anticipația

CPSF - 40 de ani de la apariție!

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Alte Românii

Grupaj tematic de texte SF

527

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU - director
NICOLAE NAUM
ŢURLICA LILIANA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia "INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-222 64 07 sau 004-1-222 41 26. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr.1, sect. 1, Bucureşti, ROMÂNIA.

Lei 1000

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 527/octombrie/1995)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

Acum 40 de ani

Există bunul obicei ca, atunci când de un anumit eveniment te desparte o perioadă rotundă de ani, să încerci să marchezi această aniversare într-un fel deosebit. Pornind de la faptul că acum 40 de ani, adică în octombrie 1955 apărea Colecţia de Povestiri Ştiinţifico-Fantastice ne-am propus să marcăm şi noi acest important eveniment. Cum la Palatul Elisabeta sau la Palatul Parlamentului festivităţile se ţin lanţ, încât nu mai poţi programa nici măcar o conferinţă de presă (şi cum noi, oricum, nu ne putem permite luxul de a ne ofensa cititorul – contribuabilul, cum se numeşte în mod curent – printr-o festivitate opulentă) am ajuns la concluzia că ar fi de ajuns să edităm un număr special pe care, de altfel, vi-l şi prezentăm.

Cu asemenea ocazii se obişnuieşte să se facă o retrospectivă. Ne-am gândit însă că nu este mare nevoie, pentru că am mai făcut-o în Almanahul Anticipaţia (pe care o completăm, de altfel, în numărul de faţă).

Cât despre perspective, fie la nivel european sau chiar planetar, explorând deceniile şi secolele următoare, distinsul nostru director onorific – domnul Alexandru Mironov – abordează de mult acest subiect în Colecţie, oferind o bună temă de dezbatere la recentul WorldCon.

A mai rămas, după cum se observă, prezentul. Ceea ce poate nedumeri foarte tare pe iubitul nostru cititor constă în faptul că, deşi trecutul este bogat încărcat cu nenumărate realizări măreţe, deşi viitorul se anunţă, la scară planetară, plin de promisiuni, prezentul lasă mult de dorit (probabil până în momentul în care se va transforma, în virtutea unei legi implacabile, în trecut, când se va vedea, desigur, altfel). Vom porni, pentru a fundamenta această aserţiune, de la o idee emisă de “un mai tânăr gazetar” de la Adevărul (ca să citez cuvintele unui mega-gazetar, care, fără să ştie calchiază un alt celebru iubitor al SF-ului) într-o emisiune organizată la TV de domnul Iosif Sava, având ca invitaţi o mulţime reprezentativă de gânditori şi creatori SF. Acolo se spunea, pe bună dreptate, că SF-ul a coborît pe Pământ. Ideea l-a lăsat perplex pe domnul Sava, fapt pentru care, cu binecunoscuta-i spontaneitate şi profitând de perpetua problemă a crizei de timp de la emisiunile TV, a trecut uşor peste ea, fără să-i aducă clarificările necesare. O vom face noi, cu permisiunea domnului Cristian Tudor Popescu, autorul aserţiunii despre care vorbeam.

La o primă vedere (vom folosi deci o strategie de succes, adoptată în editorialele unui cotidian de largă circulaţie) s-ar părea că este vorba de faptul că, de mult – pe la începuturile Colecţiei – acţiunile povestirilor SF se desfăşurau în Cosmosul îndepărtat, la marginile Universului, iar acum, din ce în ce mai multe schiţe, povestiri, romane (şi filme) îşi au ca subiect diverse activităţi desfăşurate pe un Pământ devastat fie de bombe atomice (sau cu hidrogen), fie de o schizofrenie de masă. Asta la prima vedere. Pentru că, dacă vom analiza mai profund (şi o vom face – tocmai pentru a înlătura bănuiala că domnul Cristian Tudor Popescu ar fi putut emite o banalitate de o asemenea evidenţă) vom vedea că ideea este de o mare subtilitate şi vizează, pentru moment şi pentru România, sfere foarte largi şi importante ale prezentului. Adevărul este că – vrea să sugereze autorul – în prezent, în România, literatura ştiinţifico-fantastică, cu accent pe latura fantastică, a intrat în toate zonele şi domeniile de activitate. De la antiutopie până la comedie absurdă, cu dese şi explozive exprimări pamfletare, viaţa noastră social politică şi cultural instructivă exprimă toată paleta SF-ului cunoscut şi necunoscut încă. Ca un simptom peremptoriu este demn de semnalat faptul că mulţi dintre sefiştii cunoscuţi au fost atraşi ca de un magnet de această măreaţă operă SF în plină construcţie, contribuind în mod nemijlocit la făurirea ei, alături de alţi literaţi atraşi şi ei de acelaşi miraj. Iată de ce se poate spune, cu deplin temei, că SF-ul a coborît pe Pământ în această ţară hărăzită de soartă, unde creatorii de SF au imensul privilegiu de a scrie direct în cartea de istorie a prezentului. Probabil veţi fi miraţi de ce suntem atât de nemulţumiţi de prezent. Explicaţia este deosebit de simplă: pentru că sefiştii şi literaţii noştri aplică din obişnuinţă ceea ce au citit în ultimii 30 de ani: fie genul antiutopie sau contrautopie, fie SF-ul de proastă calitate.

Din nefericire, spaţiul tipografic pus la dispoziţie de redactorul şef nu ne permite să dezvoltăm şi consecinţele sau perspectivele acestui amplu fenomen. O vom face cu o ocazie viitoare (dacă o vom mai avea).

Cert este că, la această importantă şi semnificativă aniversare împlinirile sunt pe măsură şi au darul de a ne umple sufletele de bucurie. Cât despre faptul că se scrie din ce în ce mai puţin SF de calitate şi că apar din ce în ce mai multe probleme legate de editarea acestui gen literar, acestea sunt amănunte nesemnificative, ce nu merită a fi dezvoltate.

Ioan Albescu

O declaraţie privind viitorul de astăzi

de Alexandru Mironov

..."Ce extraordinară persoană este acest Miguel Angel Martinez!" – găsesc scris, în carneţelul meu, o însemnare făcută la Consiliul Europei. Îl însoţeam acolo pe Preşedintele României – nu-i şi asta Science Fiction? – şi am asistat la un adevărat tir (35 de întrebări) despre: privatizare în România, economia de piaţă în România, prigonirea minorităţilor naţionale în România (cunoscutul domn Koenig), democraţia în România, situaţia bisericii romano-catolice şi suferinţele homosexualilor în România – mă rog, probleme mari pe care le are Europa în ce ne priveşte (şi reţin un răspuns al Preşedintelui Iliescu, un fel de repede-privire-înainte: "Slobodan Miloşevici poate fi cel mai important pion în realizarea păcii în Iugoslavia!"; a avut dreptate, nu?).

Revin însă la Miguel Angel Martinez şi la impresia pe care mi-a făcut-o, chiar dacă ulterior avea să abjure, urmând cine ştie ce meandre ale politicii continentului. Deci, M. A. Martinez, socialist, fost luptător împotriva fascismului sub Franco, arestat, apoi expulzat din Spania pentru convingerile sale, un personaj romantic, tipul de intelectual atras de ideile stângii. Şi care, la un moment dat, prezentându-l pe Preşedintele României, vorbeşte la Strasbourg – ciulesc urechile – despre un moment de istorie, fabulosul an 1968, cel al "primăverii de la Praga", an în care România, politicienii ei, poporul ei hotărîseră să se ridice vertical, afirmându-şi dorinţa de libertate. Şi chiar dacă politica ulterioară – imbecilă – a soţilor Ceauşescu şi a acoliţilor lor a scufundat România în beznă, momentul rămâne notabil. "Venisem în România în 1968 – mă mai surprinde Martinez –, ca invitat al celui care reprezenta tineretul României de atunci, preşedintele României de astăzi. Era un moment la care tineretul lumii a avut o zvâcnire, strigându-şi, în adunarea internaţională de la Snagov, dorinţa de pace...". Ne construiam viitorul liber, în acea Declaraţie de la Snagov, neştiind că războiul rece avea să mai dureze un sfert de veac, spune Martinez, şi că milioane de vieţi aveau, încă, să fie trăite în spatele gratiilor şi zidurilor.

...De Snagov şi vocile tinerilor de demult mi-am amintit într-un moment de triumf al *Science-Fictionului aplicat*.

Era iunie, la Sinaia, peste o mie de tineri din întreaga lume participaseră la o manifestare UNESCO, desfăşurată în 15 etape, *toate în România* (intitulată *"Universitatea deschisă – Tineretul în devenire"*) şi într-un colocviu final se dezbăteau teme de SF pur: "Homo sapiens: o planetă verde pe un cer albastru" şi "Proiecte planetare" (de unde ştiu eu genericul acesta?).

După care, printr-un brain storming absolut planetar, cei prezenţi şi-au făcut socotelile, au pus totul pe hârtie – şi aşa a fost elaborat un important document de lucru al Diviziei de Tineret "UNESCO", ceea ce Arthur Gillette, directorul acestui compartiment planetar al culturii omului avea să numească Declaraţia de la Peleş.

O aveţi, în continuare, şi vă rog să o socotiţi, stimaţi cititori, ca pe un – repet – bun exerciţiu de SF aplicat (veţi recunoaşte, de altfel, stilul şi ideile, sunt sigur).

Deci...

COLOCVIUL INTERNAŢIONAL "TINERET, CULTURĂ, VIITOR": DECLARAŢIA DE LA PELEŞ. România – 3-6 iunie 1995

Introducere

În cadrul activităţilor organizate pentru a marca a 50-a aniversare a UNESCO, Guvernul României şi UNESCO au organizat, ca o încununare a ciclului de întâlniri intitulat Prima Universitate internaţională deschisă "Tinerii în devenire", un colocviu pe tema "Tineret, Cultură, Viitor".

Obiectivul esenţial al colocviului a fost să permită schimbul liber de experienţe, preocupări, idei şi propuneri, într-o optică accentuat prospectivă, de natură a hrăni gândirea şi acţiunea participanţilor şi a structurilor în cadrul cărora aceştia activează, precum şi de a contribui la programul UNESCO pentru perioada 1996-1997, cu deosebire partea care priveşte tineretul.

Această tentativă anticipativă pentru imaginarea viitorului a fost comparată, de un participant, cu un "şarpe circular".

Concluziile colocviului sunt prezentate mai jos, urmărind cele trei teme propuse.

Tema 1 – Homo (persona) sapiens superior – o lume verde pe un cer albastru

Homo (persona) sapiens nu-şi mai este suficient; de fapt, evoluţia mereu accelerată a factorilor care ne condiţionează viaţa, în particular evoluţia tehnologică, nu poate fi stăpânită decât de *fiinţe umane individual şi colectiv superioare* (toate, fără să existe fiinţe inferioare), *în măsură să gândească pe termen lung* şi să depăşească conjunctura actuală impregnată de descumpănire, chiar angoasă.

Această constatare se aplică mai întâi la definirea tineretului, despre care s-a subliniat că trebuie perceput şi înţeles în toată complexitatea sa temporală, psihologică, sociologică, economică şi culturală, ţinând seama de diferenţele, uneori radicale, ce pot apărea la acest subiect de la o societate la alta. Mai mult, dacă pentru unii tânăra generaţie este adesea pasivă, adesea conformistă, pentru alţii, ea este purtătoarea deschiderii spirituale şi a valorilor novatoare, tinerii putând fi oarecum *"spionii viitorului"*. Chiar dacă cea mai mare parte a tinerilor aparţin celor 20% cei mai săraci oameni din lume, ei sunt aproape *singurii capabili a avea curajul să viseze la proiecte planetare.*

Starea şi perspectivele mediului fizic, natural şi construit, s-au aflat în centrul preocupărilor colocviului. În multiple cazuri, o dezvoltare economică şi, mai ales, industrială iresponsabilă poate aduce atingere evoluţiei ecologice normale şi pune în pericol sănătatea fizică şi mentală a speciei noastre. Pe de o parte, patrimoniul genetic este în pericol, pe de alta obsesia lui "mereu mai mult" duce la o poluare a valorilor...

În societăţile bogate, reacţia împotriva acestei stări de fapt se exprimă prin căutarea unei calităţi superioare a vieţii, inclusiv recurgerea la tehnologii mai modeste: de exemplu, transport urban în regim mixt - tramvai, troleibuz, bicicletă -, pe lângă maşina individuală cu combustie internă, mai degrabă decât maşina individuală. În schimb, cu cât o ţară este mai săracă economic, cu atât supravieţuirea capătă importanţă, fiind de înţeles, de exemplu, că este greu să opreşti despădurirea sălbatică atunci când alte surse de energie decât lemnul nu există.

Prin ce demersuri poate intra umanitatea, rezonabil şi cu pas hotărît, în secolul XXI?

Prima condiţie trebuie să fie o manieră radical diferită de a înţelege şi de a trata lumea verde şi cerul albastru, precum şi fiinţa umană care se află la limita dintre ele şi este, totodată, garanta perenităţii lor.

Aici, educaţia are un rol determinant de jucat şi, pentru a fi aducătoare de viitor, trebuie să se deosebească de simpla instrucţie care, în general, inculcă trecutul; fără a nega moştenirea istorică şi, mai ales, culturală, ea trebuie să fie deschisă şi prospectivă, tinerii putând ei înşişi, în anumite cazuri, să-şi fie profesori, potrivit principiului autodidacticii. O educaţie deschisă trebuie să încurajeze toleranţa faţă de celălalt, de cultura şi ideile acestuia, întrucât nici chiar intenţiile salvatoare nu pot fi impuse prin dictat.

Discutarea primei teme a făcut colocviul să formuleze o serie de propuneri concrete:

(1) elaborarea, adoptarea şi larga difuzare a unei *carte a mediului înconjurător*, bazate pe texte normative actualmente recunoscute, dar mergând mai mult în sensul prospecţiunii;

(2) lansarea unui *post de radio* (şi, unde este posibil, a unuia de *televiziune*) *ecologic planetar*;

(3) instituirea unui *concurs mondial pentru tinerii cercetători care au făcut invenţii favorabile conservării mediului* şi a unui *campionat mondial al iniţiativelor ecologice* colective noi, sau care reiau *tehnologiile populare tradiţionale*;

(4) editarea şi larga difuzare de texte pentru copii, privind mediul şi viitorul, inclusiv benzi desenate;

(5) *utilizarea sportului-aventură ca iniţiativă de cunoaştere*, de înţelegere şi de respect faţă de mediu (a se vedea exemplul operaţiunii *Dunărea curată**);

(6) organizarea (în Danemarca, de exemplu) a unei *şcoli de vară a proiectanţilor şi constructorilor de generatoare eoliene de energie*;

(7) *dezvoltarea intensivă a reciclării*, atât casnice, cât şi colective şi industriale, pentru ca aceasta să devină parte a conduitei cotidiene a populaţiei lumii.

(Continuare în nr. viitor)

* propunere românească privind organizarea pe Dunăre a unei expediţii internaţionale (bărci, plute) la care participă tineri locuitori ai ţărilor prin care trece Dunărea (n.a.)

Sentimentalismul tradiției

sau
Revista Anticipația (COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE, serie nouă) în istoria science-fiction-ului românesc

Prolog

Nevoia de a reveni asupra trecutului este greu de explicat. Totuşi, o privire de departe poate surprinde aspecte care, în momentul apariţiei, au trecut absolut neobservate.

Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice a reapărut în anul 1990. Probabil că numele de cod al acestei operaţii ar fi trebuit să fie "Phoenix". Proiectul, însă, era extrem de serios. Să nu uităm că anul 1990 a fost purtătorul undelor de "reconsiderare" şi de "reparare" a stării dezastruoase în care se găsea viaţa românească, inclusiv cultura. Iar Colecţia povestiri ştiinţifico-fantastice (CPSF) a devenit chiar un tărâm al confruntării. În aprilie 1990 apare la Craiova numărul 467 al CPSF, redactat de Viorel Pîrligras, Daniel Cristian Dumitru şi Dodo Niţă, în format 13 x 20 centrimetri, 32 pagini, copertă color, cu intenţia clară de a prelua "moştenirea", adică faima fostei colecţii. Redacţia revistei "Ştiinţă şi tehnică" reacţionează însă repede şi surprinzător de agresiv, fluturându-le sub nasul craiovenilor "restauratori" spectrul primului proces penal de furt de proprietate culturală, pentru că fosta colecţie era – şi, în consecinţă, este în continuare - proprietatea redacţiei revistei "Ştiinţă şi tehnică". Luaţi pe nepregătite, craiovenii spun că totul n-ar fi decât o greşeală, pentru că, pur şi simplu, numele revistei lor este "467" şi nu Colecţia povestiri ştiinţifico-fantastice, începând numerotarea colecţiei lor de la numărul 1 şi subintitulând-o "Colecţia romanelor SF". Desigur, această mică poveste a fost preluată de pe reţeaua "ocultă" a fandomului românesc, oficial nimic nu tulbură apele SF-ului şi revista craioveană "467" va sucomba cam după un an de existenţă. Furtunos început pentru noua serie CPSF.

Să încercăm, aşadar, să reluăm şi noi firul acesteia. Din motive mai curând subiective am împărţit apariţiile în mai multe grupe, ţinând cont, pe cât posibil, în primul rând de conţinutul fascicolelor şi apoi de alte aspecte pregnante ale perioadei respective.

467 – 473

"Teribil de împovărătoare pare a fi responsabilitatea reînvierii COLECŢIEI POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE, dispărută subit, în anul 1974, la al 466-lea număr al ai", scria în editorialul numărului 467 redactorul şef, domnul Ioan Albescu. Se are grijă să se precizeze, ca post-scriptum al editorialului, că denumirea de "literatură ştiinţifico-fantastică" şi genericul "Anticipaţia", concepte deosebit de contestate de criticii literari specializaţi în acest domeniu... au fost adoptate din considerente sentimentale, pentru a realiza joncţiunea semantică cu Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice şi Almanahul Anticipaţia. Aceste cuvinte fiind integrate atât de adânc în uzul vorbirii curente ne-am propus să le păstrăm, conferindu-le însă înţelegerea corectă şi actuală a noţiunii de science fiction."

Privind acum acest număr, apar imediat câteva aspecte ciudate. Modelul copertei este copiat după coperta CPSF dintre anii 1956 şi 1963. Suprapunerea siglei CPSF peste sigla Anticipaţia pare, în ciuda editorialului, confuză: aveam de-a face, în fond, cu o continuare a CPSF sau cu sora mai mică a Almanahului Anticipaţia? Un răspuns posibil ar fi că, pe undeva, redacţia "Ştiinţă şi tehnică" se considera îndreptăţită la un anume monopol al SF-ului românesc, încercând un hibrid, în aceeaşi măsură mo-

dern, dar şi continuator al tradiţiilor. Totuşi, din motive cât se poate de practice, CPSF în serie nouă a devenit, în primul rând, Revista Anticipaţia, pentru că redacţia revistei "Ştiinţă şi tehnică" actuală se ocupase de Almanahul Anticipaţia din anul 1982, şi nu de colecţia din 1955; de altfel, acest lucru va fi recunoscut aproape explicit peste un timp – dar să nu ne grăbim..

Numerele 467 – 473 prezintă, în serial, excelentul roman "Sfârşitul copilăriei" semnat de Arthur C. Clarke, în traducerea lui Mihai Dan Pavelescu. Pe alături mai apar Dănuţ Ungureanu (467), Gheorghe Păun şi Lucian Merişca (468), Silviu Genescu şi Marian Truţă (469), Ovidiu Bufnilă (470), Ovidiu Petcu (471), George Ceauşu (472) şi iar Gheorghe Păun (473), pentru a nu aminti decât câteva din numele mai cunoscute. De la numărul 468 apare Cristian Tudor Popescu pe funcţia de consultant literar, ceea ce însemna, în principiu, că el poartă pe umeri o bună parte a răspunderii apariţiei colecţiei. Dar Cristi Popescu se mulţumeşte cu câteva prezentări de povestiri, cu o interesantă pledoarie pentru volumul "Visul", semnat de Mircea Cărtărescu (469) şi cu un omagiu de curtoazie pentru Adrian Rogoz, părintele seriei iniţiale CPSF – povestirea "Mai mult ca perfectul crimei" cu o introducere intitulată, cât se poate de sugestiv, "Un domn bătrân cu aripi uriaşe" (471) – în rest preferând să rămână în umbră.

Pe de altă parte, "Actualitatea internaţională SF" semnată de Ion Doru Brana şi începută în noiembrie 1985, sucombă brusc, după doar două numere (468, 469), fără nici o explicaţie, ultimul capitol fiind iunie 1986.

Din punct de vedere grafic, în primele numere ploieştenii Emil Bogos şi Dan Coroiu domină copios, pentru ca mai apoi să apară numele lui Călin Popovici ca realizator al copertei şi pe mai multe ilustraţii din interior. În general însă, impresia grafică este dezagreabilă, poate şi datorită condiţiilor tehnice şi, în special, a hârtiei de o calitate inferioară.

474 – 480

După boom-ul romanului lui Clarke, în ciuda numelui lui Orson Scott Card (dar cine auzise pe atunci de acest scriitor?) şi a povestirii "Maimuţoii credeau că totu-i o distracţie", impresia generală este că revista Anticipaţia bate pasul pe loc, nereuşind traduceri la nivelul romanului lui Clarke şi nici proze româneşti semnificative. Mai mult, numărul 475 prezintă premiul I / ianuarie la concursul radiodifuzat "Start spre extraordinar", povestirea "Chagrin" de Iulia Teodorescu, fără a înţelege că, la urma urmei, dincolo de caracterul îndoielnic al textului, scopurile unei reviste şi ale unei emisiuni de radio nu sunt, defel, convergente.

Poşta redacţiei din numărul 476 recunoaşte fair-play inutilitatea concursului de proză scurtă autohtonă lansat în numărul 470 şi faptul că nici una din lucrările trimise nu au putut fi premiate. Ciudat însă, contrar părerilor pertinente ale lui M.D. Pavelescu, se tipăreşte altă povestire premiată la concursul "Start spre extraordinar".

Atmosfera se va mai înviora cu piesa de rezistenţă a numerelor 476 – 480, nuveleta (sau romanul?) "Aragua" de Camil Baciu, fără însă nici o prezentare sau referire la biografia acestui atât de puţin cunoscut scriitor român de science fiction. Ca "umplutură" a acestor numere apar traduceri din Bob Shaw (476), Frank Herbert (477), Isaac Asimov (478), Robert Sheckley (479) şi iar Frank Herbert (480). Concursul neinspirat al emisiunii "Start spre extraordinar" continuă până în numărul 479, număr care miroase însă puternic a schimbări. Revista "Ştiinţă şi tehnică" devine Societatea "Ştiinţă şi Tehnică" S.A., sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţământului şi Ştiinţei, apare un Consiliu de Administraţie şi dispare funcţia de consultant literar şi numele lui C.T. Popescu.

Dar, deşi hârtia numărului 479 este ceva mai bună, numărul 480 este tipărit tot pe

hârtie proastă şi cu un cuprins făcut la normă. Copertele semnate de graficieni diferiţi nu conving defel, iar până la intrarea în scenă a lui Walter Riess mai este mult... Oare chiar se va schimba ceva?

481 – 489

De schimbat, se schimbă, dar lucrurile evoluează lent. Redactorul literar al colecţiei devine Mihai Dan Pavelescu şi revista intră într-o perioadă nouă. Numerele 481 şi 482 găzduiesc, în principal, nuvela "Cine-i acolo?" semnată Don A. Stuart şi tradusă de redactorul literar, care a avut grijă şi de excelenta prezentare de început. Fapt şi mai îmbucurător, lucrarea este în cadrul rubricii Retro SF, care nu mai reia povestiri publicate în vechea colecţie şi pescuite de acolo cu mijloace ce se apropie de modelele matematice de generare de numere aleatoare (ca să nu folosim alte comparaţii...), ci prezintă proze SF cu adevărat vechi (John W. Campbell a scris sub pseudonim textul publicat în anul 1938), dar de o valoare deosebită şi, mai ales, inedite pentru cititorul român.

Nu numai ca un act de curtoazie pentru predecesorul său, Pavelescu găzduieşte în paginile numărului 481 eseul lui Cristian Tudor Popescu "SF ca paraliteratură". Numărul 482, în afara debutului lui Petrică Sîrbu (într-o colaborare efemeră cu Ştefan Ghidoveanu) prezintă alte două puncte forte, excelentul articol "Filmele SF ale ultimului deceniu" semnat de Mihai Bădescu şi invitaţia la un "Dialog cu cititorii", lansată de Pavelescu şi completată cu o vitrină literară. Începe astfel să se contureze ideea că revista Anticipaţia este interesată, cu adevărat, de *fenomenul SF* şi nu se mulţumeşte doar cu o traducere, mai mult sau mai puţin serioasă, garnisită cu texte autohtone fără importanţă, de umplutură.

Numerele 483 şi 484 constituie omagiul pentru cel care a fost Dan Merişca, prezentând nuvela "Revoltă în labirint", semnată de Dan şi Lucian Merişca. Mai apar traduceri din Ray Bradbury (483), Philip K. Dick şi William Gibson (484). Nu putem trece sub tăcere nici prima reclamă proprie pentru romanul lui A.E. van Vogt ce va începe în numărul 485; ciudat că revista nu a uzat mai des de acest mod inteligent pentru a-şi face publicitate.

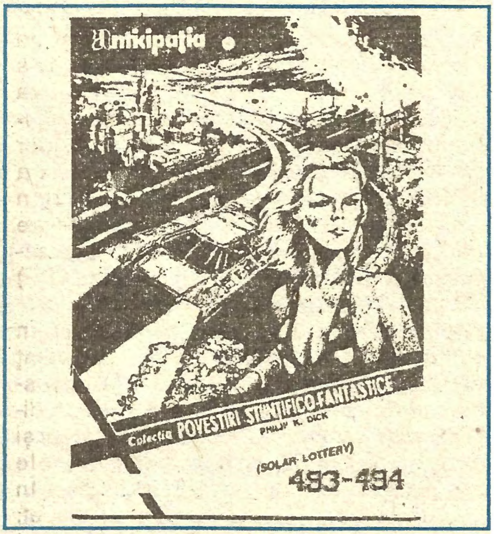
"Făuritor de univers" de A.E. van Vogt se întinde pe numerele 485 – 488, tradus (mai este oare nevoie s-o spunem?) de M.D. Pavelescu. Alte repere ale acestor fascicole: Gheorghe Păun (485), un articol semnat de Isaac Asimov şi apărut în "Isaac Asimov's Science Fiction Magazine" cu doar câteva zile înainte de moartea sa, alături de o povestire de Ovidiu Bufnilă (486), Cristian Tudor Popescu şi George Ceauşu (487), Mihnea Columbeanu şi – mare surpriză! – Adrian Bănuţă (cel care avea să devină, peste câteva luni – ne aflăm în anul 1992 – redactorul şef al "concurenţei", adică Jurnalul SF) în numărul 488.

Apar şi alte aspecte interesante: în numărul 486 găsim, la pagina 9, un anunţ care mai mult nedumereşte: «Colecţia povestiri ştiinţifico-fantastice "Anticipaţia" este editată cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, căruia îi mulţumim, în numele iubitorilor de SF, pe această cale». În numărul 487 apare un alt anunţ, şi mai ciudat: «Paginile evidenţiate cu sigla "MTS" sunt realizate în colaborare cu Ministerul Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor». Cuvinte frumoase, care însă nu spun nimic clar: în ce constă acest program? În acelaşi număr, sigla "MTS" se află pe paginile povestirii "Dincolo de noi, marea", de Alina Popov. Să însemne acest lucru că Alina Popou a fost retribuită din subvenţiile MTS şi asta cu oarece spor? Să însemne, oare, acest lucru că MTS îşi face reclamă pe marginea povestirii Alinei, sau că Alina a scris povestirea îmbrăcată cu un tricou cu sigla MTS pe el? Singurul lucru cert este că anunţul acesta ciudat, de pe pagina a 2-a, a fost păstrat până la numărul 518/519; iar noi vom reveni asupra lui ceva mai târziu.

Şi, ca să încheiem perioada, numărul 489 prezintă "Raid aerian", semnat de John Varley şi tradus de Mihnea Columbeanu, alături de Robert Silverberg ("Al şaselea palat") în traducerea lui Constantin Cozmiuc – o apropiere ciudată a doi autori extrem de neinspiraţi, dar cu merite certe în calitatea de traducător. Şi, nu am uitat nici de concursul pentru decernarea premiului de popularitate "Mihai Ionescu" pe anul 1991, concurs lansat în fascicolele 485 şi 486 şi finalizat în 489, premiul fiind obţinut de Camil Baciu şi de Editura Multistar; noi vom reveni ceva mai târziu pe marginea acestui premiu.

490 – 499

Numărul 490 păstrează aceeaşi formă

generală de prezentare: o umplutură (un punct de vedere anti-Culianu semnat de Cristian Tudor Popescu, un Ray Bradbury şi un Darius Luca), o cremă consistentă (Dănuţ Ungureanu, "Ceaţa") şi apoi o altă umplutură mică (Cornel Robu cu "Premii, topuri, clasamente", o vitrină literară şi o poştă a redacţiei), terminată cu obişnuitul rebus de pe pagina 32. Ceva mai omogen, numărul 491 se deschide cu un alt punct de vedere în care Cristian Lăzărescu se pregăteşte să ia taurul de coarne, şi conţine în principal o proză de Marian Truţă şi o traducere după Walter John Williams, precum şi continuarea articolului lui Cornel Robu din numărul trecut. Romanul lui Philip K. Dick, "Loterie solară" se întinde pe trei fascicole, 492 – 495/496 (două dintre ele au apărut ca număr dublu). Punctul de vedere de pe pagina a 3-a pare aproape o regulă; în rest, mai apar nume ca Ovidiu Bufnilă şi Robert Sheckley (492), Mihail Grămescu şi Leonard Oprea (493/494), Silviu Genescu şi Mihai Hăulică (495/496).

Am ajuns la 497 şi, în ciuda mişcărilor masive atât din Consiliul de Administraţie a societăţii "Ştiinţă & Tehnică" S.A., cât şi din redacţia revistei, rezultatele nu par dispuse să se arate. Mihnea Columbeanu revine cu "Mercuria" şi e greu de spus de ce; Cristian Lăzărescu simte că are în continuare ceva de spus şi bine face; apare Dănuţ Ivănescu cu premiul de la Festivalul Quasar '92, mai există traduceri după Raymond Humphreys şi Mack Reynolds şi se lansează ediţia a 2-a a premiului de popularitate "Mihai Ionescu". Orson Scott Card ţine capul de afiş la numărul 498 cu un extras din "Jocul lui Ender" (dar ne aflăm abia în 1993 şi mai trebuie să treacă un an şi ceva până ce Editura Nemira va lansa volumul pe piaţă), secondat de Viorel Pîrligras şi Mihaela Paciugă şi de Mihail Grămescu, în principal. Fascicola 499 conţine două traduceri: Racoona Sheldon şi Eric Brown, punctul de vedere al lui Cristian Lăzărescu, care nu numai că prinde curaj pe măsură ce trece vremea, ci şi abordează lucrurile extrem de clar şi de direct, cu observaţii pertinente şi încă două proze semnate de Ovidiu Tudoran şi Carmen Neagu (care proze nu reuşesc să convingă, nici prima şi nici a doua, în ciuda siglei premiului "Dan Merişca" de la Atlantykron 1992).

Va urma numărul 500, cititorul parcă presimte o undă, o aniversare, un toast, un sobor de preoţi, dar există vreo şansă ca ceva să se schimbe cu adevărat?

500 – 510

Numărul 500 este, într-adevăr, o surpriză plăcută, "o rugăciune pentru un vechi zeu blând, ţesător de poveşti şi poeme" (citat din Alexandru Mironov) – Adrian Rogoz. Coperta color, 64 de pagini (fără a fi considerat număr dublu), 28 de toasturi, deschise de rândurile lui Adrian Rogoz însuşi şi apoi povestirea "Preţul secant al genunii" a maestrului. Coperta a 3-a poartă rezultatele ediţiei a 2-a a concursului "Mihai Ionescu": câştigători – nuvela "Revoltă în labirint" de Dan şi Lucian Merişca şi romanul "Oraşul şi stelele" de A.C. Clarke, editat de "Multistar" Piatra neamţ. Deci se poate mult mai mult şi mult mai bine cu un minim de condiţii estetice; de acum înainte revista va avea cu adevărat coperte (unde mâna lui Walter Riess ştie ce să facă). Din numărul 501 aflăm că există un director onorific – Alexandru Mironov – care prezintă un editorial de schimbare de direcţie, într-o formă suficient de voalată, dar totuşi binevenit. Numărul conţine un punct de vedere al lui Liviu Radu şi o povestire semnată Petrică Sîrbu (două nume care vor avea foarte multe de spus în paginile concurenţei, Jurnalul SF; trebuie să remarcăm şi faptul că, printr-o ciudată coincidenţă, povestirea "Vremea lupilor" apare la scurt timp după ce autorul, Petrică Sîrbu, s-a aflat, preţ de mai multe zile, între viaţă şi moarte pe un pat de spital – dar pe lume există şi minuni...), urmate apoi de Raymond Humphreys, Mihail Grămescu, J.G.

Ballard, Robert Kocher şi Aurel Cărăşel. Mihaela şi Cristian Ionescu încep un periplu prin "Tunelul timpului", de la anul 1903, serial ce va continua, cu o singură excepţie, până în fascicola 509.

Numerele care urmează încep să prindă consistenţă: un cap de afiş – nu neapărat străin – flancat de nume, în general reprezentative ale momentului, terminat cu date statistice despre premii şi clasamente actuale sau de-a lungul istoriei SF. Nume semnificative de prozatori: Ovidiu Bufnilă, Jack Vance, Liviu Radu şi Walter Jon Williams (502), Tudor Negoiţă, Florin Pîtea şi Michael P. Kube-McDowell (503), Geoffrey A. Landis şi Fritz Leiber jr. (504), Marian Truţă şi Greg Egan (505), Cotizo Draia şi Ted Chiang (506), Jack Vance şi Ana-Veronica Mircea (507), Silviu Genescu şi Michael Swanwick (508), Mihail Grămescu, Paul J. McAuley, Ovidiu Bufnilă şi Stephen Baxter (509), Florin Pîtea şi Brian Stableford (510).

În această perioadă de care discutăm mai trebuie amintite: serialul "De la A la Z în alfabetul de ciocolată" semnat de Harlan Ellison (505 – 508), banda desenată a lui Walter Riess (504 – 509), punctele de vedere diverse (Cristian Lăzărescu, alături de Ursula K. Le Guin, dar şi David Hess şi Bob Shaw), toate condimentate, când a fost cazul, şi cu referiri la evenimentele importante ale fandomului.

Colecţia pare să-şi fi deschis apetitul de a fi o revistă adevărată şi lucrul acesta se vede.

511 – 519/520

Numai că apetitul de care tocmai am amintit se transformă, pe nesimţite, într-o nouă mişcare inerţială. La exterior, revista a căpătat design şi prestanţă. Ce se întâmplă însă în interior? Cam ceea ce s-a întâmplat în perioada precedentă: capete mari de afiş, Lucius Shepard (511), Nancy Kress (512), George R.R. Martin (513), Jack Vance (514), Allen Steele (515), Bruce Sterling (516), S. Hutley & H. Waldrop (517/518), Greg Egan (519/520) şi, se vede extrem de uşor că, rolul de cap de serie este atribuit în exclusivitate scriitorilor "de dincolo"; umplutura autohtonă care, să nu fim răi, apelează şi la nume ale aşa numitei generaţii '90 (fiind vorba de autori lansaţi cu precădere de Jurnalul SF noi preferăm sintagma de generaţie JSF*; Dănuţ Ivănescu (511), Sebastian A. Corn (512, 514, 519/520), Mihail Grămescu (513), Victor Martin (516), Florin Pîtea (517/518), pentru a nu-i aminti decât pe cei mai cunoscuţi, secondaţi şi de suficient de multe nume noi.

Se mai remarcă "Literaturile SF periferice sau Conspiraţia tăcerii", un interesant articol semnat de Mihaela şi Cristian Ionescu, întins pe trei numere (512 – 514) şi mai beneficiind în plus şi de o regretabilă eroare de montaj offset, pagina 32 a numărului 513 continuând pe coperta 3 cu un text din neant, din seria celor semnate de Cornel Robu, dar care nu are nici cap, nici... semnătură; era totuşi de aşteptat un mesaj de scuze în numărul următor (514), care însă de-abia reuşeşte să înghesuie, literlamente, în pagina 13, sfârşitul articolului semnat de soţii Ionescu şi, deci, nici vorbă de scuze – dar despre erate vom reveni ceva mai târziu. Ar mai fi, apoi, seria articolelor lui Cornel Robu de care am amintit mai devreme, decernarea celei de-a 3-a ediţii a premiului de popularitate "Mihai Ionescu" lui Dănuţ Ungureanu ("Aşteptând în Ghermana") şi Editurii Nemira (pentru Frank Herbet, "Dune") şi, nu în ultimul rând, seria "punctelor de vedere" – din care reliefăm absolut remarcabilul "Ghetou" (513) semnat de Cristian Lăzărescu.

Desigur, per total, lucrurile par stabile. Numai că, pe de altă parte, lucrurile foarte stabile mai şi plictisesc.

* A se vedea în acest sens şi articolul "Privind înapoi către sută – Jurnalul SF în istoria science-fiction-ului românesc", semnat de Cătălin Ionescu, în Jurnalul SF, numerele 120 – 121.

521 – 525

Numerele 521 – 522 fac vâlvă prin articolul lui Doru Pruteanu, "Despre pornografia simbolică", un virulent atac adresat science fiction-ului românesc contemporan, explicit asupra câtorva nume şi implicit asupra Jurnalului SF. Materialul (despre care nu are rost să discutăm aici pe marginea lui) are, în principal, marele merit că agită apele, cam apatice, ale SF-ului românesc. Întâmplător (sau poate nu!) cel care "prinde mingea" este reputatul critic Voicu Bugariu care intră în scenă în numerele 523 – 525 cu nişte "fragmente critice" de substanţă. În rest, aceeaşi pleiadă de monştri sacri (Robert Sheckley, 521; William Gibson, 522, cu povestirea ce a stat la baza romanului "Lumină virtuală", apărut de curând la Editura Nemira; Jack vance, 523; Greg Egan, 524; Lucius Shepard, începând cu numărul 525), secondaţi de câţiva dintre cei mai prolifici autori români ai momentului (Florin Pîtea, Costi Gurgu, Sebastian A. Corn, Liviu Radu).

Mai remarcăm în fascicolele 512 – 522 încheierea articolului despre "Chipul de pe Marte", tradus de M.D. Pavelescu şi început în numărul 517/518, precum şi rubrica "ABC-ul graficii SF", semnată de Walter Riess în numărul 524. Şi dacă doriţi să ştiţi mai multe despre aceste numere, daţi fuga şi căutaţi-le prin casă; sunt încă numere recente, le veţi găsi prin vreun colţişor...

Alte considerente

Revista Anticipaţia nu a fost o apariţie foarte omogenă. Dacă veţi avea vreodată răbdarea de a relua lectura fascicolelor, veţi observa multe schimbări de ritm (ezitări, căutări), nu toate foarte reuşite.

Am putea decela 3 perioade clare în existenţa revistei: 1) apariţia (467 - 480), avându-l pe C.T. Popescu la cârmă; 2) tranziţia (481 – 499), M.D. Pavelescu ia locul lui Popescu şi apar schimbări în instituţia revistei; 3) marile speranţe (500 – până în prezent), o nouă estetică şi nu numai. Nu vom pedala totuşi pe această împărţire, pentru simpul motiv că evoluţia nu a fost defel bruscă, ci gradată, lină, ierarhizarea de mai sus prezentând un punct de vedere suficient de subiectiv.

Apariţia – din motive pe care le vom detalia puţin mai târziu, vom evita sintagma "renaşterea" – a fost, spuneam, un fel de sarcină de onoare (ca să nu spunem o sarcină "de partid"!). Fandomul românesc trebuia să primească înapoi colecţia care îi fusese furată în anul 1974 şi pentru că trecuseră totuşi 16 ani a primit o nouă colecţie în formula revistei Anticipaţia. Inerent, începutul a fost ezitant. Să ne amintim că anul 1990 a fost unul al exploziei presei libere şi redacţia "Ştiinţă şi tehnică" s-a simţit, moralmente, obligată să-şi reconsidere tradiţiile. Totuşi, se simte clar faptul că domnul Cristian Tudor Popescu nu a avut o concepţie limpede, o anume strategie de apariţie. Desigur, în momentul respectiv s-a spus că nu existau foarte multe materiale disponibile – dar scuza aceasta nu este foarte funcţională, pentru că materialele totuşi existau, iar dovada stă în apariţia, la diferite edituri, a multor volume reuşite.

Din punctul acesta de vedere, Mihai Dan Pavelescu a ştiut de la început ce vrea: reconsiderarea literaturii anglo-americane (aşa cum s-a exprimat el însuşi într-un interviu, în exclusivitate, pentru Radio Prahova, ce-i drept, luat la sfârşitul anului 1994). Şi strategia aceasta transpare în paginile revistei. Motivaţia e lesne de înţeles şi chiar lăudabilă: SF-ul românesc pierduse contactul cu exteriorul. Anul 1990 a reprezentat şi o febră a apariţiilor editoriale, dar editurile erau ocupate, până peste cap, cu umplerea golurilor marilor titluri din perioada 1960 – 1980 de pildă; noutăţile – înţelegând prin noutăţi scrieri de la jumătatea anilor '80 – până în prezent erau cvasiinexistente, listele de premii Hugo şi Nebula, de exemplu, tulburau prin multitudinea de nume necunoscute în România.

Numai că, din motive mai puţin obscure, revista a vrut să publice în continuare şi autori români şi decalajul dintre calitatea scrierilor acestora din urmă şi cei străini era suficient de mare, pentru ca partea autohtonă a fascicolelor să apară ca o umplutură, vis-a-vis de substanţa grea a traducerilor din partea a 2-a. Unul din aceste motive obscure a fost – şi este – problema copyright-ului, problemă încă insolvabilă şi la ora aceasta în România, în special pentru prozele de mici dimensiuni (deşi, că tot veni vorba, apar încă şi romane fără copyright); dar, cel puţin, dacă tot furăm, să o facem în spiritul străbun al haiduciei şi cu eleganţa unui Arsene Lupin, şi Pavalescu a ştiut să fie acel gentleman-spărgător care ia de la bogaţi şi dă la amărîţii de fani români – pentru că "aşa merg lucrurile!".

Un al doilea motiv obscur l-a constituit, poate, relaţia apropiată a Societăţii "Ştiinţă & Tehnică" S.A. cu Ministerul Tineretului şi Sportului – adică legăturile guvernamentale ale redacţiei – aşa cum transpar din numărul 500 încoace. Se pare că Ministerul era interesat de promovarea fenomenului SF românesc, atât prin proză originală, cât şi prin date de interes despre activitatea fandomului – şi acest lucru este, în sine, demn de laudă. Din acest motiv apare sigla "MTS" pe unele din paginile revistei – numai că faptul, neexplicitat, a produs confuzie. Pe de altă parte, editorialele domnului Mironov, dinamice şi bine conturate fac, totuşi, voalat, propagandă guvernamentală. Şi am atins astfel o problemă suficient de delicată. Acest lucru, în sine, nu este rău. De pildă, deşi autorul acestor rânduri are cu totul alte păreri personale, ni se pare absolut firesc să funcţioneze democratic libertatea de exprimare, chiar dacă unele din idei nu ne convin. Dar aspectul delicat stă în faptul că scriitorul, prin definiţie, trebuie să fie în opoziţie, *indiferent de cine-i la putere* (aşa cum spunea Norman Spinrad în cuvântul său de la Convenţia naţională de la Ploieşti, PLOCON '93). Totuşi, ajunşi aici, trebuie să remarcăm că în paginile revistei au apărut, de multe ori, şi idei contrare şi nu putem decât să reliefăm încă o dată excelentul articol "Ghetou" semnat de Cristian Lăzărescu în numărul 513 – şi faptul acesta este unul din marile merite ale revistei Anticipaţia.

Totuşi, per total, revista a făcut foarte puţin pentru promovarea science fiction-ului românesc. Semnificativ în acest sens este şi faptul că ambiţiosul premiu "Mihai Ionescu", ce ar fi trebuit să devină un "Hugo" românesc, nu a însemnat nimic practic, devenind doar un alt premiu într-o baltă imensă de premii şi premiuţe, acordate într-o puzderie de festivale naţionale şi locale. În principiu, câştigătorul unui premiu "Mihai Ionescu" ar fi trebuit să aibă la picioarele sale toţi marii editori ai momentului – dar aceasta este doar o poveste tristă de science fiction... Totuşi, de ce? Revista este citită. Răspunsul stă poate în calitatea mediocră a fandomului românesc – şi totuşi, în continuare, puţini spun lucrurilor pe nume. Din nou, de ce?

Un alt aspect negativ pregnant constă – şi lucrul acesta pare de-a dreptul ciudat, pentru că şi "concurenţa", Jurnalul SF, a suferit de aceeaşi boală misterioasă – în lipsa datării calendaristice a multor fascicole; o datare completă şi continuă apare abia din numărul 504, octombrie 1993. De ce abia atunci?

Despre problemele apariţiei lunare – că tot vorbeam de date calendaristice – s-a plâns chiar Pavelescu, în paginile revistei, pentru că, în principiu, un număr trebuie pregătit cam cu 3 luni înainte de apariţie. Colac peste pupăză, revista nu a reuşit să apară niciodată în jurul unei anume date lunare şi să păstreze "cadenţa" – de exemplu, ultima apariţie, 525 (august, 1995), a apărut în jurul datei de 10 septembrie. Din nefericire, această incertitudine a dus la pierderea unor cititori, nemulţumiţi că trebuiau să caute revista săptămâni în şir, fără succes. Oare cum reuşea domnul Rogoz o ritmicitate bilunară – şi, în unele perioade, chiar trilunară?

Trecând puţin lupa deasupra muncii celor din colectivul redacţional, apar câteva aspecte interesante şi aici.

Grafica revistei s-a îmbunătăţit considerabil începând cu numărul 500, atât prin existenţa copertelor color lucioase, cât şi prin grafica lui Walter Riess, revista devenind o... revistă. Totuşi, structura grafică de bază, copiată după cea apărută în vechea colecţie, ridică câteva semne de întrebare, mai ales că formatul general este mai mare decât cel de-atunci. Oare măcar o stilizare pe calculator nu era mai nimerită decât o copiere, într-o societate liberă, a ideilor din perioada 1956 – 1963?!

Pe de altă parte, tehnoredactarea a lăsat uneori de dorit. De exemplu, în numărul 491 apare numele Walter *John* Williams, în numărul 502 Walter *Jon* Williams – şi să nu

întrebaţi cum este corect, că nu ştim! Iar apropos de erate, în numărul 515 apare o erată a articolelor din 508 – 509 (deci în urmă "cu doar" 6 – 7 luni!) semnată de autorul lor, C. Lăzărescu – şi nu este clar câte scaune a transformat Lăzărescu în rumeguş, la sediul redacţiei, în furia sa oarbă, pentru această erată de jumătate de pagină de revistă... Fără alte comentarii.

Nu am amintit până acum de un alt nume ce merită reliefat, din colectivul redacţional, Constantin D. Pavel, care s-a ocupat, începând cu numărul 481, de tehnoredactarea computerizată, o perioadă numele lui apărând şi ca secretar de redacţie. Şi nu l-am amintit pe Constantin D. Pavel pentru că el ar fi răspunzător de erorile de tehnoredactare (ştim că, în principiu, funcţiile din redacţii sunt mai mult pe hârtie decât în realitate, echipele ocupându-se cam de toate treburile, fără o specializare strictă), ci pentru că el este interesat şi de scriitură, apărând, pe parcursul timpului, mai multe povestiri semnate cu numele său sau cu pseudonimul destul de transparent Pavel D. Cătălin – probabil mai curând pentru a se deosebi de celălalt Constantin Pavel, care a publicat şi el în paginile revistei. Iar povestirile lui "Cătălin" acoperă o tematică surprinzător de largă (deşi, desigur, se află la început de drum), de la nuanţe cyberpunk ("Mega-Town", 511), la nuanţe religioase ("S-a pierdut un suflet...", 505) şi chiar fantastic în tradiţia lui Eliade ("Fanfara chema...", 519/520), nerezistând nici tentaţiei unui punct de vedere despre drepturile de autor în România (516), dar care punct de vedere este, se pare, ceva mai trandafiriu decât realitatea SF-ului românesc...

Revenind la redacţia revistei Anticipaţia, trebuie să mai menţionăm faptul că, deşi numele doamnei Viorica Podină a dispărut pe parcurs din caseta redacţională, dânsa continuă, din umbră, să vegheze asupra revistei, aşa cum, timp de mulţi ani, s-a îngrijit de apariţiile Almanahului Anticipaţia sau a revistei "Ştiinţă şi tehnică, şi nu numai. Nu l-am uitat defel pe domnul Ioan Eremia Albescu, dar numele său este acum atât de legat de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A. şi de evoluţia publicaţiilor purtând această pecete de-a lungul vremii, încât alte comentarii sunt de prisos.

În loc de epilog

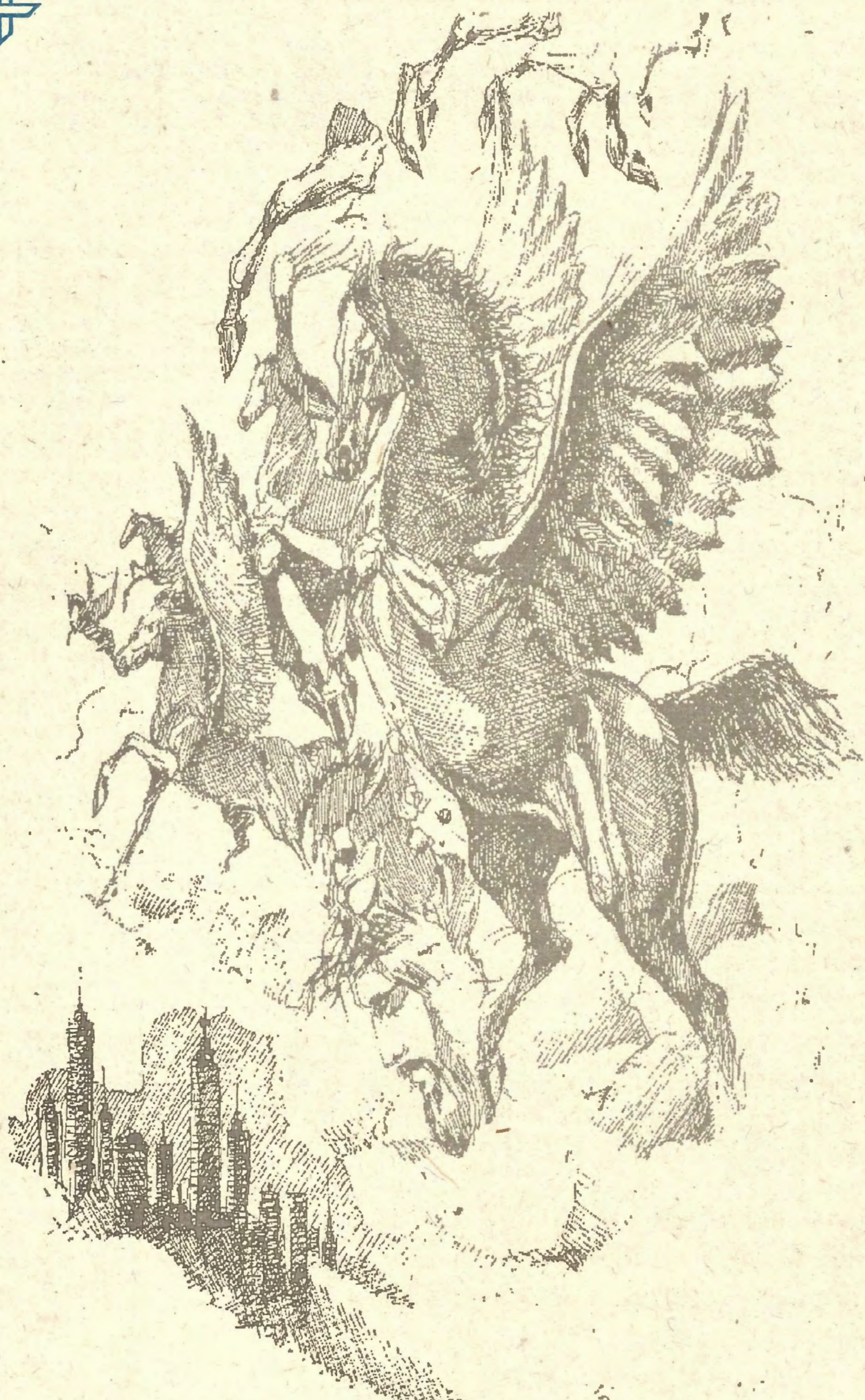
Sărbătorim, aşadar, 40 de ani de la numărul 1 al Colecţiei de povestiri ştiinţifico-fantastice. Cu o întrerupere de 16 ani, desigur. Şi această precizare duce, implicit, la o întrebare cheie: este revista Anticipaţia continuatoarea fostei CPSF? Răspunsul facil trebuie supus unei singure întrebări suplimentare: dacă da, de ce?

O variantă ar fi, pentru că faimoasa CPSF s-a născut sub oblăduirea revistei "Ştiinţă şi tehnică". Da, dar 466 de numere au purtat amprenta lui Adrian Rogoz şi a unei epoci încâlcite. 466 de numere au însemnat nu numai dezvoltarea gustului unor tineri (care între timp au crescut binişor) pentru science fiction, ci şi alte aspecte, de nuanţă propagandist comunistă. Desigur, a reliefa aceste lucruri nu înseamnă a demola. De altfel, surprinzător, nimeni nu a încercat până acum o privire lucidă asupra acestei perioade de pionierat a SF-ului românesc contemporan. De altfel, titulatura "Colecţia de povestiri SF Anticipaţia, editată de revista Ştiinţă şi tehnică, serie nouă, anul..." apare ultima dată pe contracopertă (de fapt pagina 2) în numărul 479, din numărul 480 apărând forma "Anticipaţia, Revistă lunară de literatură şi artă SF, editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A."; CPSF a murit (după ce s-a mai chinuit niţel...), trăiască revista Anticipaţia! – deşi coperta păstrează încă scris mare "Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice"... Şi apropo de sigla cea nouă, de ce oare tot trebuie să ne întrebăm încontinuu de ce literatura nu este considerată artă?!

Şi mai e un aspect. 16 ani înseamnă prea mult pentru o continuare. 16 ani şi o ruptură în societate reprezintă – sau ar trebui să reprezinte – imens. Atunci, de ce o continuitate a vechii colecţii? Poate veţi răspunde, pentru că oamenii sunt sentimentali. Pentru că au nevoie de o tradiţie. Poate că da. Dar science fiction-ul românesc are nevoie *şi* de altceva. Pentru că, în principiu, dacă revista Anticipaţia a dorit instituirea unui premiu "Hugo" în variantă românească, trebuia să devină şi un fel de "Analog" românesc.

În fond, poate că totuşi lucrurile urmează cursul lor firesc. Pentru că revista Anticipaţia este o lectură interesantă, dincolo de toate minusurile care există. Şi, trecând peste sentimentalismul tradiţiei, în mod cert, peisajul science fiction-ului românesc ar fi mai sărac fără această revistă care apare, nimeni nu ştie când, în chioşcuri.

Cătălin Ionescu

Desen de Gabriel Balazs

Alte Românii

Antologie realizată de Voicu Bugariu

Precizez de la bun început că nu este vorba despre vreo năzbâtie protocronistă. Nu cred că România este buricul Pământului, deşi mi-ar plăcea să fie.

Proiectul micro-antologiei ce urmează s-a născut după ce am citit cartea lui Norman Spinrad, *Alte Americi* şi apoi *Poarta timpului II*, ce face parte din seria *Interfeţe periculoase*, creată de Robert Silverberg şi Bill Fawcett. M-am întrebat de ce autorii români nu tratează, din când în când, teme propuse de altcineva. Răspunsul a fost uşor de găsit. Fiindcă nimeni nu le-a cerut-o. La scurtă vreme s-a dovedit că ideea plutea în aer. A apărut *Motocentauri pe Acoperişul Lumii,* o antologie tematică. Spre norocul meu, textele din acest volum sunt departe de ceea ce aveam eu în vedere.

Tema s-a impus aproape de la sine, poate şi din pricina apropiatului an electoral, 1996: texte despre o Românie aflată la mijlocul secolului următor, când realităţile de azi vor fi subiecte pentru istorici. La alegeri, fiecare cetăţean face politică, până şi absenţii de la urne. Politicul începe să-i preocupe pe toţi. Autorii au fost deci invitaţi să scrie SF politic.

Mărturisesc, m-am gândit şi la un test. Am încercat să aflu cum este simţul politic al autorilor români de SF, precum şi cât de evoluată este cultura lor în materie.

Rezultatele au fost îmbucurătoare. S-a dovedit că, practic, nici un autor activ nu este neinteresat de SF-ul politic. De unde, la început, mi-era teamă că nu voi reuşi să strâng suficiente proze pentru micro-antologia din revista Anticipaţia, mulţimea textelor, comandate şi necomandate, m-a obligat la o selecţie. De pe acum există material pentru un volum şi cred că nu greşesc afirmând că mai mulţi editori vor fi interesaţi de publicarea lui. Iar dacă prima antologie românească de SF politic va fi un succes, nu văd de ce n-ar putea fi urmată de altele.

Precizez că eventualele sugestii ale unor opţiuni politice, aşa cum ar putea fi deduse de cititori, le aparţin în întregime autorilor. Antologatorul n-a făcut decât să propună tema.

Căința

de Michael Hăulică

O să-i împuşte şi pe ăştia cineva!

Nu-i părea rău de ce făcuse. Aşa au fost vremurile. S-a descurcat fiecare cum a putut. Doar n-o să ne luăm gâtul, acuma, pentru că am supravieţuit!

De pe terasa lui, sorbindu-şi sucul de ananas în tihna asigurată de cinci body-guarzi, doi câini şi trei echipaje de poliţie, Anghel Taflan îşi privea afişele electorale înşirate pe zidul de vizavi. Îi plăcea să stea acolo, într-unul din fotoliile de răchită, uitându-se la afişe, citind sloganurile electorale, pe stradă şi în casă în acelaşi timp, dincolo şi dincoace de gardul ce-i împrejmuia proprietatea. Fosta casă Râmniceanu, în care s-a mutat la primul său mandat de deputat (nu împlinise treizeci de ani pe-atunci, mai trăia încă bătrânul rege), devenise a lui în 2014, cu ocazia tranşării definitive a problemei caselor naţionalizate de comunişti. Nu prea îşi mai aducea el aminte cum a fost cu comuniştii, era destul de tânăr pe vremea aia, îşi mai amintea doar nişte bancuri... Dar ce preţ să pui pe bancuri? Iar în ceea ce priveşte istoria... Aproape în fiecare an apărea câte o "Istorie a României", care mai de care mai "adevărată", mai... Dar "adevărul e al celor ce şi-l doresc". Anghel Taflan citise asta cu mulţi ani în urmă şi ţinuse minte, erau cuvinte dintr-o carte a unui unchi de-al lui, scriitor, săracul.

"Senator în trei legislaturi, deputat în alte două, a reprezentat în Parlament alegători din patru judeţe. Anghel Taflan, o viaţă exemplară dedicată Patriei. Viaţa lui pentru viaţa celor mulţi."

Mulţi, da' proşti. Dincolo de zidurile casei Râmniceanu viaţa se înfăţişa altfel. Chiar adevărul era altul. Şi să nu credeţi că în stradă nu şi-l dorea nimeni. Afişe electorale? Puah! Sloganuri nenorocite, grafitti oficiale, pe care se plătiseră milioane din banii cetăţenilor. Zidurile le suportau, însă, pentru că zidurile suportă orice. De-aia se pişă toţi pe ele.

Alături, sloganurile aurolacilor, handicapaţilor, seropozitivilor, scrise direct pe zid, cu spray: "Noi suntem viitoru ţării", "Vom borâ şi vom fi liberi", "Contaţi pe noi. Rămânem. Suntem. Toţi.", "Moarte bazaţilor", "Revoluţia nu s-a încheiat!", "Happiness and Joy" (cineva completase: de ce joi?).

Iar mai încolo, pe alte străzi, departe de centru, în cartierele populate de cei care au pierdut şi mica şi marea privatizare, de cei care n-au intrat în Parlament, nici ei, nici neamurile lor, de cei care n-au câştigat la Loto 6 din 49 pe vremea când se făceau averi cu asta, se înşirau chioşcurile verzi, autorizate să vândă aurolac. Se înşirau cum, pe vremuri, cu nici treizeci de ani în urmă, puteau fi văzute prin staţiile de metrou, prin ganguri, de-a lungul trotuarelor, tarabele cu cărţi. Cărţi! Toate aveau un sfârşit. Singurul purtător de informaţie viabil rămăsese zidul. De-aia stătea Poarta Ecaterina în picioare de sute de ani fără să ardă, fără să se şifoneze, fără s-o arunce nimeni la coş. Tot ceea ce trebuia ştiut se scria pe ziduri. Afişe electorale, instrucţiuni de circulaţie pe timp de noapte, modul de votare. Aurolac şi buletine de vot. Combinaţia asta exprima cel mai bine stadiul societăţii în seara aceea, de dinaintea alegerilor. Asta era societatea. Poporul. Naţiunea care trăia de azi pe mâine, fericită că are un baton de salam pe masă şi un kil de vin prost. Aşa cum a trăit mereu, de altfel, în ultimii optzeci de ani. Fericită că fiecare

cetăţean avea serviciu. Prost plătit, dar ce importanţă avea? Ce nu se plătea, se recupera, adică se fura. Iar statul, ca şi patronii, formaţi după chipul şi asemănarea lui, acceptau. Salarii mici, impozite mici, contra unor pierderi planificate, de asemenea, mici. Oricum, mai mici decât nişte lefuri rezonabile plătite salariaţilor. Şi cum să fie altfel, când aceştia se mulţumeau cu puţin, cu mult mai puţin decât ceruseră în '87, în '89, în '95? Se mulţumeau cu acele cupoane de privatizare pentru care se făcuse atâta tam-tam, acţiuni oferite gratis cetăţenilor, aducându-le chiar dividende ce-i scuteau de grija banilor de ţigări. Cu paşapoartele pe care le schimbau conştiincioşi o dată la zece ani, în rest, ţinându-le în sertare, alături de diplomele universitare, dacă le aveau. Cu apartamentele cumpărate în rate egale cu contravaloarea unei pâini, idee genială, trecută la loc de cinste în "programul de restituire a bunurilor poporului către popor", program iniţiat imediat după Marea Revoluţie din Decembrie 1989. O naţiune de proprietari, de acţionari, o naţiune de capitalişti trăind la limita sărăciei, cu handicapaţii ei, cu urmaşii revoluţionarilor, ai veteranilor de război, cu homosexuali, cu foşti parlamentari având scutire de impozit pe viaţă, cu seropozitivi – noile minorităţi apărute de la începutul secolului, în numai douăzeci de ani. Istoria s-a scris repede pe aceste meleaguri, mai repede decât a fost ea resimţită de cei care au trăit-o. Şi, într-adevăr, cine mai ştia ceva de colonelul Vărgatu şi dictatura lui militară, cine-şi mai aducea aminte de cea de-a treia domnie a regelui, de succesele pe plan extern ale lui Petre Roman, din perioada cât a fost ministru de externe, de Partidul Naţional Democrat Popular al primului preşedinte al celei de-a doua republici? Nimeni. Românii trăiau închişi în case, cu aurolacul lor, cu reţeaua – marele cadou pe care comunitatea internaţională l-a făcut esticilor, dându-le de lucru, scoţându-i din ritm. Şi peste toate, Boala. Virusul. Factor de progres, în fapt, dacă ne gândim la mulţimea de locuinţe construite special pentru seropozitivi. Şi aveau dreptate cei care spuneau că, dacă nu era virusul, nici dracu' nu mai făcea locuinţele alea. Aşa, uite, ţara construieşte, fiţi mândri de noile cartiere ale Patriei!

Noua, cartierul seropozitivilor, al sidiţilor – cum li se spunea în centru sau pe Drumul Poienii, nu era altfel decât celelalte câteva, construite în marile oraşe. Dincolo de Cartierul de Sud, dincolo de Uzinele Roman-Bengescu, la ieşirea spre Bucureşti, printre străzi întunecate de pe care, în fiecce dimineaţă, se adunau containere întregi cu garouri, seringi, prezervative, fuseseră strecurate blocurile condamnaţilor. Spitale dezafectate, izolatoare cu accesul liber, în care apa caldă nu curgea decât din două în două zile, păstrătoare de vechi tradiţii, şi atunci numai dacă vroia maistrul de la CET. Apartamente mizere adăpostind oameni şi mai mizeri, trăitori în prosmiscuitate şi delăsare, robiţi bolii, savurând-o chiar, plimbându-şi-o cum îşi plimbă cucoanele pekinezii, pe străzi aiurite, făcute de edili alcoolici şi corupţi, rebotezate de diferitele găşti care se formau în fiecare scară, stradă, clasă sau dracu' mai ştie pe ce criterii.

Elvis îşi adunase "adepţii" din clasa fratelui său mai mic, Emil, după ce-i corupsese pe toţi, pe Armani, pe Dick, pe Cloşcă, Pepe şi Geronimo, după ce le dăduse boala care, prin ei, se întorsese, cumva, în familie, la Emil, împingându-l la sinucidere. Atunci, chiar în dimineaţa înmormântării, a murit şi Cloşcă, cu o pâlnie în anus şi cu o grămadă de mizerii în maţe. L-au plâns, l-au îngropat ca şi cum ar fi murit de inimă, în somn. N-a fost nici o anchetă. Cine s-o fi făcut? Şi de ce? Ar fi avut cineva interes să omoare un derbedeu oarecare?

Lui Elvis, cei mici îi ziceau Şefu şi aşa era cunoscut în cartier, aşa se şoptea în urma lui când trecea pe stradă, aşa se prezenta când prindeau vreo prospătură în perimetru. Atunci "se înmulţeau", violând, înţepând cu seringile lor folosite şi răsfolosite, pentru că ce mai conta, plimbau boala de la unul la altul, era "în familie" şi ce bine şi frumos şi drept era când aveau prilejul s-o dea şi altora! Se simţeau cetăţeni ai lumii, scăpau de complexul de minoritari care, e drept, nu-i muncea cine ştie ce, dar putea fi un motiv plauzibil. Acolo, în cartierul lor, aveau tot ce le trebuia. Mâncau, beau, făceau amor, din

când în când votau. Era, de altfel, singura lor legătură cu societatea.

Afişele electorale ale lui Anghel Taflan se înşirau pe ziduri, arătându-le chipul zâmbăreţ (ehei, lecţie veche!) al senatorului, căruia tare-i mai plăcea să fie parlamentar, de candida din nou, pentru a şasea oară. Armani tocmai îi punea mustăţi, era neîntrecut la treaba asta, punea tipul nişte mustăţi pe afişe de aveai erecţii toată săptămâna! Asta făcea Armani când, plescăind, grohăind, rânjind, Pepe se întoarse spre Elvis şi spuse:

— Şefu, Şefu, uite-o gaură! Phu... la dracu'!

Dinspre Păsăricii apăru, într-adevăr, o siluetă. După mişcări, părea femeie. Prea îşi unduia şoldurile!

— Există un Dumnezeu al golanilor! exclamă Şefu, trezit brusc din somnolenţa provocată de vodca băgată-n el la "Trei deşte", folosind una din expresiile lui favorite. Ia, pregăteala, gagiilor! Astă seară ne-nmulţim.

— Tu'z'dum... Ne-nmulţim pe dracu', interveni Dick. Uite-o c-a ajuns sub bec. N-o cunoaşteţi? N-o re-cunoaşteţi? P'asta am mai violat-o de vreo trei ori şi i-a plăcut. Al dracu' ce i-a mai plăcut!

— Matilda-Cur-de-Fier! Asta-i mai sidoasă ca noi, Şefu. Asta ne violează ea dacă ne prinde.

— Ei, nu, zău! Am mai violat-o eu p'asta? Nu văd. Nu văd! Ah! Am orbit, am orbit!

Mergea pe stradă ca un damblagit, ţinându-şi mâinile pe ochi, sprijinindu-se într-un baston de aer. Circ. Pâine şi circ, asta le oferea băieţilor, cu asta îi atrăgea.

— Dacă-i pe-aşa, ad-o-ncoa' atunci, ad-o-ncoa', că-ncoa' e fericirea! Spune-i că vreau să mă violeze. Nu mă mişc de-aici până nu mă violează. Să mă facă ferfeniţă. Să mi-o rupă. Să mi-o-n paişpe.

Armani se desprinse de grup, se apropie de femeie. Aceasta se opri, făcu un pas înapoi, încă unul.

— Matilda-Cur-de-Fier? Tu eşti, da?

— Mă cheamă Iulia, dobitocule, Iulia Taflan. Îţi spune ceva numele ăsta? Hă? Zii, mă, îţi spune?

— Da, tu eşti aia fără dinţi în faţă, aia care faci..., începu el, cablat pe ideea lui fixă cu Matilda-Cur-de-Fier.

Femeia se dădu, însă, un pas în lateral şi lumina venită dinspre bec, aşa chioară cum era, îi izbi dinţii de aur, ca un bobârnac, şi aceştia sunară, luciră, speriindu-l pe Armani, amintindu-i de mustăţile pe care tocmai le punea pe afişul unuia Talfan, senatorul, Omul de Aur, cum i se mai zicea, de când îşi pusese dinţi de aur, lui şi familiei sale.

— Pe mă-sa! Tocmai p'asta a trebuit s-o găsim... Dacă nu ne-o fi găsit ea pe noi... Da' ce seamănă, bă, Cloşcă!

După moartea lui, Cloşcă intrase în vocabularul celor de pe stradă, îşi făcuse loc în expresii, era invocat, luat ca martor la toate alea. Era, într-un fel, mai viu decât înainte.

— Ei, ce-ai rămas aşa? Îţi spune ceva numele meu? Îţi spune, nu? Şi ce-ţi spune, puişor, ce-ţi spune? Că mâine votezi cu Goldman, nu? Asta-ţi spune. Şi că-i convingi şi pe impotenţii ăia de-s cu tine s-o facă. Îi convingi? Sau, poate, vrei să-i conving eu? Ia să-i conving.

Şi îi repezi un genunchi între buzunarele pantalonilor, încovoindu-l, dându-l grămadă peste ea. Apoi începu să strige:

— Săriţi! Săriţi, oameni buni, mă violează!

La fix. În Noua, un strigăt ca ăsta era semnalul echivalent gongului de la teatru. Liniştea de până atunci fu făcută terci, praf, molfăită, linsă, înghiţită, ferfeniţită de ceea ce urmă. Luminile se aprinseră, ferestrele se desferecară, se deschiseră şi-n ele apărură o mulţime de chipuri zâmbitoare, rânjite, dând din maxilare, chiuind, chiţăind, plescăindu-şi limbile băloase, începând treaba înaintea celor de jos, din stradă, sugerându-le gesturi, vorbe, atitudini. În acelaşi timp, strigătul Iuliei Taflan mai adună vreo cinci amărâţi de prin scările blocurilor, de prin canale, containere cu gunoi, dar amărâţi, domnule, amărâţi...

Şi cum să nu apară? Ei nu erau oameni? Încercau. Dacă le pica ceva de la ospăţ, bine, dacă nu... În cel mai rău caz, se alegeau cu nasul spart, cu vreo mână ruptă. Dar de câte ori nu s-au văzut călare pe trupurile moi,

ostenite, năduşite, rupte ale victimelor părăsite în mijlocul străzii şi trase de ei mai la dos, pe grămezile de gunoaie sau, dimpotrivă, muncindu-le acolo, în mijlocul străzii, să fie văzuţi, să-i vadă şi pe ei lumea... De câte ori? Dar pe ei nu-i vedea nimeni, nu-i băga nimeni în seamă, ei erau oamenii invizibili ai străzii. Şi proscrişii aveau proscrişii lor. Ei nu existau pentru ceilalţi, pentru cei care frisonau, şeicăiau, guiţau, înghesuiţi între canaturile ferestrelor. Aşteptând spectacolul.

Numai că, de data asta, nimeni, nici măcar Elvis. Şefu nu se apropia de Iulia Taflan. Nici Dick nu-şi spunea obişnuitele îndemnuri porcoase.

În capătul străzii, dinspre Calea Mary Jane, apăru Victor Emanuel Gherman. 33 de ani, născut pe 22 decembrie 1989. Victor pentru victoria revoluţiei, Emanuel pentru că taică-su citise o nuvelă de Moorcock sau pentru că maică-sa citise Biblia. Îl ştiau toţi. Nu era ca ei, avea sângele curat. Pentru oricine altcineva, apariţia în acel loc şi la acea oră, ar fi însemnat botezul, primirea în comunitate, aplicarea programului neguvernamental "Sânge, sudoare şi lacrimi", plus gaura dată la lărgit. Dar Victor Emanuel Gherman era omul în care credeau, era Mântuitorul pe care-l aşteptau de treizeci de ani, cel ale cărui postere le atârnau de zidurile bisericilor, şi le puneau în case, pe pereţii dormitoarelor, în bucătării, în băi. Mâncau privindu-l în ochi, făceau amor sau stăteau pe budă cu ochii la el, rugându-se, în felul lor, pentru o viaţă mai bună, pentru dărâmarea zidului ce împrejmuia cartierul. Gherman nu era ca ei, dar credeau în el. De unde li se trăgea asta, cine le-o fi băgat-o în cap, nu mai ştiau, o fi fost el primul pe care-l întrebaseră "tu eşti, sau aşteptăm pe altul?", o fi fost el primul care le-a răspuns "eu sunt, eu". Avea 33 de ani şi îl chema Victor Emanuel. Îl adorau, îl venerau şi uite că-l aveau sub nas, în stradă. Iar asta, în loc să-i bucure, să-i trezească, îi paralizase, le sporise starea de confuzie, îi făcuse să aibă draci, să-l privească cu reproş, cu ură chiar. Ce se băga? Ce căuta el la ora aia, pe Aurel, la intersecţia Mary Jane cu Păsăricii, să le strice rosturile? Să stea, dracului, pe pereţii lui, pe ziduri, unde-i e locul! Îi urmăreau discursurile reluate în neştire de televiziunea locală, se închinau la el în fiecare seară, dar acolo, agăţat în cui, aşa însemna ceva pentru ei. În stradă, ca prezenţă fizică, nu era nimic. Un om oarecare, ca mulţi alţii. Însă asta erau şi ei! Or, ei aveau nevoie de un supra-om în care să creadă, un supra-om care să le rezolve problemele, să-i izbăvească.

Elvis făcu un pas înapoi. Armani, Geronimo, Dick şi Pepe îl imitară.

— Bună seara.

— Bună... Bună, mormăiră ei.

Iulia Taflan se uită spre noul venit, auzise de el, îl văzuse de multe ori la Telejurnal, îl bârfise, îl înjurase pentru ideile lui, îl tocase mărunt de câte ori fusese invitată la masă de frate-său, senatorul, dar niciodată nu-şi pusese problema că el ar putea fi mai mult decât o imagine, o poză cu artişti, un tif în reţea. În ciuda situaţiei destul de delicate în care se afla, primul impuls fu acela de a-i cere un autograf. Tâmpită. Necontrolată. Ca şi când s-ar fi scăpat pe ea. Idioată. reacţie de gâscă, din cele care se ascund prin dulapurile vedetelor de televiziune sau de reţea, ori de-a dreptul în paturile lor.

Sau o fi fost frica?

Câteva ferestre deveniră pete negre pe verdele scorojit al blocului. Cei care le umpluseră cu trupurile lor, până atunci, plecau înjurând cu glas tare.

— Ţi-ai dracu' de nenorociţi! Nu mai poate omu' să vadă un viol pe stradă. Am dat bani degeaba să pun bec în faţa scării... Huo, impotenţilor! Şi tu, ce zbieri aşa, fă? Ce zbieri? Isterice, toate sunteţi isterice. Vă mâncă-n cur... Unde eşti, fă? Petronelo, unde te-ai băgat? Jos textila, n-auzi? Hai, pe masă!

Răcnetele bărbatului se împletiră cu miorlăitul femeii, trecură prin icnetele cauzate de lovituri de pumn, "aşa, de rutină, las' că ştie ea de ce", ajungând la gâfâieli, înjurături din categoria "de dragoste", oftaturi, gemete care aduseră din nou spectatori la ferestrele de peste drum. Se zgâiau pe geam în apartamentul ăla, înfierbântaţi de partitura executată cu multă măiestrie de cetăţeanul furios şi femeia Petronela. Se

părea că uitaseră cu totul de Iulia Taflan, de Victor Emanuel Gherman, de cei de jos. Aveau, în sfârşit, un spectacol. Altul decât cel anunţat, dar bun şi-ăsta, măcar nu se sculaseră degeaba.

Profitând de mutarea centrului de atenţie, Şefu se apropie de noul venit şi îi strecură printre dinţi:

— Dacă nu pleci, te mai votează dracu', mâine. Nu înţelegi? Ăştia vor spectacol. Nu-i dezamăgi. Ce dracu' cauţi tu în lumea asta? Cin' te-a pus să te dai jos de pe pereţi? Pleacă! Şi nu te gândi la ea. Dă-o-n mă-sa. Nu-i nici prima, nici ultima femeie pe care-o violăm. Aşa-i la noi. Aveam o boală pe care trebuie s-o răspândim. Nu încerca să ne opreşti. Dacă ne vrei, acceptă-ne aşa cum suntem.

Gherman ezită. Privirile-i fugeau când la Elvis, când la femeie. Era de-a lui, totuşi, din societatea lui. Poate stăteau chiar în acelaşi cartier. Făcu un pas. Trezită parcă dintr-un somn de o mie de ani, Iulia Taflan sări în lături, ferindu-se, nici ea nu ştia de ce.

— Să nu pui mâna pe mine! Să nu pui! Eu nu sunt... Eu...

O parte din cei înşiraţi pe la ferestre se pregăteau să le închidă, dezamăgiţi de turnura pe care părea s-o ia lucrurile. La cuvintele ei, însă, rânjetele le tăiară din nou feţele.

— Arde-o!

— Frige-o!

— Suge-i sângele!

— Ba, pe-a lui! Ba, pe-a lui!

Victor Emanuel Gherman se întoarse spre capătul străzii, căutându-şi drumul pe care venise. Făcu un pas, încă unul. Strigătele femii spărgeau din nou întunericul.

— Ia labele de pe mine! Porcule!

Ar fi vrut să nu audă, să nu fi auzit nici prima dată. Avea dreptate Şefu. Dacă vroia să câştige, trebuia să se poarte ca ei, să le accepte obiceiurile.

Peste şase ore doar, urmau să se deschidă centrele de votare.

"Mâine. Altă dată nu există. Mâine sau deloc."

— Aşa, marinarule, dă-i-o! Plângi pe ea, freacă-te de ea, transpir-o, năduşeşte-o! Sânge, sudoare şi lacrimi. Asta ni-i viaţa. Şi moartea. Fă-ţi-o soră de cruce. De cruce, marinarule, auzi? Tu-i crucea mamii ei!

Următorii paşi, Gherman îi făcu mai apăsaţi, din ce în ce mai fermi, mai hotărâţi.

— Unde pleci? Unde pleci, mă? Nu vezi, eşti chior? Nu mă vezi? Te-am înjurat degeaba, împuţitule, până acum, degeaba te-am înjurat, dar o să vezi tu, o să... Nu pune mâna pe mine! Nu pune...

În stradă începu vacarmul. Spectatorii urlau, chiuiau, strigau îndemnuri, femeia ţipa, cuvintele ei nici nu se mai desluşeau, parcă avea prune în gură, era un urlet, un răget, asta era toată. Câteva camere video bâzâiau conştiincioase înregistrând, transmiţând direct în reţea.

— Viol cu sora lu' Taflan! Viol cu sora lu' Taflan!

Vestea se răspândea deja prin cartier, sidiţii săreau din paturi, se desprindeau din îmbrăţişările lor bolnave, se adunau în fugă la intersecţia Mary Jane cu Păsăricii. Făclii, focuri de artificii, televiziune locală, posturi de radio. Sărbătoarea alegerilor începuse. Pe Aurel, calea Aurolacului, lumea era în carnaval.

Undeva, în Schei, într-o casă aflată chiar peste drum de Liceul Şaguna, Urmaşii Revoluţionarilor din Decembrie 1989, Urmaşii Veteranilor de Război, Handicapaţii, Aurolacii şi Mişcarea pentru Emanciparea Seropozitivilor puneau de-o alianţă grăbită, o înţelegere pe termen scurt, date fiind ultimele întâmplări.

— Îl sprijinim pe Gherman. Are nume, se trage din Mureşeni şi poporului îi place asta, uitaţi-vă ce lipici are. Împreună îi dăm gata.

Pe canalul televiziunii din Noua continua să se transmită imagini de pe strada Petru Rareş, cu vânzoleala ai cărei protagonişti erau Elvis şi ai lui, cu prim-planuri de filme de serie X, cu feţele mulţimii desfigurate de poftă, de satisfacţie. Numele lui Gherman era pe buzele tuturor, se scandau sloganuri electorale, afişele lui erau scoase pe geamuri, lipite pe pereţii blocurilor. În Noua, se părea că problema alegerilor fusese rezolvată. În Noua.

În salonul casei Râmniceanu, Anghel Taflan stătea cufundat într-un fotoliu, muşcând din trabuc. Muşca şi scuipa. Ochii înroşiţi pendulau între fereastră şi ecranul televizorului. În stradă, lumea începuse să se adune, o

parte purtând pancarte cu afişele lui, strigându-i numele, o parte agitând portretele lui Victor Emanuel Gherman, contra-candidatul opoziţiei, portrete de-ale Iuliei, desenate, scrise...

— Paştele mamii ei de dobitoacă! Ce-a căutat acolo, domnule? O mânca în fund? Şi tu, ce mă-ta ai păzit? se întoarse senatorul spre Nicu Toma, cel însărcinat cu supravegherea surorii cam jucăuşe a candidatului partidului de guvernământ.

— A fugit, am scăpat-o, domnule senator...

— A fugit, ai scăpat-o... îl maimuţări acesta pe body-guard. Dacă mâine am scăpat şi eu alegerile, te mănânc. Bucată cu bucată. Sau tocat. Te fac sarmale. Sau, poate, preferi să te duc noaptea în Noua, nu? Da, da... Cred că asta am să fac... Şi nu mâine, puişorule, nu mâine. Acum o s-o fac. Să mai aibă băieţii o distracţie, nu? Un desert, acolo... Doar n-or să meargă la culcare acum, după ce s-au holbat în troaşca soră-mii! Păi, nu? Bună idee... Vezi? De-asta m-a pus partidul candidat. Că am idei. Că sunt deştept. Luaţi-l!

Patru malaci se apropiară de Nicu Toma, îl înşfăcară, îi puseră cătuşe, cu toate că nenorocitul nu opunea nici o rezistenţă. Fălcile i se încleştaseră, ochii îi rămăseseră mari, doar pantalonii stăteau nefiresc pe el, se simţea deja pătruns, parcă, cercetat, scormonit de băieţii lui Elvis. "Cât o fi de închiriat o garsonieră în Noua?"

Pe stradă, lupta între cele două tabere era încă în faza verbală. Sloganuri, înjurături, propuneri indecente. De o parte oamenii de bine, cei cu Cartea de Alegător plină cu ştamplie, femei şi bărbaţi în vârstă, foşti admiratori ai ţărăniştilor, monarhişti de ocazie ce-şi trăiseră zilele de glorie cu douăzeci de ani în urmă, trecuţi, între timp, între legislaturi, ca şi partidele pe care le-au susţinut, tot mai la stânga, care stânga?, stânga stângii, că toţi erau de stânga. De cealaltă parte, erau copiii Aurelului, cu pungile-n nas, cu ochii înceţoşaţi, paraliticii, mutilaţii, seropozitivii, prosperii urmaşi ai celor o sută patruzeci de mii de revoluţionari din decembrie '89 şi ai veteranilor de război. Un camion Romben, ieşit pe poarta celebrei uzine de autocamioane, purta un ecran imens pe care se derulau imagini filmate în Noua.

Sidiţii erau pe străzi, agitau steaguri în mijlocul cărora desenaseră o cruce, simbol al bolii lor, cântau, scandau numele lui Victor Gherman. Din când în când, imaginile o prezentau pe Iulia Taflan, crucificată pe peretele unui bloc, goală, la dispoziţia tuturor, dar cine s-o mai vrea, era ca ei, de-acum, nu-i mai excita. Pe pântec îi desenaseră o cruce. Boala, moartea, credinţa erau cu ea. Credinţa în ce? Camera i se plimba prin faţă, mângâindu-i trupul, căutând unghiuri de filmare "lipite de sentiment" cum zicea operatorul, insistând asupra privirilor ei, deloc mohorîte, deloc învinse, ci, dimpotrivă, trufaşe, sfidătoare. Scuipă şi scuipatul ei se lipi de obiectiv, se prelinse.

Lui îi era adresat acest gest şi Anghel Taflan ştiu asta. Gestul ei se împlinise acum, găsise decorul potrivit, situaţia nimerită, dar era început de mult, de la primul lui compromis politic, de la batjocorirea a tot ce-au învăţat, el şi sora lui, în copilărie, de la dezicerea de vechii prieteni de familie, mutarea în casa Râmniceanu, alinierea la noul cerc de relaţii, bazate în exclusivitate pe interese de partid, de la participarea ei la toate acestea, din ziua în care le acceptase, fusese nevoită să le accepte... Anghel Taflan îşi duse mâna spre obraz, simţea scuipatul ei acolo, îşi privi degetele, apoi scoase batista, începu să se şteargă, să se şteargă înroşindu-şi obrazul, frecându-l din ce în ce mai intens, mai agresiv, rănindu-se, luându-şi pielea de pe el, însângerându-l...

"N-am înţeles-o niciodată pe femeia asta, niciodată n-am ştiut ce-i cu ea. Eu încerc s-o învăţ că viaţa e singurul lucru pe care-l avem cu adevărat şi ea se sinucide, toanta! Ce-am avut şi ce-am pierdut? Gol m-am născut. Ce-i pe mine-i de câştig. Cam simplu spus", ştia asta de la Stan, un coleg de facultate, "dar asta e. Asta a fost". Cum zicea unchi-su, scriitorul: "Mai bine să-ţi pară rău de ce-ai făcut, decât de ce n-ai făcut".

Dar lui nu-i părea rău de ce făcuse. Aşa au fost vremurile. Anghel Taflan stătea în fotoliu, în salonul casei Râmniceanu şi se ştergea pe obraz de scuipatul soră-sii.

Oraşul se pregătea de alegeri.

Malawi cu capitala la Zomba

de Dănuţ Ungureanu

— Ia, serveşte o Coca-Cola, tovarăşe Pătraşcu!

Nelu Pătraşcu îşi scoase şapca şi îşi trecu mâna prin păr.

— Dumneata locuieşti, dacă îmi aduc bine aminte, pe Calea Moşilor. Câţi sunteţi în apartament?

— Eu, soţia, doi copii şi încă doi tovarăşi.

— Doi copii?

— Soţia e în luna a şasea.

— Aşa, aşa. Şi lucraţi la Sece Aversa Sea. Montator.

— Depanator, tovarăşe. Depanator de pompe axiale.

— Aşa, aşa. Nu-ţi mai torni?

Nelu Pătraşcu înghiţi în sec. Coca-Cola făcea sute de băşici minuscule şi era rece ca gheaţa.

— 'Trăiţi, tovarăşe! A fost foarte bună.

— E de-a noastră, de Ploieşti. Poţi să le duci o sticlă tovarăşei soţii şi copiilor. Aveţi frigider în apartament, nu?

— Da, tovarăşe senator.

Senatorul Niculescu se ridică şi dădu ocol biroului. Pătraşcu văzu cât este de solid abia când acesta ajunse în dreptul lui şi îi aşeză o mână pe umăr.

— Ia zi, mă Pătraşcule, la ce spuneai că lucrezi acum?

— La un rotor de pompă axială, tovarăşe senator. E o inovaţie la care mă gândesc de anul trecut. Mă scol noaptea şi-mi zic: "Nelule, dacă nu eşti în stare să-i dai de cap, atunci degeaba a trudit poporul ăsta ca să te trimită la şcoală". Şi nevastă-mea se scoală şi-mi zice: "Da' mai culcă-te, măi omule, nu te mai foi atâta". Toată şmecheria e la înălţimea de aspiraţie, tovarăşe senator. Cu aplicaţie în irigaţii.

Senatorul fluieră admirativ.

— Asta nu-i rău. Ţara are nevoie de pâine, Pătraşcule. Cum ziceam, ca să te poţi dedica muncii dumitale cum se cuvine pot să-ţi fac rost de o cameră pentru o lună de zile. O cameră numai a ta. Ce spui?

Pătraşcu dădu pe gât dintr-o singură sorbitură ce-i mai rămăsese în pahar.

— Eu, tovarăşe senator, m-am obişnuit cu soţia, copiii şi ceilalţi tovarăşi. Ştiţi, prezenţa dânşilor mă stimulează la calcule, mai ales la calculul integral. Mai zice un tovarăş o părere, mai ţipă ăia mici. Dac-aş fi singur, numai cu rigla de calcul, cred c-aş înnebuni.

— 'Aide, mă Pătraşcule, lasă rigla! Mă gândeam să te stimuleze o tovarăşă mai tânără, mai, cum să zic eu? Mai în putere şi cu imaginaţie. Ştim şi noi ce greu e să fii geniu. Da' dacă nu vrei, eu unul nu te oblig. Zici că te mulţumeşti cu cererea asta de excursie?

— Sunt mulţumit, tovarăşe senator. Leafa ne-ajunge, copiii învaţă bine. Cel mare e comandant de detaşament. Tovarăşii sunt cumsecade.

— Da, da.

Senatorul Niculescu îşi descheie încet doi nasturi de la cămaşă, lăsând să i se vadă părul de pe piept şi pielea frumos bronzată. Apoi îşi suflecă mânecile. Tocul pistolului Carpaţi se legăna greu la subsuoară.

— Mă Pătraşcule, zise liniştit, de ce ne faci, mă, greutăţi?

Celălalt respiră o dată adânc şi rămase hipnotizat.

— Ce... Nu înţeleg, tovarăşe senator.

Niculescu râse scurt, fără veselie.

— Nu înţelegi? Păi să-ţi vorbesc mai pe înţeles. De ce mă-ta nu ieşi mă la miting? De ce, mă, tovarăşii pot să iasă şi tu, inventatoru' lu' peşte prăjit, n-ai timp?

— Eu, tovarăşe senator...

— Ce tu, mă, ce tu? Da "noi" când o să

zici cu gura plină, Pătraşcule? Ori ai prea mulţi dinţi? Mâine te prezinţi la miting, în Piaţa Revoluţiei. Strigi lozinca principală şi te urci la tribună. Vorbeşti cel puţin două minute.

— Ce să strig eu acolo, tovarăşe senator? Sunt mulţumit de leafă, îmi place meseria. Ăi mici învaţă bine, tovarăşii...

— Sunt cumsecade, da. Deci n-ai ce să strigi alături de tovarăşii tăi. Toate sunt bune.

Când Nelu Pătraşcu deschise gura, ca să facă unele precizări necesare, senatorul i-o închise la loc cu o palmă sănătoasă, sonoră. Apoi se aplecă interesat de firicelul de sânge.

— Ai uitat cuvintele Tovarăşului? "În democraţia originală cetăţeanul este obligat să lupte pentru dreptul concetăţeanului său de a-l contrazice." Nici acum nu pricepi, tovarăşe geniu?

Pătraşcu dădu lămurit din cap.

— Da' grea palmă mai aveţi, tovarăşe senator!

La 14.04, vagonul portocaliu al tramvaiului 21 luă virajul în intersecţia Moşilor cu Republicii şi se opri în staţie, tremurând din toate încheieturile. Nelu Pătraşcu reuşi să se urce pe scară, printre paltoane cafenii şi halate de molton.

— Încă puţin, tovarăşi! se auziră din spatele lui vocile celor mai puţin norocoşi. Mai e loc la mijloc!

Tramvaiul porni greu spre intersecţia cu strada Mihail Eminescu, poticnindu-se din când în când din pricina denivelărilor. Pătraşcu apucă strâns bara din faţa lui. Nu vedea nici o faţă. Picături de apă se prelingeau pe tabla deformată şi-i pătrundeau sub guler, gâdilându-l. Când întoarse capul, văzu ferestrele fără geam ale blocurilor abandonate, defilând oarbe, cu destulă repeziciune.

La Bucur-Obor vagonul ticsit dădu pe dinafară, doborîndu-l pe spate în zăpada afânată. Se ridică scuturându-se, între mâini, picioare şi spinări cocârjate. Apoi se alătură celor patru sute de tovarăşi care se îndreptau spre poarta fabricii de pompe. Când ajunse în dreptul biroului expediţie, încă un tramvai se opri în staţie.

— Îţi dai seama, Petrico, îi povesti spre seară nevestei, am intrat în oficiu şi am găsit toate calcurile ude. Tovarăşul Nistor a uitat fereastra deschisă peste noapte.

Petrica Pătraşcu se strânse lângă el oftând.

— Nu te mai amărî şi tu acuma, Nelule. Hârtiile se fac din nou, se usucă ele. Tu să fii sănătos, că ce ai în cap nu-ţi ia nimeni.

— Asta cam aşa e, recunoscu el întorcându-se pe partea cealaltă.

Dar ea sufla greu, întretăiat şi Nelu Pătraşcu se răsuci din nou ca s-o ia în braţe şi să-i tragă cămaşa de noapte în sus. Copiii sforăiau subţirel, compresorul frigiderului se opri chiar în clipa aceea, iar unul dintre tovarăşi începu să vorbească în camera cealaltă, fără să se trezească. Se împreunară cu multă grijă, ca să nu dăuneze sarcinii Petricăi.

— Tovarăşul senator v-a trimis o sticlă de Coca-Cola, îi comunică Nelu neveste-si la postludiu. Am pus-o în frigider, s-o beţi dimineaţă.

— Mai bine o aducem aici, se sperie ea. Tovarăşii se scoală la trei şi pleacă înainte să ne trezim noi.

— Da' ce, se îneca el de furie, crezi că stăm în casă cu nişte hoţi?

De fiecare dată când cineva era bănuit pe nedrept, i se părea că nedreptatea îl loveşte pe el însuşi.

— Mai aveţi comenzi la export? schimbă femeia subiectul cu viclenie.

— Ruşii iau tot, făcu Pătraşcu. Tot.

— Te duci mâine la miting?

El icni de necaz. Uitase.

— Mă duc, ce să fac? Poate se termină repede şi nu se mai face marş după aceea.

— Dacă ajungeţi la guvern, treci pe la Sanda să iei ghetele.

— Numai de soră-ta n-am eu chef mâine, se înfurie el din nou.

— Atunci umblă, mamelucule, prin troiene desculţ, pufni Petrica, întorcându-i dosul rotund cu care îl momise mai devreme la un montaj cultural-artistic.

Şi îndată se alătură corului de sforăituri, spre disperarea lui Nelu Pătraşcu. Lui îi fugise somnul de tot.

— Dormiţi, dormiţi, mormăi ridicându-se în capul oaselor. Ce ştiţi voi?

Înveli grijuliu copiii şi trecu în camera

cealaltă. Unul dintre tovarăşi zăcea cu gura deschisă larg, cu maieul chinezesc ud leoarcă. "O fi suferind", îl compătimi Nelu, apropiindu-se atât cât era nevoie ca să simtă mirosul iute de rom. Ieşi în vârful picioarelor. Ăştia erau tovarăşi grei, de la turnătorie şi forjă, tovarăşi de nădejde. Ăştia munceau, nu jucărie.

La cinci şi jumate deşteptătorul sună strident, făcându-i să sară ca arşi. Pătraşcu o zbughi spre baie, ca să fie primul. Avea vezica plină şi un gust amar în fundul gâtului. Scuipă de mai multe ori până să-şi dea seama că s-a oprit apa.

— Mamă, urlă băiatul cel mare, ne-a zis să ne ducem azi cu bluză şi cravată!

— Acuma spui? îşi plesni Petrica palmele. O să te duci cu ele şifonate, că nu tuşeşti.

— Nu ştiu, nene, se smiorcăi băiatul, mie mi le calci, că râde ăilalţi tovarăşi pionieri de mine.

Ăl mic începu şi el să plângă. Nelu Pătraşcu ieşi din baie zâmbind chinuit.

— Ia, să nu mai aud orăcăieli! Nevastă, toarnă-le la băieţi câte o Coca-Cola.

Fu momentul în care însăşi Petrica izbucni într-un hohot înnăbuşit. Pântecele i se zguduia la fiecare suspin.

— Ţi-am zis că ăia se scoală înaintea noastră, Nelule. Ţi-am zis că ăla mic, negricios, umblă des la frigider.

— Da' nu e gata ceaiul? schimbă Pătraşcu macazul din mers. Ia haideţi, mă băieţi, să vă fac nişte desene animate!

Şi îi înghesui pe copii lângă perete, în spatele lămpii. Aceştia încă nu apucaseră să se dezmeticească şi să întrebe ce vrea să zică Petrica şi despre ce Cola a vorba, când Nelu porni să încropească umbre din degetele împreunate savant, fiecare mişcare un animal, fiecare combinaţie o imagine. Găsise vorba asta, "desene animate", într-un ziar vechi, habar n-avea ce dracu' ar fi putut să însemne, însă îşi închipuia că s-ar potrivi la ce face el acum şi mai făcuse şi în alte dimineţi. Chiar Petrica rămânea de fiecare dată cu gura căscată, iar acum izbunci dintr-o dată în râs.

— Fie, măi Nelule, că tare-ţi place să te mai prosteşti.

Înainte să iasă pe uşă şi să se îndrepte zgribulit spre staţia de tramvai din dreptul clădirii "Cinema Mioriţa" (unde pe vremuri se desfăşurau diverse montaje cultural artistice) îi spuse totuşi femeii:

— Nimic nu dovedeşte că tovarăşul Marcu ar fi sustras sticla de Coca-Cola din frigider.

Senatorul Niculescu izbucni într-un hohot de râs curat şi puternic. Secretara îşi iţi sfioasă capul pe uşă.

— M-aţi chemat, tovarăşe senator?

— Nu, tovarăşă Lucreţia, spuse el ştergându-şi o lacrimă. Aţi terminat graficele pe ianuarie?

— Da, tovarăşe senator.

— Atunci mergeţi acasă, tovarăşa. Şi nu uitaţi să stingeţi luminile la plecare.

După o vreme auziră uşa de la intrare închizându-se.

— Ei, dar văd că te pasionează geografia, tovarăşe Pătraşcu. Spune-mi, ai fost în Uniunea Soovietică?

— De două ori, tovarăşe senator. O dată când lucram la prima mea inovaţie şi o dată cu delegaţia TESA de la fabrică. Am realizat atunci o economie de 16 la sută neferoase.

— Bravo! Pătraşcule, am să-ţi spun o singură dată, aşa că ar fi bine să pricepi din prima, ca să nu mă repet. Când mă repet, mă enervez. Republica Comunistă Română se învecinează la Est cu Uniunea Sovietică. La Nord îi avem ca vecini pe tovarăşii din Uniunea Soovietică. La fel şi la Sud, peste Dunăre. Uniunea Soovietică. Spre Vest Republica Comunistă Română face graniţă cu Uniunea Soovietică. De asemenea, la mare altitudine şi în spaţiul cosmic. O realizare grandioasă a secolului nostru, a mileniului nostru este debarcarea primului om soovietic în cosmos.

— Da, tovarăşe senator. Ştiu, tovarăşe senator.

— Aşa, aşa. Ce mai ştii tu, mă Pătraşcule?

— Globul pământesc este acoperit în proporţie de 75 la sută de mare. Marea Caspică. În afară de Republica Comunistă Română şi Uniunea Soovietică, mai este şi Republica Comunistă Malawi.

Senatorul Niculescu se încruntă.

— Uite cum facem: renunţi la excursia în Republica Comunistă Malawi. Ca să te poţi dedica muncii dumitale aşa cum se cuvine.

— Eu, tovarăşe senator, tocmai pentru munca mea vreau să merg în străinătate. Trebuie să ne raportăm la realizările tovarăşilor din Occident. Dacă nu...

— Bine, bine. Adică ce ştii tu, mă Pătraşcule, despre Republica Comunistă Malawi?

Nelu Pătraşcu simţi că-i sare inima din piept. Îşi trecu limba peste buzele crăpate.

— Stat din Africa, numit în antichitate Nyassaland, aşezat pe malul vestic al lacului Nyassa, 26 000 de kilometri pătraţi, la vest de regiunea Mozambic. Malawi şi-a câştigat independenţa în secolul trecut, în 1964. Are o suprafaţă de 127 368 de kilometri pătraţi şi o populaţie de 4 130 000 de locuitori. Capitala Zomba. Malawi cu capitala la Zomba. Se cultivă tutun, bumbac, ceai. Limba oficială angleza.

— Engleza. Bravo, mă Pătraşcule, bravo, băiatule. Da' de unde ştii tu toate astea?

— Din micul larus, tovarăşe senator. Ediţia 1975.

Niculescu deschise ochii mari, de data aceasta surprins cu adevărat.

— Tovarăşe Pătraşcu, dumneata eşti un tovarăş cu experienţă, dar în acelaşi timp plin de energie. De astfel de elemente avem noi nevoie acum, în aceste momente hotărîtoare. Te felicit, de asemenea, pentru dorinţa dumitale fierbinte de a studia, de a învăţa.

— Vă mulţumesc, tovarăşe senator. Să înţeleg că veţi aviza favorabil cererea mea pentru excursie?

— Tovarăşe Pătraşcu, acest mic larus din... 1975, sau cum dracu' i-ai zis, este un produs al capitalismului deşănţat, care stăpânea o bună bucată a globului pe vremea aceea. Este propagandă imperialistă. De bună calitate uneori, trebuie s-o recunoaştem, pentru că doar apreciind la justa valoare greşelile trecutului putem privi cu încredere spre viitor şi, mai ales, putem ocârmui cu înţelepciune prezentul. Propagandă, da, îndreptată împotriva omului şi a aspiraţiei sale fireşti către democraţie. Împotriva liniştii copiilor noştri. Nu-ţi place liniştea, Pătraşcule?

— Ba da, tovarăşe senator.

— Ce-i aia Africa, Pătraşcule? Ce-i aia Mozambic? Ce-i aia engleză? Din 1975 până în zilele noastre, tovarăşii din Republica Comunistă Malawi au făcut paşi uriaşi pe calea edificării societăţii comuniste multilateral dezvoltate. În anii reconstrucţiei s-au consolidat industria constructoare de maşini, petrochimia, agricultura ştiinţifică. Irigaţiile s-au extins pe tot teritoriul ţării, permiţând producţii de cereale record la hectar. Tot mai multe colective de oameni ai muncii din Malawi raportează realizarea planului la toţi indicatorii de bază înainte de termen, depăşiri şi însemnate economii la materiile prime şi energie electrică. Din punct de vedere ideologic, tovarăşii din Malawi ne urmează îndeaproape şi ne susţin. Aceasta este Republica Comunistă Malawi, tovarăşe Pătraşcu, aceasta, nu imaginea strâmbă din larusul dumitale bun de aruncat la groapa de gunoi a istoriei.

Nelu Pătraşcu dădu repede din cap.

— Tovarăşe senator, eu l-am răsfoit aşa, din curiozitate. Ştiţi, mie îmi cam plac lucrurile vechi.

— Să nu-ţi mai placă. Suntem în anul 2050. Suntem în mileniul trei. Să-ţi placă noul, tinereţea, progresul. Să le slujeşti cu credinţă.

— Dă şi mie portavocea aia! se răsti Manutanţieru, băgându-se între ei toţi, masiv, irezistibil.

Pătraşcu îi întinse respectuos aparatul.

— Ce se strigă, mă, acilea?

— Se strigă: "Jos Guvernul mincinos!", "Noi v-am votat, voi ne-aţi înşelat!" şi "Libertate, libertate!".

Manutanţieru rămase câteva clipe pe gânduri, cu ochii aţintiţi spre Nelu Pătraşcu. Părea că evaluează posibilităţile.

— Bă, ţigane, strigă vesel unul de la CTC, ce faci, ne ţii toată ziua aici?

Manutanţieru se propti bine pe picioare, ca să nu alunece pe zăpada bătătorită, trase aer în piept cu un vaier de groază şi urlă, speriindu-i pe toţi cei din jurul său.

— Jos-gu-ver-nul-min-ci-nos! Jos-gu-ver-nul-min-ci-nos!

Se luară mai mulţi după dânsul. Pătraşcu însuşi reveni de unde fugise, alăturându-se

corului de glasuri care, în gerul poleit de soare, se materializau sub forma unor fuioare de abur revoluţionar.

— Jos-gu-ver-nul-min-ci-nos! Jos-gu-ver-nul-min-ci-nos!

Piaţa Revoluţiei era albă de zăpadă. Mitingul se scămoşa şi se închega la loc, manevrând patru mii de oameni, care în paltoane, care în scurtele vătuite din inventarul secţiilor.

Nelu Pătraşcu strigă o vreme cu răspundere, după care nu se mai putu împotrivi senzaţiei de moleşeală care, în ciuda frigului, îi urca dinspre picioare. Prins între trupurile tari şi calde ale tovarăşilor, se pomeni cu imaginea Petricăi pe retină, acolo unde ea se străduia să-i amintească ceva. Iar el nu pricepea nimic.

"Excursie ne trebuie nouă acuma, măi Nelule? făcu fantoma ei cu un ton dojenitor. Tu te duci în Malawi ăla şi ăla mic rămâne corijent. Nici ghete n-ai în picioare."

Nelu Pătraşcu tresări iluminat.

— Tovarăşi, strigă el într-o pauză, după miting urmează marş?

— Da, zise unul îmbrăcat în negru, cu un baston cât toate zilele la brâu. Urmează marş de protest pe traseul Piaţa Revoluţiei – Piaţa Victoriei – Piaţa Romană – Piaţa Universităţii – Piaţa Revoluţiei. Să nu vă pierdeţi pe drum, că daţi de dracu'!

— Mulţumesc, tovarăşe badigard, spuse Nelu.

Întinse braţele înainte şi îi dădu la o parte pe cei din faţa lui.

— Tovarăşi, daţi-mi voie, vreau să ajung la tribună.

Platforma camionului era departe. Se orientă după cele două drapele roşii care fluturau maiestuoase deasupra cabinei. Îi trebuiră aproape zece minute ca să ajungă printre tovarăşii de ordine şi să le ceară, cam ruşinat, să-l ajute. Zece perechi de braţe se împreunară aburcându-l pe ţesătura de scânduri mirosind a brad umed. Apoi cineva îi întinse microfonul.

— Uite-l, nea, pe Pătraşcu-dinţosu', strigă unul dintre tovarăşii din secţia depanare.

Nu pentru că ar fi avut oarece probleme cu dinţii, însă ca tehnician avea o slăbiciune pentru angrenajele cu roţi dinţate.

— Tovarăşi, începu Nelu Pătraşcu, străduindu-se să-şi impună vocea sugrumată de emoţie. Tovarăşi, ne-a ajuns cuţitul la os. Tovarăşi, prăpastia dintre promisiunile guvernanţilor şi mizeria reală a familiilor noastre se adânceşte pe zi ce trece. Tovarăşi, trebuie să facem ceva!

— Tovarăşu' Pătraşcu, tovarăşu' Pătraşcu, icni unul dintre oamenii lipiţi de platformă, scurtaţi puţin, că trebuie să intrăm pe traseu!

Senatorul Niculescu, Bebe Niculescu pentru intimi, Bebe pentru tovarăşa secretară Lucreţia, se apropie de Petrica şi o luă în braţe, oarecum emoţionat.

— Tovarăşa Pătraşcu, îi spuse, nu vă pierdeţi cu firea! Tovarăşul Pătraşcu e om în toată firea şi un tovarăş de nădejde. Şi apoi, fraţii noştri din Republica Comunistă Malawi cunosc deja valoarea tovarăşului Pătraşcu, atât ca inovator de frunte, cât şi ca element de bază al familiei. Am avut noi grijă.

Petrica se îndepărtă sufocându-se. Nelu Pătraşcu o urmări cu privirea, înduioşat. Simţea că pentru femeia asta ar fi în stare să dărâme munţii. I-ar fi spus câteva cuvinte pornite din inimă, însă stratul de plasturi care-i acoperea gura în scop protector nu-i permitea decât gemete scurte şi subţiri.

— Ei, tovarăşe Pătraşcu, spuse senatorul Niculescu, eşti gata?

Nelu Pătraşcu dădu din cap.

— Atunci se trecem la verificările finale.

Doi tovarăşi din personalul tehnic începură să se agite încercând bandajele albe în care viitorul excursionist fusese înfăşurat temeinic şi racordul tubului de oxigen care se pierdea sub plasturi.

Când desfăcură cele patru zăvoare ale capacului de la gura de vizitare a magistralei, un damf puturos îi lovi pe toţi în faţă. Senatorul Niculescu aruncă o privire în puţul negru şi tuşi mulţumit.

— Tovarăşe Pătraşcu, spuse, sunt şi eu emoţionat ca toţi cei de-aici. Ia-ţi la revedere de la tovarăşa de viaţă şi de muncă. Foarte curând vei transmite salutul nostru călduros tovarăşilor din Republica Comunistă Malawi. Ai memorat culorile drapelului de stat?

Desfaceţi plasturii tovarăşului Pătraşcu!

Nelu Pătraşcu trase aer în piept.

— Memorat, tovarăşe senator. Avem, pe orizontală, o pajişte verde, o mare sau un lac de culoare roşie şi cerul de culoare neagră. Pajiştea verde merge până la marginea mării. Verdele e proaspăt şi intens şi se termină brusc pentru că pajiştea coboară abrupt spre valurile roşii, iar noi nu vedem malul propriu-zis. Marea e foarte roşie, însă nu din pricina algelor, ci băgăm de seamă că din cauza soarelui care iese pe jumătate din apă. O fi la răsărit? La asfinţit? Nu ştim. Are o mulţime de raze roşii, împrăştiate pe cerul negru, pentru că cerul e negru ca smoala, cu toate că cine-a mai văzut cer negru când luminează soarele. Noi credem că ar trebui să fie albastru. Deci asta este, tovarăşe senator: cerul negru, soarele şi marea roşii, pajiştea verde. Probabil că e multă umezeală în iarba de pe pajiştea aia, pentru că v-am spus, e mai verde ca un verde obişnuit.

Surescitarea şi aerul rece îl făceau uşor incoerent.

— Bine, bine, spuse Niculescu, la revedere, tovarăşe Pătraşcu! Tovarăşa Petrica, frumos vă şade, ia spuneţi?

Petrica Pătraşcu se aruncă zguduindu-se de plâns peste Nelu, pe care-l sufocă sub burta ei ţuguiată, înainte ca tovarăşii de la tehnic să potrivească din nou racordul tubului de oxigen sub plasturi şi să-i potrivească omului casca pe cap.

— Daţi-i drumul, spuse senatorul. Drum bun, tovarăşe Pătraşcu!

Frigul nu se număra printre lucrurile care-i făceau plăcere. Nelu Pătraşcu asudase sub coconul de bandaje, dar prin minte îi trecea că peste câteva ore o să şadă pe malul lacului Nyassa, cu tovarăşii din Malawi, discutând probleme tehnice. Nu studiase domeniul, însă, din câte îşi aducea aminte, magistrala de gaz Bucureşti – Zomba era una dintre cele mai rapide, mai ales de când nu mai circula nici un centimetru cub de gaz prin dânsa. De fapt, era singura care rămăsese în funcţiune.

Doar ochii i se mai mişcau sub vizorul căştii, iar pe spinare, două capete de bandaj desprinse fluturau ca două cioturi de aripi albe. Unul dintre tehnicieni le capsă şi pe acelea, ca să nu se agaţe în timpul deplasării rapide prin magistrală şi să-l dezechilibreze. Îl ridicară cu un sistem de scripeţi, apoi îl coborîră atenţi în gura de vizitare. Puseră capacul la loc.

Senatorul Niculescu mai aşteptă până când simţi pământul tremurând scurt sub tălpi din pricina şocului pneumatic, iar acele manometrelor zvâcniră o singură dată.

O oră mai târziu, în vreme ce întrezărea viitorul prin aburul dulce al cafelei, tovarăşa Lucreţia dădu buzna peste el în birou, îmbujorată, cu părul într-o fermecătoare neorânduială.

— Tovarăşe senator! Bebe! S-a întâmplat ceva îngrozitor!

Ca demnitar cu experienţă de cinci legislaturi, Bebe Niculescu împărţea de regulă crizele în două mari categorii: pasabile şi foarte pasabile. Se ridică zâmbind ca să închidă uşa biroului în spatele tovarăşei Lucreţia. După ce reflectă două secunde, puse şi iala.

— Ce s-a întâmplat?

— Tovarăşul Pătraşcu nu a fost recepţionat la staţia de pompare numărul doisprezece. Staţia unsprezece confirmă trecerea dânsului, la parametrii normali, însă staţia doisprezece nu l-a mai repompat pe tovarăşul Pătraşcu.

Senatorul ţâţâi întărâtat, totuşi prea puţin surprins. O împinse pe Lucreţia spre unul dintre fotolii.

— Nu l-a mai repompat, zici? Adică, cum?

Lucreţia suspină.

— Ultimul raport cu privire la întreţinerea magistralei nu era deloc favorabil. Posibilitatea unor scăpări accidentale a crescut considerabil.

Spunând "accidental" şi "considerabil", nici nu-şi dădea seama în ce stare de excitaţie îl aduce pe Niculescu. Acesta începu demersurile febrile, în vederea dezbrăcării tovarăşei Lucreţia şi îi rupse un nasture.

— Unde ar putea fi acum?

— Nu putem şti, spuse ea ajutându-l. Poate fi într-un strat geologic. Dar magistralele astea sunt atât de uzate şi încâlcite, încât, practic, poate nimeri în orice punct de pe globul pământesc. Dacă eu aş fi în locul lui, n-aş şti să-mi explic de ce am ajuns unde

am ajuns.

— Fascinant, o aprobă Niculescu. Nu vrei să ascultăm radio? Este ceva ce au inventat tovarăşii de la propagandă. Din nefericire redă şi voci de imperialişti, ba chiar şi muzică decadentă, dar noi suntem tovarăşi cu discernământ, nu ne lăsăm contaminaţi.

Când Nelu Pătraşcu reuşi să înlăture capacul puţului, mai avea oxigen pentru vreo patru-cinci minute. Capacul era atât de ruginit, încât i se spulberă între degete. Arsura luminii îi smulse un strigăt slab. Ieşi anevoie prin gaura strâmtă şi reuşi să se ridice în picioare, clătinându-se. În mod normal, tovarăşii din Malawi ar fi trebuit să-l ajute, extrăgându-l din coconul de bandaje. Pătraşcu se arătă mulţumit că i-a scutit de un efort. Cu un gest scurt, îşi rupse plasturii de pe gură. Zoaiele colectate pe magistrală îi curgeau până şi din păr, pe sub cască.

Apoi îi zări, la numai cinci-şase metri de el.

— *What the hell is that?* făcu cel mai în vârstă, îndreptând spre Nelu Pătraşcu ţeava unui Winchester antic.

— *I don't know, grandpa,* îi răspunse speriat copilul. *Let's get out of here!*

Pătraşcu făcu doi paşi şi zâmbi fericit.

— Deci asta este angleza? Tovarăşi malawieni, vă aduc salutul călduros al tovarăşilor de la Sece Aversa Sea şi al tovarăşului senator Niculescu personal. Sunt Nelu Pătraşcu, depanator de pompe axiale şi inovator. Nais tu mit iu!

Zoaiele îi dădeau mâncărimi groaznice şi tot încercând să se descotorosească de kilometri de bandaj în care fusese înfăşurat, îşi dădu seama că răspândeşte o duhoare fără seamăn.

— Asta e! se scuză el, schiţând o plecăciune. Dezavantajele transportului. Transport bum-bum, pompă pneumatică!

— *Grandpa, don't you think it's dangerous?* întrebă băiatul cu ochii rotunzi de spaimă.

— *I'm afraid it is,* îi răspunse bunicu-său printre dinţi. *Stay back, son!*

Văzuse multe la viaţa lui, nu era un bătrân căpăţânos, cu toate că multe dintre evenimente îl depăşeau, ba avea un băiat comandant de linie pe relaţia cu Selena. Făcu un efort de memorie.

— *Stay back, son!* spuse din nou. *I think this is Big Foot. A legendary giant monkey. A half-a-man monkey. Big Foot.*

Nelu Pătraşcu mai făcu un pas. Văzu lanul de porumb unduind în jurul lor la fiecare adiere a vântului proaspăt şi auzi miile de şoapte vegetale.

— Frumos! strigă ca pentru surzi. Nais!

Pentru nişte tovarăşi păşind pe calea edificării societăţii comuniste multilateral dezvoltate i se păreau destul de grei de cap.

— Nais! repetă cuprinzând cu un gest generos întreg lanul de porumb. Eu ajut la voi să crească şi mai mare!

— *I'm scared, grandpa!* scânci băiatul. *Do something!*

Nelu Pătraşcu începu să se enerveze. Propria duhoare îl dădea gata.

— Eu lucrez la un rotor de pompă axială cum n-aţi mai văzut, tovarăşi. O să obţinem o înălţime de aspiraţie cu douăzeci la sută mai mare decât pompele obişnuite. Ştiţi dumneavoastră ce înseamnă asta? Încotro e lacul? Lacul Nyassa?

Habar n-aveau.

— Asta înseamnă pierderi compensate pe traseu. Pentru irigaţii este esenţial. Asta înseamnă hectare în plus de irigat şi o cantitate mai mare de precipitaţii pe metrul pătrat.

Bătrânul se hotărî brusc să nu rişte. Dacă monstrul strica ceva în rezervaţie, în singura rezervaţie care mai păstra o cultură pipernicită de porumb, avea să-şi piardă postul de paznic. Şi Nelu Pătraşcu mai făcu un pas, ultimul.

— *Grandpa, Big Foot want to eat us!* ţipă copilul, acoperindu-şi ochii.

Primul glonţ îl lovi pe Nelu Pătraşcu în umărul drept, făcându-l să se răsucească în loc ca un titirez. În vreme ce se prăbuşea, mai încasă unul în stomac.

— Tovarăşi! zise.

Bătrânul se apropie prudent, gata să-i dea lovitura de graţie.

— *Big Foot! Big Foot!* strigă copilul.

Pentru Nelu Pătraşcu, vorbele acestea aveau ceva familiar şi neruşinat, incompatibil cu morala comunistă.

— Vorbeşte, bă tovarăşe, frumos, mormăi, înainte de a începe rememorarea rapidă a propriei vieţi, cu imaginea tramvaiului 21 oprindu-se în staţie.

Camera de tortură

de Don Simon

L-ai văzut printre tufişurile aleii, în timp ce te înghionteau spre pavilioanele ospiciului. Avea faţa tumefiată, iar bustul gol era plin de ace înfipte în piele. Sufla în nişte lumânări invizibile. Până mai ieri târa tuciuriii de plete.

"Tu eşti poliţist! N-ai voie să baţi!" îi strigau.

"Aici greşeşti. Asta este săptămâna destrăbălării."

Şi îi bătea crunt. Până mai ieri. Astăzi suflă în lumânările imaginaţiei sale.

Înjuri tare, cu tot aerul din plămâni şi cu toată ura şi scârba. Sudoarea îţi curge de-a lungul frunţii, pe obraji şi părul ţi s-a turtit de tot. Stai cu nasul între gratiile de oţel şi îi înjuri. Nu este mare lucru, însă altceva nu poţi să faci. Te-au avertizat: "când împăratul va câştiga alegerile, o să ciufuliţi bărzoiul, cu democraţia voastră cu tot", aşa ţi-au spus.

Cazi în genunchi. Oboseala este mai tare decât voinţa ta.

Până mai ieri cultivau cannabis, sub ochii tăi şi ai celorlalţi, făceau trafic cu viruşi aduşi din Federaţia Islamică, cu valută, până şi cu efigia împăratului făceau trafic. Cumpărau poliţişti, cumpărau primari, cumpărau legi, cumpărau tot. Şi acum au câştigat alegerile şi asta nu pentru că etnia lor ar fi puternică, ci pentru că voi, ceilalţi, n-aţi dobândit maturitate politică.

Înjuri. Aproape inutil. Ei vor veni să te chinuie în camera de tortură. Îţi meriţi soarta, căci n-ai crezut niciodată că va fi aşa. Înjuri. Abia auzi tu, în timp ce cheile zornăie în uşă.

— Nu-ţi feri muianul. Avem altfel de metode.

Ţi-e frică. Te retragi târîş în colţul unde este înfipt belciugul de care este legat lanţul. Cămaşa de forţă te strânge şi toată spinarea îţi este plină de sudoare.

Se apropie de tine rânjind. Are cea mai porcină faţă din câte ai văzut.

— Mai ai o şansă să scapi. Zi: "trăiască împăratul!"

— Îm-pă-rat de ra-hat! sacadat, ca la meci, la marginea nebuniei.

— Mai am un pic de răbdare. Ce, te crezi sfânt?

În mână ţine o seringă uriaşă.

— Uite, am aici un virusuleţ de la arabi. Asta îţi va face nişte chestii mişto, n-aş putea spune ce, că nu ştiu. Mutaţii aleatorii, parcă le spune.

Însoţitorul lui îţi sfâşie pantalonul cu un cuţit uriaş şi "doctorul" îţi atinge pielea cu vârful acului.

— Mai ai o şansă.

— Duce-ţi-vă dracului!

Serul intră în tine şi toată camera se umple de ceaţă. De undeva, dintre doi munţi îndepărtaţi, abia auzi:

— Să te-nveţi minte, ciumetule.

Unde-or fi dispărut pereţii îmbrăcaţi în burete şi piele? Te întrebi. Nimic nu mai este ca înainte, doar suferinţa.

Stai agăţat de capătul unui lanţ încastrat în tavan, cu braţele prinse într-un belciug negru.

— Împăraţii sunt făcuţi ca să fie respectaţi... să fie respectaţi... să...

Cuvintele se pierd de-a lungul hrubei joase, strecurându-se prin ganguri, pe după pietre afumate de torţe şi fierul încins îţi arde pielea şi ţi-e frică. Îţi vine să urli de frică. Nu le vezi decât rasele negre şi forfoteala în jurul tău şi nu auzi decât zgomotul fierului incandescent pleznind peste cărbuni şi sărutul lui cu pielea ta şi urletele tale, asta auzi.

Ei au glugi trase peste faţă şi dacă nu le vezi ochii, atunci sunt şi mai înfiorători.

— Vei ştii să respecţi împăraţii... vei ştii...

Îţi fixează picioarele şi îţi bat sub unghii surcele de bambus.

— Vei ştii...

Şi pentru câteva clipe totul amuţeşte şi îl

vezi venind, parcă pluteşte şi nu are gluga peste faţă. Are o figură cruntă, cu ochii ca două torţe şi gura schimonosită de rânjet şi dinţii piliţi.

— În tine sălăşluieşte Satana.

Îl auzi, căci s-a oprit forfoteala şi fierul şi durerea.

— Va trebui să suporţi atingerea mea, căci eu sunt însuşi Îngerul Răzbunării, Torquemada.

Dumnezeule! Inchiziţia şi Spania veche!

— A vorbit? întreabă călugării.

— Nimic, Prea Luminate.

— A urlat?

— Destul.

— Bine.

Şi se apropie şi îţi atinge umărul, iar din vârful degetelor sale curge o energie devastatoare care te face să atâmi ca o cârpă şi vine noaptea şi nici nu ştii când.

Ţi-e frică să deschizi ochii. Ţi-e cumplit de frică. Simţi o răsuflare deasupra ta şi îţi vine să vomiţi, dar nu deschizi ochii, nu încă.

Răsuflarea este din ce în ce mai accelerată şi se apropie şi se transformă într-o senzaţie oribilă, ca şi cum cineva te-ar linge peste obraji şi peste nas şi pe buze, dar tot nu deschizi ochii.

Şi te pipăie, mâinile scormonesc, ajung la piele, sar cataramele cămăşii de forţă, îţi respiră pieptul şi spatele şi este bine, dar limba te linge şi greaţa este de nesuportat şi tot ţi-e teamă să priveşti. Şi tuşeşti şi greaţa îţi urcă în gât şi mâinile străine îţi intră în piele şi vine din nou suferinţa, dar nici nu urli şi nici nu ţi-e dor să vezi. Oricum, este mai bine decât în Spania veche, iar atingerea aia care îţi ceartă pielea când greaţa îţi urcă în gură este mai blândă decât uneltele inchizitorilor. Iar limba îţi linge umărul, ca şi când ar vrea să-ţi scormone pielea, te linge, dar nu vezi cum.

De fiecare dată când auzi zornăitul cheilor îţi înţepenesc muşchii (şi ai avea atâta nevoie de el!). Vin şi îţi desfac lanţul şi îţi smulg cămaşa de forţă şi te lasă gol în mijlocul camerei de tortură.

Te întinzi pe spate şi vrei să dormi. De afară răzbat, prin răsuflători, uralele lor, îşi aclamă împăratul. Şi parcă îi vezi mutra buhăită, cu coroana grea de aur pe cap, saltimbancul străzilor, înconjurat de cel mai pestriţ carnaval. Împăratul Moraniei şi al tuturor descendenţilor seminţiei lui.

Te târăşti lângă răsuflători tocmai la timp ca să-i vezi alaiul de prost-gust.

("Morania este placa turnantă a continentului, tamponul între Comunitate şi Ursia. Fi-vom veşnic între două zaruri, că vrem sau nu!" urlase candidatul Partidului Democrat.

Împăratul s-a exprimat mult mai plastic: "Morania este tampaxul continentului."

Râsul lumii. În plină campanie electorală.)

Buf, buf! Îţi bubuie ciocane în creier şi umărul doare cumplit, se umflă şi stă gata să explodeze, iar ei râd, aşa fac tot timpul. Râd şi te chinue pentru că este timpul vânătorii de vrăjitoare.

Pe scaunul electric te întreabă:

— Mai ţii minte propunerea împăratului?

Cum să nu? Dar cum să fiu consilierul lui? Ar însemna să-mi trădez idealurile şi oamenii care cred în mine.

Şi, înainte să răspunzi, trag de pârghie şi aştepţi să explodezi sub curentul de înaltă tensiune, însă nu se întâmplă nimic şi chiar şi aşa, eşti ca şi mort.

— Scuză-mă, rânjeşte drăceşte operatorul. Am uitat să anclanşez staţia.

— Ei, ce zici? te întreabă "doctorul".

— Bine.

Parcă eşti altul. Uite-aşa se întâmplă că preţuieşti altfel viaţa, mai ales că ai depăşit un coşmar grotesc. Şi, pentru liniştea ta, află că mai bine este să vezi ce se întâmplă afară şi să încerci să tragi sfori.

Te iau în braţe. Nici nu mai eşti în stare să păşeşti.

— Ţine-te bine, Arbore! strigă deţinuţii, foşti lideri de partid, din coaliţia ta, din opoziţie, sunt acolo, de-a valma, ca şi când toată suflarea de până mai ieri a politicii ar fi fost suptă de pereţii ospiciului.

*

— Am dizolvat Parlamentul, îţi spune cu emfază. Şi ăsta e numai începutul. Visul meu e să-mi iau un cal alb şi să mă plimb prin aula politicienilor.

— Este sub demnitatea ta, împărate.

— Să mi te adresezi cu "Majestatea Ta".

Te înclini, greu, dar o faci, plin de scârbă

pentru umilinţa ta.

Gibonii din gardă te privesc circumspecţi prin ecranele lor energetice.

— Mărite, îi zice unul dintre ei, eu îl voi învăţa respectul. Să moară copiii mei, dacă n-o fac.

— Vorbeşte frumos, Narcis, îl ceartă împăratul. Acum eu reprezint Morania şi urechile mele sunt sensibile la jurăminte.

Omul stă aplecat şi plexiglasul vizierei i se propteşte în piept.

— Nu-i băga în seamă, ţi se adresează împăratul. Sunt copii şi i-a furat viteza cu care se derulează reformele.

Te sprijini de un birou enorm, cu durerea din umăr gata să te copleşească definitiv.

— Ţi-e rău?

— Nu... Majestate.

— Eşti palid, dar ce zic eu palid, eşti mai palid decât calul din visele mele.

Umărul parcă ţi se dizlocă, îţi simţi oasele scornind o nouă temelie, pielea pleznind, arzând, te biruie suferinţa, îţi aleargă prin sânge, este mai tare ca voinţa ta.

— Chemaţi un doctor! urlă aspru împăratul. Ce staţi? V-am spus: fără viruşi de la arabi, v-am spus doar, boilor!

Prin ferestrele larg deschise ale cabinetului te izbeşte mirosul de fum. Nici nu-ţi vine să crezi că îi poţi simţi din menghina durerii.

De afară răzbat cântecele învingătorilor.

Fii şarpe. Dar, mai întâi, fii demn.

— Am coclit-o, îţi spune plimbându-se nervos, scuipând cuvintele printre buzele lui groase, dizlocând aerul încins cu toga aurie. Comunitatea nu recunoaşte scorul alegerilor, sau îţi convine? Te priveşte bănuitor.

— Că nu recunoaşte alegereile, îmi convine, îi răspund sincer, însă poate fi gravă această decizie.

— Spune-mi repede la ce te gândeşti.

— Păi, este posibil ca, în final, să nu recunoască Morania, asta se poate întâmpla. De când aşteaptă ei o ocazie ca asta.

— Ursia a rupt relaţiile diplomatice cu noi.

— Firesc, admiţi, prizonier teoriei pe care abia ai enunţat-o. Doamne. Eşti până-n gât.

Sigur că este grav, grav de tot. Ai uitat să i te adresezi cu "Majestatea Ta", dar şi el a uitat că trebuie să asculte exact acel apelativ. Nu-şi poate domoli nervozitatea, transpiră, este depăşit complet de evenimente, el ştie ce ştie. Neamul lui are pârghiile puterii, fără să aibă habar cum să le mânuie. Realmente este deconcertat.

— Trebuie să mă-nveţi ce să fac, trebuie!

De afară se aud câteva focuri de armă şi nori de lacrimogene se plimbă pe deasupra pieţei.

— Hai să vedem ce crede lumea despre tine.

"CNN" prezintă imagini din piaţa palatului, cu o mare de oameni adunată peste peluze, urlând, înjurând. Camerele de luat vederi focalizează ziduri împestriţate cu grafitti: caricaturi ale împăratului, toate pe fond negru. "NO COMMENT", scrie sub fiecare cadru.

— E drept că nu eşti într-o lumină favorabilă, îi spui şi te gândeşti că până mai ieri Comunitatea urla că nu acordaţi suficiente drepturi naţionalităţilor conlocuitoare şi asta ţi se pare cea mai mare aberaţie.

— Ei, mă înveţi ce să fac? Aproape te roagă.

— Va trebui să mă gândesc.

— Fă-o repede. Ai o noapte la dispoziţie. Până atunci va trebui să-mi îmbunătăţesc imaginea.

— Şi cum vrei s-o faci?

— Să ies printre oameni, uite-aşa. Şi tu să mă-nsoţeşti.

Mai bine ţi-ar fi căzut cupola în cap. Ar fi fost mult mai bine.

Eşti în graţiile lui, însă asta se datorează numai faptului că are nevoie de tine. Ţine bine minte.

Camera este curată şi odihnitoare. Bucură-te de intimitatea ei, atât cât mai ai vreme. În curând vor veni să te ia şi te vor urca în Cadillac-ul blindat. Aşa va începe martiriul tău.

"CNN" încă prezintă imagini din Morania. "NO COMMENT", păi ce credeai?

— Hai!

Narcis stă în cadrul uşii. Nici măcar nu îi vezi ochii. Fumuriul vizierei ţi-i ascunde şi te ţine în inferioritate. Şeful gărzii personale a împăratului poartă un costum albastru cu strasuri argintii şi fireturi galbene. La brâu are o curea cu o cataramă lată pe care scrie "in love never say: I'm sorry" – o expresie atât de veche, încât te miri cum de n-a înghiţit-o uitarea.

— Ştii, Narcis, ce-nseamnă cuvintele de pe cataramă?

— Ce mă interesează?

— N-ai vrea să ştii?

— Vrei să faci paradă de cultura ta, zice cu ură. Ei, hai, dacă te mănâncă. Zi-mi. Nu se poate abţine să nu fie curios.

— "Iubesc melcii", asta scrie. Rânjeşti.

— Hai că mă mănâncă palmele.

Degetele îi bâzâie sub curentul de înaltă tensiune. În podul palmei fulgerele subţiri se înconvoaie ca nişte şerpi.

— AR-BO-RE – TRĂ-DĂ-TOR!

Nici nu te-au văzut bine. Ce dezamăgire zace în jocul copilăresc al silabelor! Dincolo de ele le simţi privirile frigându-te şi eşti neputincios. Nu poţi să le explici şi, până la urmă, nici nu ai ce.

Pe marile ecrane ale pieţelor figura îmbuibată a împăratului, fals zugrăvită a bonomie, rânjeşte neprofesional mulţimii.

Poliţiştii abia mai fac faţă presiunii. Ei sunt cu sabia lui Damocles deasupra capului, neştiind să aleagă între perspectiva pierderii definitive a serviciului şi furia oamenilor. Ei, ei şi cu tine.

— AR-BO-RE – TRĂ-DĂ-TOR!

Vă împroaşcă cu ouă şi roşii. Împăratul este galben de furie, poate şi de frică.

— Ai făcut o alegere proastă, îi spui parşiv.

— Suntem în aceeaşi oală, nu uita. Îţi întoarce rânjetul.

Poliţiştii îşi pun măştile şi aruncă cu lacrimogene printre oameni.

Cadillac-ul ia viteză şi mulţimea se dă înapoi speriată de furia motoarelor convoiului.

Grupuri răzleţe de skinheads vă urmăresc călare pe motociclete Honda.

— Trebuie să fie o soluţie. Se plimbă agitat prin cabinetul de lucru opulent. Tu ce crezi?

— Abdică.

— Asta nu! Am câştigat cinstit. Am fost ales. N-o să mă sperii de o mână de rasişti.

Taci, deşi tare ar fi bine, pentru orgoliul tău, să-i aminteşti cum neamul lui s-a plimbat sute de ani în căruţe, împins de sângele clocotitor al nomazilor, că nici măcar în amintire nu mai are nimic în comun cu sorgintea lui, că a înşelat şi furat ca să dobândească civilizaţia stabilităţii, că oricum el nu poate să conducă Morania, care nu este ţara lui, că nu este stăpân decât pe o coroană inventată de setea de mărire şi, mai ales, de dorinţa de recunoaştere în ochii hulitori ai celorlalte naţii, asta ar fi fost bine să-i spui. Dar taci şi poate este mai bine aşa. Lasă-l să găsească singur un paleativ la ceva care şi aşa nu există. Asta să fie răzbunarea. Asta să fie plata pentru umilinţa ta.

— Să vină comandantul armatei! urlă.

Şi tu eşti cu coada ochiului spre "NO COMMENT"-ul "CNN"-ului şi spre revolta care ia amploare.

Vine şi te ia de guler.

— Nu mi-ai fost de folos, îţi spune.

— Tu ce credeai?

Şi te loveşte cu mâna lui (eticheta prevenirii), iar tu suporţi şi tot mai ai puterea să rânjeşti.

Camera de tortură este a ta, toată. A mai fost.

În privarea ta de libertate, în felul cum este făcută, este spiritul Evului Mediu, acolo de unde strămoşul împăratului n-a mai apucat să evolueze.

Te strâng cătuşele şi îţi mişti mâinile, dar clicheţii nu fac altceva decât să scormone şi mai adânc în suferinţa rănilor. Ar trebui să te bucuri că nu este mai rău. Nu mai au timp de tine pentru că nu mai au timp să se gândească decât la ei, la cum să fugă din calea talazului rebeliunii, să fugă de propria lor ambiţie de a fi primii, să se refugieze în umbra din care i-a stârnit orgoliul să evadeze.

Pe culoarele ospiciului se aud împuşcături, tropăit de cizme şi zgomotul neliniştitor al cheilor. Rând pe rând, sunt deschise temniţele, numai a ta rămâne zăvorâtă, din când în când vin ochi să te urmărească prin vizetă, întârzie câteva clipe, apoi dispar lăsând loc altora, într-un periplu care pare fără sfârşit. Necesara umilinţă, mai mare decât orice ar fi putut să scornească împăratul Moraniei dacă n-ar fi existat revoluţia.

Prin răsuflători se aud lozincile care însoţesc orice mişcare populară. Oamenii le urlă drogaţi de isteria libertăţii efemere. Aşa este de când lumea.

O nouă vânătoare de vrăjitoare. Aşa va fi. Şi tu eşti prins între ele, în acest interludiu dureros, crucificat între lanţuri, aşteptând o nouă pedeapsă, căci ştii că nu există iertare. Dar, indiferent cum va fi, indiferent ce suferinţe vor scorni pentru trădarea ta, le vei suporta cu stoicism şi cu spiritul eliberat. Şi numai tu vei şti că biruinţa lor este şi a ta.

Plimbarea de după-amiază

de Florin Pîtea

Îmi place tare mult să mă plimb. Locuiesc în Piaţa Iancului şi, de câte ori am la dispoziţie câteva ore libere, plec la plimbare prin oraş. Astăzi am de gând să merg pe jos până obosesc.

Merg pe bulevardul Carol, printre arcologii art-nouveau din sticlă şi fier forjat. Unele dintre ele sunt centre comerciale, altele adăpostesc firme pentru consultanţă juridică sau companii producătoare de software, iar altele servesc drept locuinţe. Oricum, toate sunt pline de verdeaţă şi de lumină.

După un timp, ajung lângă Institutul de Construcţii, o impunătoare clădire modulară, ale cărei inteligenţe artificiale comunică permanent cu alte instituţii de învăţământ de pe întregul glob. Anual, Institutul pregăteşte pentru doctorat candidaţi care au absolvit la universităţi prestigioase precum Stanford sau Massachussets Institute of Technology, dar doresc să-şi continue pregătirea cu cei mai competenţi profesori.

Îmi continui plimbarea, aruncând priviri distrate în vitrinele aranjate cu gust ale magazinelor. Sunt ani de când francezii şi italienii încearcă să ne concureze creatorii de modă, însă mă tem că mai au de învăţat.

Ajung la Biserica Armenească, ale cărei ziduri sunt admirabil protejate sub un strat subţire, transparent şi ultrarezistent din fibră de carbon. Dincolo de intersecţie se ridică Centrul Xerox pentru Europa de Est, a cărui redecorare tocmai s-a încheiat.

La această oră a după-amiezei traficul este lejer. Pe lângă mine trec alene vehicule elegante, confortabile şi nepoluante, produse de ultimă oră ale tehnologiei româneşti, pe care concernele germane şi japoneze se străduiesc zadarnic să le întreacă. Deşi am un Lynx Vector produs la Piteşti, prefer să mă plimb pe jos, ca marea majoritate a bucureştenilor, de altfel.

În faţa mea se iveşte Piaţa Universităţii, cu tradiţionalul său loc pentru dezbateri publice. De o parte a pieţei se înalţă Teatrul Naţional, înconjurat de verdeaţă şi încoronat de holograme cinetice. De cealaltă parte se ridică bătrâna Universitate, căreia cei mai buni reprezentanţi ai şcolii româneşti de restauraţie i-au redat toată strălucirea şi frumuseţea iniţiale. În fundal, placat cu sticlă reflectorizantă de culoarea bronzului, Intercontinentalul îşi aşteaptă oaspeţii. În această seară urmează să aibă loc un bal de binefacere, la care vor participa industriaşi, bancheri, diplomaţi, politicieni şi stele ale muzicii româneşti, ale căror nume apar frecvent pe copertele revistelor şic din întreaga lume. Fondurile colectate la acest bal vor servi la ajutorarea copiilor săraci din Beverly Hills.

Pe bulevardul Bălcescu sunt situate sediile unor companii multinaţionale controlate de puternicul capital românesc. Clădiri enorme, de un desăvârşit bun-gust, sunt aliniate de o parte şi de alta a acestei artere cunoscute în întreaga lume. Zilnic, deciziile care afectează economii întregi sunt luate aici, pe bulevardul Bălcescu.

Las în urmă, cu părere de rău, Piaţa Romană, cu hologramele ei publicitare, cazinourile şi cabaretele care atrag anual milioane de turişti şi pornesc agale pe bulevardul Ana Ipătescu. Aici circulaţia e ceva mai molcomă, iar sediile multinaţionalelor sunt înlocuite de fermecătoarele fantezii arhitectonice, expresie a gustului elitei bucureştene. Fiecare vilă, fiecare clădire e o bijuterie arhitecturală, o demonstraţie de stil, o încântare a ochiului. Chiar ieri s-a anunţat că Bill Gates a încercat să-şi achiziţioneze un imobil pe bulevardul Ana Ipătescu, dar nu şi-a putut permite să plătească preţul cerut.

Din grădini se revarsă mirosul îmbătător al florilor şi, din loc în loc, de la uşi deschise

către săli de bal se aud frânturi de vals. Familii îmbrăcate în ţinută de seară se plimbă încet, conversând cu voce joasă.

Când ajung în Piaţa Victoriei, mă uit la ceas şi constat cu părere de rău că am întârziat. Deschid în aer meniul DREAMWORLD şi apăs suprafaţa pe care scrie OUT.

Dezbrac data-suit-ul, împachetez instalaţia pentru realitate virtuală într-o valiză de lemn, cu lacăt, şi-o ascund la locul ei, sub pat. Îmi pun vesta antiglonţ, iar pe deasupra trag salopeta, după care îmi pun masca de gaze. Salt târnăcopul pe umăr şi ies din garsoniera confort patru.

Printre ruine şi maldăre de gunoaie, mă îndrept către Piaţa Iancului. Lucrez în schimbul trei, ca săpător-adjunct – post pentru care am dat o şpagă grea.

Bine că mi-a trimis frate-meu instalaţia asta hoaţă din Germania. Şi mai am un motiv de mulţumire. Săptămâna viitoare ne dă salariile indexate. Cu ce mai am acasă, pus deoparte, voi putea să-mi cumpăr o pâine întreagă.

Abia aştept.

IOAN PATRAŞCU. "Charlie" este un simplu exerciţiu literar, lipsit de defecte, dar şi de calităţi. Mai trimiteţi.

DAN SOCIU. Deşi "Cuibul" este pur fantastică, lasă impresia clară de talent. Aştept şi altceva.

TOMA ANDREI. Ca text scris pe temă dată (sau cu moto dat) se putea şi mai bine..., totuşi la dimensiunile lui pretenţiile sunt mai coborâte. Saltul valoric n-a apărut încă.

VIDOR TEODORU. Schiţa mi s-a părut mai degrabă rezumatul unei posibile povestiri; oricum, în forma respectivă n-are şanse de apariţie.

MOISE MARIUS. O povestire mult mai bine realizată, pe o idee similară, a fost deja publicată în revistă (v.nr.493/494)

GEO BRAD. Ideea dublei personalităţi a fost exploatată (post-Freud, cel puţin) de majoritatea autorilor SF, şi în modalităţi mult mai reuşite...

IHOS AUREL. Nici una dintre povestiri nu este relevantă, totuşi cred că există suficiente disponibilităţi.

LUCIAN-DRAGOS BOGDAN. "Străin" este într-adevăr o variaţiune banală pe o temă mai veche decât Raymond Moody, cu un final ce mi se pare forţat. "Gama 900" nu aduce nici ea nimic nou; sfârşitul poantă-revelatoare este "lipit".

ILEANA ROMAN. Am reţinut "Dialog", care mi se pare cel mai bun text. "Convieţuire" este fantastic, iar "Invazie" nu depăşeşte platitudinea. Mai trimiteţi.

MAIUG (?) MIHAI. Pentru un prim text, nu mi-a putut spune prea multe. Poate după ce mai citesc şi alte producţii...

CĂTĂLIN SANDU. "Omul ploii" este o schiţă sensibilă, însă monotonă şi unicordă, fără nimic care să-i confere acel salt spre uimire specific SF-ului.

COMAN IRINA. O plăcută surpriză. Aştept însă ceva mai "consistent".

TEODORA CIOBANU. Dacă, pe viitor, doreşti o analiză (ceva) mai detaliată a textelor tale, trimite un plic timbrat şi autoadresat. Un prim sfat: ai grijă de concordanţa timpilor verbelor.

FELIX CHRYSLER. Proză fantastică în mod declarativ şi reafirmată stăruitor prin leitmotivul "peaks"-ian. Poate altceva...

Mihai-Dan Pavelescu

Țara în carnaval

de Radu Pavel Gheo

"...împărțirea sferelor de influență, proces realizat sub stricta supraveghere a ONU și în prezența reprezentanților desemnați ai statelor implicate, s-a făcut într-un mod pe care domnul Alejandro Ribeira de Bellavista, președintele în exercițiu al Organizației Națiunilor Unite, l-a apreciat drept "mulțumitor pentru toate națiunile implicate, chiar dacă nu perfect echilibrat în toate detaliile sale". Doamna Jamie Esmond, purtătoarea de cuvânt a președintelui SUA, a fost satisfăcută de termenii tratatului. Domnia sa a apreciat că degrevarea de unele responsabilități a Rusiei și implicit a CSI reprezintă o mișcare înțeleaptă, deoarece va asigura, într-o măsură mai mare, ridicarea nivelului de trai atât în cadrul CSI, cât și - după cum a promis domnul Victor Lejnâi, reprezentantul guvernului de la Kremlin - în statele-satelit rămase sub supravegherea CSI: Bulgaria, Turcia, România, Iugoslavia de Est, Estonia, Letonia, Lituania și Republica Independentă Nord-Elenă. În ansamblu, tratatul de la Balta reprezintă un pas important...

(extras din cotidianul de rețea Politica zilei, 28.05.20..., filele 1-2, cod 74235, România)

— Sfatul s-a încheiat! proclamă solemn voievodul de pe tronul său de abanos sculptat cu vulturi și spade. Puteți pleca! adăugă, înălțând sceptrul și coborându-l apoi ca pe un ciocan aurit ce lovește nu fierul, ci dreptatea.

Boierii se ridicară de pe scaunele lor, așezate mai jos de treptele pe care se înălța tronul. Domnul urmări cele vreo 20-30 de cușme înșirate pe două rânduri paralele, de o parte și de alta a covorului roșu ce marca drumul spre tron, șiruri ce se întindeau până la porțile de fier înnegrit de la ieșire. Aliniați după rang, boierii din Sfat se uitau tăcuți la voievod, astfel că acestuia nu i-a fost prea greu să-i facă un semn cu mâna unuia dintre ei. Cel chemat se închină mai adânc decât ceilalți și porni spre tron, privind chipul palid și excesiv pudrat al lui Ioan-Vodă, fiul lui Petru-Vodă și înlocuitorul... dar asta era deja alt trecut... înlocuitorul președintelui Vlăsceanu. "Asta e" își zise bărbatul brunet, lat în umeri, ridicându-și hlamida verzuie, cu guler de blană, pentru a putea urca mai ușor cele trei trepte ce-l despărțau de tron. Îngenunche în fața domnului, îi sărută mâna întinsă, cu degete uscățive, apoi plecă ușor capul pe care cușma țintată cu un briliant sclipitor din care răsărea un panaș alb îl făcea să pară mai mic decât era în realitate. Ceilalți boieri, urmați de echipa de televiziune a postului național, ieșiră din sală. Cel chemat se opri în fața tronului și zise:

— Măria-ta!

— Vino! îl chemă vodă, ridicându-se de pe tron. Trebuie să ai ceva nou, nu?

În spatele tronului cădea în falduri o draperie de mătase roșie, grea. Voievodul o dădu la o parte și deschise ușa mascată ce dădea spre cabinetul său. Boierul brunet și voinic îl urmă supus, așa cum o cereau legile, iar sala tronului rămase pustie. Cei doi oșteni din garda elvețiană închiseră cu zgomot ușile negre de fier, rămânând afară, în fața sălii, cu halebardele încrucișate amenințător. Elvețienii erau cei mai costisitori, dar și cei mai siguri mercenari din lume, la fel ca și sistemul lor de bănci, nu era nevoie să fii logofăt de taină ca să știi asta. Cel ce intrase în urma voievodului chiar era logofăt de taină al României, persoana cea mai informată din voievodat.

— Care-i situația? începu domnul, așezându-se la un birou de mahon și indicându-i logofătului un fotoliu adânc, comod, plasat în fața sa.

Logofătul se supuse, privi la figura dom-

nului, încruntată şi parcă puţin ciuntită din cauza computerului ce trona pe birou şi-i împiedica privirea. Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Despre ce grăieşti, preamărite? Referendumul? Ori alte probleme ale ţării nu te lasă...

— Referendumul, da, fir-ar el al dracului de referend'! se încruntă şi mai tare domnitorul, azvârlind hlamida şi coroana încrustată cu nestemate în colţul camerei, lăsând sceptrul să cadă pe un maldăr de dosare cu coperţi verzi şi prăvălindu-se iar pe scaun. Dar ce crezi că mă doare acum? Mai sunt două luni, blestemate de luni... Dă-ţi şi tu jos dracu' boarfa aia, s-a terminat circul, gata!

Calm, logofătul îşi slobozi hlamida de pe umeri cu o zvâcnire calculată, lăsând-o să alunece elegant pe spătarul fotoliului.

— În Roma te porţi ca romanii, doamne! zise, zâmbind abia mijit.

— Lasă-mă naibii cu de-astea, Mihneo, suntem noi doi! Sau... or fi ceva microfoane?

— Dacă sunt, le-au pus băieţii noştri, nu-ţi face griji! îl linişti logofătul, apoi continuă: Uite cum stau lucrurile...

Ioan-Vodă, fiul lui Petru-Vodă, ciuli urechile. Mihnea Şerban, logofăt de taină în Sfatul Ţării, se ridică sprinten şi ocoli biroul, ajungând lângă domn.

— Uite-aşa! porni el scurt computerul şi manevră repede câteva taste. Asta e România, nu? Graniţele, provinciile: Moldova, Muntenia, Banatul şi Ardealul...

— Da, că Dobrogea s-a dus... rosti nostalgic şi trist Ioan-Vodă.

Pe ecran apăru numai imaginea Moldovei şi Munteniei, în nişte haşuri gri cu verde, în timp ce logofătul punctă:

— Nu s-a dus, e la bulgari. Aşa au vrut fraţii de la Kremlin, ce-ţi pasă? Tu poţi merge la mare oricând vrei. Acum fii atent: majoritatea de-aicea îţi vine. Mai ales din Moldova. S-ar putea scoate 80-85% pentru voievodat.

— Le place? zâmbi mulţumit voievodul.

— Da, le place. Mai mult, se tem de republica de dincolo de Prut, e pro-socialistă. Ştii cum a fost cu încăierările alea de anul trecut, la Fălciu şi Bogdăneşti, când ne-au ucis vreo sută de soldaţi. Ţii minte?

— Cum să nu! rânji domnitorul. I-am alergat până la Cahul, eram călare pe Brancu...

— ...am spus că era periculos...

— ...am ras vreo 5-6 sute, cu tancurile, şi-a doua zi preşul lor şi-a cerut scuze, hă-hă, scuze!

"Şi-ai fugit cu maşina blindată, urmărit de două avioane de vânătoare", gândi ironic Mihnea, dar nu spuse nimic despre asta, ci reveni:

— Na, deci aici oamenii par să te placă, i-ai impresionat, sunt şi mai legaţi de chestia asta, ştii: Ştefan cel Mare, turcii, Vrâncioaia, poleacii... La munteni merge până la 40-45%. Pot aranja 50%, dar atât, ăştia-s mai încuiaţi.

— Dar când am scos Călăraşul din rahat? Au uitat deja? Şi-am intrat călare până în Bulgaria, în Alfatar! Dacă nu se băgau ruşii... călăream aşa până la Sofia, zău!

— ...în urma tancurilor, doamne, erai în urmă! îi atrase atenţia logofătul.

— Doar nu eram tâmpit! se hlizi iar Ioan-Vodă.

— Nu! fu de acord Mihnea. Dar asta e, aşa-s ei. 50%, poate. Problema e...

Pe display apăru, în roşu şi verde, harta Banatului şi a Ardealului.

— Aici e-aici! Muntenii măcar se împart în tot felul de chestii: legionari, comunişti, liberali... Dar aici noii republicani au mult, poate chiar 80-85%. Per total...

Din nou harta ţării, acum parcă tăiată în două; în stânga albastru, în dreapta verde.

— Fifty-fifty, murmură Ioan-Vodă. Chiar dacă mai "lovim" la urne?

— Da, aşa iese *după!* Am calculat "eroarea" maximă, cât să nu le bată la ochi idioţilor care vin să supervizeze. Blestemaţii ăia din Vest, parcă n-au altă treabă acolo, la ei!

— Deci... rahat! decise domnul, cu glas scăzut.

— Nu, nu, ascultă-mă! Hai, ia şi tu nişte măsuri de-alea populiste. Taie un pic din lotul boiersc, mai dă ceva ţăranilor legaţi, trânteşte un spor neimpozabil la bugetari... ce te costă? Dă-le şi dreptul de circulaţie liberă, oricum la unguri dau cu nasul de Zid, dar o să aibă impresia că au primit ceva libertate.

— Dar asta le-a dat şi taică-meu!

— Fă-o iar, acum! De altfel ce-ai de pierdut? Doar capul! zâmbi Mihnea.

Ioan-Vodă înghiţi în sec. Da, capul.

Republica eşuase aici după un decenal şi un nou referendum instaurase "vechea tradiţie strămoşească", potrivită "sufletului poporului român", aşa i se făcuse reclamă voievodatului. Şi tradiţia rezistase, aproape două decenale. Tatăl lui Ioan-Vodă "luase" un referendum, dar nu-l mai apucase pe al doilea; îl împuşcase în cap un bucovinean din Ucraina pe când vizita Cernăuţii. Iar Ioan Isopescu, adică Ioan-Vodă, proaspăt absolvent al Şcolii de Conducere de la Moscova, secţia monarhi-Regi şi Voievozi, urcase pe tronul României şi-l găsise instalat ca logofăt de taină pe fostul său coleg de liceu, Mihnea Şerban. Acum Ioan se temea că scadenţa sosise, prea curând pentru el. Nivelul de trai era sub cel al Republicii Moldova, turma ridicase deja vocea – mitinguri, revolte ţărăneşti, atentate –, cantităţile de grâu, metale şi alte cele pe care le cerea mama Rossia deveneau tot mai ridicate, haosul creştea, creştea... Ioan ştia că aici când pica o formă de conducere, pica şi capul ei, aşa fusese totdeauna în est. Acuzaţii post festum se găseau oricând. Nici nu conta asta: cap să cadă. Iar pentru Ioan-Vodă propriul cap era mai important decât voievodatul-monarhie-republică-stat legionar sau ce-o mai fi.

Şi logofătul căzuse pe gânduri. Ştia de mult că oricine ar fi fost "fruntea ţării", voievod, rege, preşedinte ori mareşal, întotdeauna era nevoie de el. Sau de unul la fel de valoros. Logofăt, general de contrainformaţii, şef al Siguranţei... astea erau nume. Măşti schimbate de dragul spectacolului. La 30 de ani după tratatul de la Balta, toate aceste lucruri se încadrau în regulile carnavalului necontenit ce începuse atunci. Trist, macabru şi jegos sau mai blând, mai luminos uneori, totuşi carnaval, doar carnaval, măşti, jocuri, jocuri, jocuri... Mulţimea credea că are puterea şi era fascinată de această jucărie. Când se plictisea, căuta ceva nou: după un preşedinte venea un voievod cu Sfatul boierilor, ori un rege cu coroană şi barbişon, un militar plin de decoraţii, orice era admis, şi toţi aceştia salutau demni ceea ce rămânea neschimbat: o fâşie de pânză colorată în roş-galben-albastru. Carnaval. Iar el – maestru de ceremonii, cel care, neştiut de nimeni, dirija măştile.

Văzând chipul albit de griji al domnului, părul blond spălăcit şi trupul sfrijit, în ciuda multelor exerciţii fizice pe care Ioan ajunsese să le urască, Mihnea se îndură:

— O să fac tot ce pot, Ioane, crede-mă! Tot ce pot! Şi bănuiesc... nu jur, întrerupse el gestul de recunoştinţă pe care îl schiţă voievodul, bănuiesc că o să iasă, până la urmă, bine. Dar mai mult de 55% nu promit!

— 51, Mihneo, 51 pro-voievodat şi nu-mi mai trebuie nimic! Zece ani, încă zece... ajung! Cere-mi ce vrei pentru asta, zi-i, ce vrei tu! se repezi vodă.

Logofătul zâmbi. Fostul său coleg uita, sau voia să uite, că puterea din umbra puterii obţinea întotdeauna orice îşi dorea. Era mai liber şi mai bine fixat în joc decât domnitorul, care era obligat să se ţină de un orar bine stabilit. Ştia mai multe, putea mai mult. Dar nu făcea să-i amintească, aşa că zise supus, deşi puţin ironic:

— După referendum, doamne, dacă totul iese bine... iese, iese, nu te mai teme... după aia dă-mi o lună liber, să merg măcar pân'la Adriatica sau la Mediterana, am obosit şi eu...

— Da, da, cum să nu, chiar cu dragă inimă, Mihneo! îl bătu familiar pe umăr voievodul, vrăjit de încrederea nouă şi de bucuria puterii de a dărui. Cât vrei tu, orice vrei... Deci după. Numai să...

Vodă, bine dispus, începu să fredoneze un cântec vechi ce-i plăcea la nebunie. Bombănea fals şi caraghios: "Aoleu, ce greu mai e/Când ai bani şi n-ai cu ce/Aoleu, ce greu îţi vine/Când ai bani şi n-ai cu cine..." Logofătul de taină înţelese că putea pleca.

Porni spre ieşire, pe uşa din spate. Un zdrahon, cu ochi mici şi încruntaţi, îl urmă până la maşină – un Feier-Benz negru, imens –, îi deschise portiera ce glisă în sus cu un fâsâit, o închise în urma boierului, apoi urcă şi el. Şoferul porni, maşina se ridică de la sol şi lunecă lent, tăcut, pe bulevardul larg, încadrat de ronduri de flori, plutind ca o pasăre neagră la vreo 10-20 de centimetri deasupra asfaltului. După ce trecură de porţile palatului şi uşile de fier forjat se închiseră în spatele limuzinei, şoferul acceleră şi botul ca un pinten întunecat al Feier-Benzului se înfipse în aerul străzii, şuierând.

Logofătul privea de după geamurile-

oglindă blocurile jupuite şi cu găuri afumate în care locuiau cei ce urmau să voteze: blocuri strâmbe, ciuntite, sfărâmate... Nu arătau prea bine, dar lui îi plăceau. Ieşise adesea prin zonele locuite, însoţit doar de Roland, body-guardul încruntat şi retardat, dar extraordinar de rapid şi de brutal. Mihnea vroia să vadă, să simtă viaţă, altfel decât cea din parcurile elegante unde tronau locuinţele boierilor din Sfat. De câte ori nu agăţase curve vulgare ce se plimbau prin faţa vreunui bar de subsol jerpelit şi zgomotos! Câte beţii nu trăsese, ca "simplu cetăţean", cu tot felul de bişniţari autohtoni sau naturalizaţi, chinezoi, arabi, cu zilieri, hamali, traficanţi, şefi de cluburi puturoase! Era şi ăsta un fel de-a şti, chiar un avantaj: acum vreun an fiică-sa, o puştioaică de 16 ani, care abia putea să priceapă o judecată de genul "Vino la masă", ori "Îmbracă-te!" şi asta după ani de exerciţii, superbă, dar debilă mintal, fugise de acasă şi se pierduse de paznicul ei prin mahalaua Sării. Mihnea o găsise pe Ruanda după zece ore şi nu prin oamenii săi, ci cu ajutorul unui fiu de arab naturalizat care vindea valută centreuropeană în zonă. Şifonată, violată şi zâmbind prosteşte, fata fusese adusă acasă, iar cei cinci care o sechestraseră într-un apartament de la etajul 10, ultimul, al unui bloc fără acoperiş, intraseră pe mâna agenţilor-iscoade... ce furios fusese atunci logofătul! Simţea şi acum valul de ură ce-l înecase atunci. Oamenii săi îi torturaseră lent pe cei cinci, iar aceştia îşi dăduseră sufletul abia după vreo 30 de ore. O satisfacţie a răzbunării împlinite, chiar rememorate post festum, îl îmbătă dulce pe boier.

În clipa aceea maşina fu încadrată de două motociclete negre pe care le conduceau nebuneşte nişte tineri în geci de piele jupuite şi pline de lanţuri nichelate. Toţi purtau căşti de plexiglas şi măşti de azbest, iar braţele muşchiuloase, dezgolite până la umeri, le erau tatuate cu slogane, desene porno sau macabre şi semne ezoterice. Mihnea distinse pe o mână semnul yin-yang şi cuvintele "Sfântă tinereţe legionară...". Motocicletele erau la un metru de el, doar că afară. Ştia: erau găştile de jefuitori disperaţi. Cei ce conduceau motocicletele masive încadrau câte o maşină, iar cei din spate atacau. Spărgeau geamurile laterale cu ghioage cu lanţ sau le sfărâmau cu un glonţ bine ţintit, se aruncau pe capote, forţau portbagajul şi-l căptuşeau cu câte o grenadă dacă maşina era prea securizată. Dar Feier-Benzul logofătului era o marfă prea tare chiar şi pentru "îngerii şoselelor". Roland, paznicul, apăsă pe un buton şi două plăci glisară de o parte şi de alta a maşinii. Pe un ecran dublu insul masiv şi cu frunte teşită fixă imaginea celor două superbe Honda-Lafayette, armele ascunse proiectară două rafale de gloanţe explozive şi... atât. Cele două motociclete se prefăcură în ţăndări, prăbuşindu-se pe şosea, iar tinerii "diavoli" se transformară, urlând, în torţe vii, în timp ce maşina rulă mai departe. Logofătul se lăsă pe spate şi spuse:

— Lasă-ne în piaţă, Dane! Lângă MacDonald, e bine. Venim pe jos.

Şoferul opri unde i se spusese, iar Mihnea coborî în hărmălaia pieţei Tribor. Roland îl urmă supus, atent să nu-l piardă prin mulţimea ce mişuna haotic, intersectându-şi traseele ca o mare de furnici bete. Costumul lui Mihnea, cu haină de mătase căptuşită, verde cu albastru, şi pantaloni negri, bufanţi, vârâţi în cizme de piele moale, cizme lungi până la genunchi şi cu toc înalt, nu mai şoca pe nimeni, era un stil: stilul "boieresc", adoptat de snobii între două vârste. Mihnea era în pas cu moda.

Presat, înghesuit, înghiontit din toate părţile, era împins, împingea, înainte, înapoi, lateral. Se uita, avid de mulţime, de mirosurile grele ale pieţei, amestec de legume putrezind în soare, transpiraţie, cauciuc şi metal încins, praf... În urma sa, la câţiva paşi, permanenta umbră – Roland – îl talona atent. Mihnea nu intenţiona să ajungă la tarabele pe care ţăranii îşi întindeau produsele ieftine şi bişniţarii "blânzi" lăudau marfa "garantat occidentală" fabricată la Iaşi, Galaţi sau, în cel mai bun caz, la Sofia, Chişinău ori Vrsac. Nu, în valul de oameni clocotind sub căldura toropitoare a unui soare nemilos, acolo Mihnea se simţea liber, dezăgăzuit, amintindu-şi de anii în care vindea droguri contrafăcute şi arme furate din fabrică, pe când era licean, mult înainte de a-şi face loc cu coatele spre culme. O nostalgie declanşată de amintiri aurite îl făcea să se simtă iar tânăr în învălmăşagul pieţei Tribor care, oficial, se

numea "Piaţa Petru-Voievod Întâiul", deşi nimeni nu îi spunea aşa, nici măcar Ioan-Vodă. Înainta sufocat, zgâlţâit, asaltat de voci insinuante sau agresive, cerând, oferind, lăudând: "Marfă-ntâia, neamule!", "Ia câinele de pază, cu maxilar dublat", "Cămaşă antiglonţ, ţine şi la grenadă", "Mărci, forinţi, coroane...", "Cumpăr rubla", "Nu vrei o protecţie hormonală, numa' 500, garantată un an"... Un tip lat în fund se înghesuia în bărbaţi, şoptind "Două sute... Două sute..." şi unduind muiereşte, o ţigancă ori arăboaică îşi arăta sânii, urmărită îndeaproape de peştele ei brunet; câţiva puştani plimbau sugestiv dintr-o mână în alta gloanţe argintii, gest pe care îl făcuse şi Mihnea odinioară, ore în şir. Bătrâni sfrijiţi împingeau cărucioare cu legume fleşcăite, abia făcându-şi loc, muzica urla peste tot, melodii peste melodii, "Ia, curvo, americanu'/Numa' să-ţi pupe bulanu'/Cu dolaru' şi cu recsu'...", apoi, mai încolo, o voce ţigănoasă se tânguia "Mi-am tăiat mamă şi tată/of, inimă, off/Pentru-o ştoarfă regulaaaatăă..." şi alţii, alte cântece, ritmuri nebuneşti, occidentale, dar mai ales "de-ale noastre", despre ruşi şi hoteluri, despre bombe şi curve de lux, rime deşucheate, plus arhicunoscutul hit "Balcani-ie, rai..." În toată babilonia, atât de familiară încât lui Mihnea i se părea veşnică, o voce i se insinuă la ureche logofătului de taină:

— Am marfă bună, şefu', a-ntâia, columbiană! Ieftin dau, văd că eşti tip lucios...

Pe logofăt îl cuprinse un chef de distracţie. Se întoarse spre puştiul slăbănog şi plin de acnee, îmbrăcat într-un costum de camuflaj cu inscripţii galbene – "U.S.Army", şi-i zise, imitându-l, adică diftongând "i"-ul din "columbian":

— Columbiană zici? Cât ceri?

— O zece gramu', numa' una. Preţ fix, marfă garantată. Cât vrei?

Era ridicol de ieftin. Mihnea se amuza în sinea lui, dar păru să se lase convins, aşa că tânărul îl trase într-un loc ferit, lângă o gheretă de tablă ondulată, gri, unde se vindeau hamburgheri, ţigări autohtone "Rovine" şi vodcă moldovenească.

— Să văd marfa! pretinse boierul. Zece grame mi-ajung.

— Marcă recsu'-ntâi! icni tânărul şi Mihnea îi întinse o bancnotă de-o sută, cu chipul lui Decebal şi columna lui Traian.

Tânărul îi dădu o punguliţă de plastic lipită la cald şi vru să plece, dar logofătul îl înhăţă de gulerul hainei.

— Ia stai un pic! Vreau să-ncerc marfa.

Puştiul se smuci. Era evident că ceva nu-i plăcea. Scoase din buzunar un cuţit ucrainean cu declanşator, iar lama acestuia ţâşni afară, lucind ameninţător.

— Nu-mi face greţuri, gagiule, că intră lătăreţu'!

Rapid, Mihnea suflă în caninul stâng, unde avea implantat un fluier ultrasonic. Trei fluierături scurte, semnalul lui Roland. Apucându-se de o ureche, namila năvăli într-o clipă din mulţime şi se prăvăli peste puşti, rostogolindu-se la pământ cu tot cu el. Mihnea gustă "marfa".

— Columbiană sută-n sută zici? rânji el şi-i aruncă puştiului punga în faţă, golindu-i conţinutul pe obrajii acestuia, pe păr, pe gură. Asta-i de p-aici, Ucraina, Moldova. Ia zi, al cui eşti? De cine ţii?

Tânărul înghiţi în sec, presat de matahala taciturnă, şi aspiră praful alb, strănutând apoi de câteva ori. Roland îi plasase un pistol cu rază scurtă la baza gâtului, aşa că bălmăji:

— Şefu', n-am ştiut, zău! N-am ştiut că eşti de-ăia barisanii, altfel io... io-am luat marfa de la unu', aşa...

— Nu mă prosti, mă! se auzi vocea lui Mihnea, tăioasă ca o lamă. Nu eşti primu' fraier p-aici! Zi-mi al cui eşti, aşa, de ciungă, al lui Gagiguţă ori al lui Ahmed Planta?

Uimit, liceeanul căscă ochii mari, apoi şopti:

— Al lui Ahmed.

— OK! se americaniză satisfăcut logofătul. Roland, lasă-l. Hai acasă.

Abia pătruns în curtea largă, încărcată de pomi şi ronduri cu flori, Mihnea fu şocat de o imagine ciudată: pe marginea de marmură neagră a fântânii arteziene din centrul parcului său, Ruanda, fiica lui, goală şi cu picioarele larg desfăcute, îşi expunea corpul cambrat nefiresc şi se masturba frenetic cu degetele, gemând furioasă şi urlând: "Doamne, Doamne-Dumnezeule, aşa Doamne, aşa...!", iar în jurul ei o grămadă de obiecte pluteau ireal prin aer. Un biet căţeluş negru, tuns scurt, dădea disperat din labe la vreo doi

metri deasupra solului, o greblă şi câteva sticle de suc se rostogoleau pe-alături de el, un pachet de ţigări zvâcnea ca un fluture peste capul logofătului, iar hainele fetei pluteau, păsări lente, peste stropii de apă aruncaţi din ochii unui monstru din marmură albă cu chip de leu şi trup de vultur.

— Ruanda! ţipă iritat Mihnea, iar fata se sperie şi ţipă, întrerupându-şi acţiunea.

Toate lucrurile ce încercaseră să zboare se prăbuşiră în iarbă sau în apă, împroşcând marginile bazinului. Fata se ridică înspăimântată, se ghemui, încercând să-şi acopere goliciunea şi alungând cu piciorul câinele ud leoarcă, care o amuşina înflăcărat.

— Mi s-a arătat Dumnezeu, tată! scânci ea justificativ. A venit... mi-a zis că aşa e bine... să fie lumea mai bună, eu...

— Îmbracă-te, Ruanda! ordonă scurt logofătul. Şi să nu mai aud tâmpenii din astea, că iau iar biciul!

— Dar, tată!

— Am terminat! aruncă dur boierul, apoi năvăli în casa imensă, cu două etaje, urmat tăcut de fiica lui, la a cărei goliciune se holbară pofticioşi ochii grădinarului.

"Hotărât lucru, azi e-o zi proastă!" decise logofătul, pătrunzând în casă, deşi până atunci totul decursese normal. Cu un gest care-i devenise reflex, apucă scurt rola de hârtie ce se strânsese pe fax şi o desprinse, fără a se opri din mers. În drum spre sufragerie fu oprit de pisarul său, "secretaire"-ul, cum îl tachina Mihnea când era bine dispus.

— Îngăduie-mi, stăpâne! începu acesta ceremonios.

Mihnea îl privi furios. Tânărul, emotiv, plecă ochii în covorul vişiniu de pe podeaua mozaicată şi amuţi.

— Zi-i acum, ce stai ca vita?

— Nişte ţărani, stăpâne, de pe moşia înălţimii-voastre... au venit cu o jalbă din aia... Cică arendaşul fură din câştigul lor şi ciupeşte – să-mi fie iertat – şi din venitul luminăţiei-voastre... Zic, ei zic că au dovezi, au intrat în banca de date la arendaş..., turui gâfâit pisarul.

— În banca de date a ăstuia?... deştepţi, gagiii... La care moşie, aia de la Călugăreni?

— Nu, de la Pojorâta... Ştiţi, aşteaptă de vreo trei ceasuri pe luminăţia...

— Să aştepte! i-o tăie Mihnea. I-ai verificat? Ai cercetat dovezile? Ai luat legătura cu arendaşul ăla?

— Da, luminate! răspunde umil pisarul, dar ochii-i fugiră o clipă la frumoasa Ruanda, care intrase în sufragerie, impudică, goală şi halucinant de frumoasă.

Mihnea îl văzu. Îl dispreţuia pe acest necesar accesoriu uman, absolvent al Literelor, tânăr meschin, umil şi dornic să parvină. "Eu măcar eram mai demn!" gândi el şi strigă iritat. Vocea lui biciui aerul:

— Ei, şi?

— Şi... au dreptate, şopti pisarul, gârbovit de spaimă sau doar prefăcându-se. E aşa cum spun ei: angajatul Înălţimii-voastre delapidează anual 200 000 de recşi din venitul lor şi 500 000 ce se cuvin de drept domniei-voastre!

— Bun! conchise Mihnea. Ai făcut actele pentru ancheta penală? Nu? Fă-le, Sfatul o s-o aprobe cu prioritate! Arestează-l pe arendaş şi înlocuieşte-l temporar cu capul răzvrătiţilor ăia, până găseşti altceva. Sper c-o să găseşti repede, ţăranii fură mult mai deştept. Adu-mi şi hârtiile să le semnez. Azi! Apropos, cum îl cheamă pe ăsta, pe hoţ?

— Trifonov.

— Liftă spurcată! scuipă logofătul, uitând că nici el nu era decât pe un sfert român.

Numele de Şerban şi-l luase de la mama sa, care şi ea îl păstrase de la bunica ei. Bunicul din partea mamei fusese un chinez naturalizat, iar tatăl logofătului un colonel rus, ucis într-o încăierare revanşardă la Ploieşti. Boierul Mihnea urcă nervos în cameră, îşi aruncă hainele de protocol, luă din dulapul încastrat un costum alb de golf, sterilizat, apoi se tolăni în fotoliul său favorit, în dreptul ferestrei mari, securizate. Răsfoi ştirile de pe fax. Majoritatea îi erau cunoscute, iar celelalte nu contau prea mult: "Turcia şi Grecia Sudică şi-au ucis reciproc câteva mii de prizonieri. Datele exacte nu... Imperiul Chino-Nipon a încercat... La Moscova s-a inaugurat un nou centru de studii anti-SIDA... Se estimează că epidemia de ciumă izbucnită în sudul Olteniei s-ar extinde... Explozia posibilă a centralei nucleare de la Cernavodă III..." Păşind tăcut, subreta îi aduse o cafea, iar Mihnea, citind nepăsător, sorbi din lichidul cald şi amărui. Erau momentele lui de relaxare... "Iugo-

slavia concentrează trupe la graniţa cu România..." Da, ştia asta, dar îl chinuia o amintire. Nu, nu putea avea linişte nici acum! Iugoslavia... Şi fiul lui. Speranţa, frântă...

Pit, adică Petru-Mehmet (fosta lui soţie, Ibana, o turcoaică superbă stabilită întâi în Grecia Nordică, vroise să dea neapărat nume cu rezonanţă orientală odraslelor ei, iar apoi fugise la Paris cu o valiză de acte şi cu primul cămăraş al Palatului), fiul *lui*... Pit era un naiv. Un idealist... acum ar fi avut 23 de ani. Murise la 22, sfârtecat de gardul electric ce separa România de Iugoslavia. "Putea să priceapă!" se înfurie - a câta oară? - logofătul, parcă încercând să scape de o vină pe care şi-o simţea nelămurit. "Putea pleca oricând, oriunde, ca şi curva de mă-sa! A văzut Europa, China, Japonia, Americile, s-a distrat trei luni în Rio de Janeiro, la Paris... avea paşaport, vize la discreţie, doar era fiul meu! Nu, el nu! El a vrut să fie erou, să-şi dovedească dreptatea, prostia... Există demnitate, adevăr de-ăla! Există libertate a spiritului, cică! Căcat! O mascaradă, una de sute de ani, urâtă şi rea! Doar i-am dovedit!" Pit se plimbase prin toate partidele antivoievodale, el le zicea "democratice". Fusese la legionari şi Mihnea îi arătase ce afaceri cu droguri şi diamante învârtea pe tăcute liderul acestora, unul Lozeanu. Se înscrisese la republicani. Logofătul îl dusese pe tânăr la o orgie a "vârfurilor" republicane, unde şefii îşi dăduseră drumul, porcos, cu dame selectate pe sprânceană şi prafuri de ceaţă. La monarhişti îi arătase cum se făcea traficul de arme, şi comerţul cu dame din Orient. Peste tot corupţie la vârf... Ca şi în Sfatul Ţării, logofătul o recunoscuse, numai că... "Numai că ceea ce cauţi tu nu există, fiule! Nu în realitate sau, cel puţin, nu aici! N-a existat niciodată. Sclipiri, uneori. Fanatici, nebuni de care se scapă sau se profită, când reuşesc ceva. Eroi... un nume pentru morţi, atât." Dar Pit nu acceptase. Inteligenţa lui tânără, sclipitoare şi naivă, ochii lui senini, toate astea nu mai erau. Într-o zi a dispărut. Noaptea următoare i l-au adus: zdrenţe carne ciuruită de gloanţe. Abia îl recunoscuse.

Mihnea se scutură. Mânia i se întorsese spre zona aceea. Sârbii erau sigur fanatizaţi şi finanţaţi de blocul vestic, ălora nu le-ar fi prins rău un război local. Se pompau bani mulţi în asta, veniturile ar fi fost mai mari decât investiţia. Îşi imagină ţara devastată de bombe, oraşele distruse, apoi mediatorii ONU, reconstrucţia, împrumuturile, ajutorul zâmbitor... şi plata datoriilor. "După tot balamucul noi am plăti iar, zeci de ani, cum am tot făcut-o! Cum plătim şi acum... Dar asta n-o să se mai întâmple, NU!" strânse logofătul din dinţi. Trimisese un om care ar fi trebuit să-l ucidă pe preşedintele sârb Jović. Poate reuşea. Se mai purtau tratative secrete cu Austro-Germania şi cu Nord-America Unită. Urma referendumul, voievodatul. Carnaval pe sârmă.

Pit îi aruncase odată, la furie, vorbe grele: dacă nu era în stare să se îngrijească de o familie, cum putea să aibă grijă de o ţară? Să fi avut el dreptate? Ibana, Pit chiar... mai rămăsese cu nenorocita de Ruanda. Dar ţara... ce ţară? Întotdeauna supusă, întotdeauna apăsată, unde lucrurile se învârteau oricum între "ai noştri", bâlci de Orient, Balcani-ie rai, târfe şi politică, atentate, droguri, haos, preşedinţi, regi şi lideri, muzică languroasă din instrumente zornăitoare, dans din buric, dărâmături, mizerie... Pit, naivul, credea în schimbare. Mihnea îşi aminti cu nostalgie cum credea bunica sa că or să vină americanii să salveze ţara. Îi aştepta de un veac. Alţii erau convinşi că pământul nostru sacru urma să-l nască pe Noul Isus... până acum apăruseră vreo cinci, unul era gata să fie recunoscut chiar de mitropolit.

N-a venit nimeni. Nu va veni nimeni, niciodată. Daci, romani, goţi, vandali, turci, ruşi, nemţi şi-atâţia alţii au trecut, au luat câte ceva, au plecat, unii au rămas, dar de schimbat nu se schimbase nimic. Mihnea Şerban, omul care ştia tot ce mişcă în ţara asta, râul, ramul, nu mai credea. Aştepta doar, o zi, alta, şi alta...

Aruncă scârbit folia cu ştirile şi tastă un număr la videofonul din braţul fotoliului:

— Doamna Clara, ce plăcere! Zâmbi el în faţa ecranului luminat în azuriu. Tot eu vă inoportunizez! Sunteţi prea amabilă, zău... O brunetă aş vrea aşa, ştiţi dumneavoastră cum... Pe la 8-9, desearâ... Noaptea asta, sigur... Nu, nu cred că o să mai vină... Dacă e cazul, am eu grijă de înmormântare... ca de obicei, nici o grijă... Da, pisarul o să vă

transfere suma... Cum doriţi, la revedere!

"Scârbă nesătulă!" aruncă logofătul când ecranul se opacиză, apoi coborî în sufragerie, pentru masa de prânz. În hol află că Ioan-Vodă fusese victima unui atentat: se trăsese asupra lui pe când mergea la castelul Verbinei şi domnul fusese rănit în umăr. Exact aşa cum plănuise logofătul, existau şi martori oculari. Nu mai însemnau ei mare lutcru în faţa judecătorilor, căci oricine putea purta o mască mimetică realizată de un specialist, dar opinia publică ar fi fost mai uşor de manipulat, mai ales când urma să afle că cei doi atentatori aveau chipul a doi tineri republicani fanatici care nu-şi puteau găsi un alibi. Mihnea avusese grijă şi de asta: în momentul atentatului cei doi tineri ce urmau să fie acuzaţi se distrau cu două agente ale logofătului care nu vor mai fi găsite niciodată. Chiar dacă nu obţinea condamnarea celor doi, ar fi obţinut, oricum, curentul de opinie favorabil lui Vodă. Dădu doar câteva videofoane, apoi se îndreptă spre masă. Ruanda, acum îmbrăcată într-o rochie gri, lungă până la glezne, îl aştepta înfricoşată în faţa unui scaun cu spătar capitonat.

— Ru, e în ordine, îi zise blând tatăl ei. Desearǎ tata îţi aduce o frumoasă, numai pentru tine, să faci ce vrei cu ea. Dar să nu mai faci ce-ai făcut, bine?

Ochii fetei se luminară. Mihnea o luă în braţe şi o sărută lung pe frunte.

— Hai să mâncăm acum, mormăi el înduioşat.

Oricât de puţin îi rămăsese, avea totuşi ceva. Ruanda era fiica lui, familia lui. Ochii ei îl urmăreau acum cu adoraţie şi recunoştinţă tâmpă, iar logofătul era mulţumit. Se gândi că şi neamul ăsta, poporul pe care îl dirija neştiut, era la fel de setos de sânge, distracţii şi recompense. De undeva din grădină se auzea un radio, probabil cel al grădinarului bulgar ce devenise de vreo doi ani un naţionalist român înfocat, fiindcă melodia cântată şi răscântată sugera asta: "Nu uita că eşti român/Că rădăcina ta de veacuri/Stă înfiptă în ogor/Şi nu o poate smulge-un vifor trecătooor..."

"Al dracu' bulgar!" gândi logofătul de taină, puţin mai înveselit. "Dar cine i-ar lăsa să uite aşa ceva?"

Literatură SF sau sefultură?

de Voicu Bugariu

O parte a SF-ului românesc se îndepărtează de literatură.

Mai întâi, prin campania antiliterară susţinută la *Jurnalul S.F.* Sefiştii de la această publicaţie pleacă de la premisa, tipic avangardistă, că literatura şi critica SF scrise până acum în limba română sunt depăşite. Drept urmare, se consideră îndreptăţiţi să pornească de la zero, negându-şi orice ascendenţă literară şi refuzând să discute măcar despre autorii care nu fac parte din grupul lor. Antologia *Motocentauri pe Acoperişul Lumii* (Editura Karmat Press, Ploieşti, 1995) este concretizarea unei poetici bazate pe obscurizare şi parodiere. Unele texte ale antologiei sunt interesante, dovedind că autorii lor sunt talentaţi. Cele mai multe, însă, nu reuşesc să atingă acel nivel stilistic unde incoerenţa devine poezie, rămânând nişte exerciţii de antiliteratură oarecare.

Grupul de la *Jurnalul S.F.* are şi teoreticieni. În textele acestora, fronda antiliterară devine vorbărie incompetentă. Dacă Ionuţ Bănuţă şi Mihail Grămescu ar fi fost mai prudenţi, ar fi recurs la formule metaforice, practicând aşa-numita critică de scriitor. Apelând, însă, la concepte, au obţinut rezultate întristătoare. După cum se ştie, antiliteratura şi-a avut eseiştii ei străluciţi. Deocamdată, spre regret, *Jurnalul S.F.* nu este *Tel Quel,* iar cei mai sus amintiţi nu sunt Maurice Blanchot şi Roland Barthes. Mă întreb chiar dacă bravii noştri teoreticieni au auzit de emulii lor francezi.

Culmea în materie de pseudo-eseistică o atinge Mihail Grămescu în numărul 133 (30 august – 6 septembrie) al *Jurnalului S.F.*, prin *SF-ul şi elita.* În acest text, acumularea de incoerenţe, erori de informaţie şi preluări după ureche ale unor concepte este unică.

Îndepărtarea de literatură este susţinută şi de mulţimea traducerilor proaste. Edituri mai mult sau mai puţin prestigioase girează tălmăciri semnate de amatori lipsiţi nu numai de talent literar, dar şi de cunoştinţe elementare în materie de limbă română literară. Cărţile SF neredactate în editură nu sunt excepţia, ci regula. O limbă căznită şi dificil de parcurs a înlocuit textul fluent la care ar avea dreptul amatorii-plătitori de SF.

Să admitem, însă, că afirmaţiile de mai sus sunt ifose de literat calofil, care nu ţine cont de gusturile reale ale cititorilor de SF. În acest caz, trebuie să admitem următoarele ipoteze: traducerile nereuşite şi *Jurnalul S.F.* se vând *tocmai* pentru că, literar vorbind, sunt de proastă calitate; există o cacofilie esenţială a cititorilor de SF, o iubire a lor pentru urât, o preferinţă pentru alcătuirile antiliterare şi anticulturale; cititorii SF sunt posedaţi de un demon al masochismului, care-i obligă să aleagă proza prost scrisă şi critica semidoctă; coeziunea mişcării SF este asigurată de o preferinţă comună pentru minus-literaritate; drept urmare, transformarea literaturii SF în sefultură este un proces firesc.

Dacă luăm de bune aceste afirmaţii, lucrurile apar într-o altă lumină. Textul lui Mihail Grămescu, amintit mai sus, nu mai trebuie criticat, ci considerat o parodie făcută cu bună ştiinţă, o batjocură antiintelectualistă adresată celor care au pretenţia de a citi eseuri coerente. Cât priveşte traducerile proaste, acestea trebuie privite ca răspunsuri editoriale la aşteptările unui grup distinct de cititori.

Existenţa unui asemenea complot cinic este, totuşi, improbabilă. Lucrurile stau mai degrabă aşa cum par a sta. Mihail Grămescu, un autentic poet în prozele sale, a sărit peste cal, nu pentru prima oară. Încurajat de faptul că *Jurnalul S.F.* îi publică absolut tot ce scrie, s-a aventurat în direcţii necunoscute. Din pură şi simplă ignoranţă, nimeni din redacţie n-a băgat de seamă că eseul său este incoerent. Traducerile proaste, la rândul lor, apar fiindcă editurile respective nu apelează

la oameni de meserie.

Viitorul apropiat va arăta dacă epidemia de sefultură va produce sau nu o mutaţie în materie de lectură SF. Pronosticul probabil este negativ. De pe acum, maculatura SF a început să zacă pe tarabe. În ceea ce-i priveşte pe cumpărătorii *Jurnalului S.F.*, este de presupus că nu vor mai fi multă vreme flataţi de ideea că participă la un joc anticultural.

Polemici SF

Înainte vreme, la noi nu prea existau polemici SF. Din solidaritate, membrii mişcării SF evitau să se critice reciproc. Lucrurile s-au schimbat. Blânzii sefişti, care nu doreau decât să participe la convenţii şi să publice povestiri, s-au radicalizat. Între ei au apărut dispute aprige. Una dintre ele răzbate din paginile revistei timişorene, *Helion. Magazin al Asociaţiei Române de Science-Fiction*, Anul II, nr. 1 (5), august 1995. Cu riscul de-a nu mai fi invitat la manifestările SF din Timişoara, îmi îngădui să nu fiu de acord cu unele dintre afirmaţiile din editorialul lui Cornel Secu. În primul rând, cred că este riscantă etichetarea atât de netă a unor oameni aflaţi la vârsta formării. Este posibil ca unii dintre cei trecuţi pe lista descalificaţilor să devină buni profesionişti. Părerile despre *Almanahul Anticipaţia 1995* mi se par, de asemenea, exagerate. Editorialul Almanahului, semnat de Ioan Albescu, înşiră nişte realităţi şi nu exprimă nostalgie politică. Cât priveşte conţinutul, recunoscând anumite denivelări valorice inerente (şi *Helion* are vreo două-trei proze mai slabe), nu cred că Almanahul poate fi considerat o "confuză parodie", cum scrie Cornel Secu.

Nu-i mai puţin adevărat (şi acum mă pun rău cu Ioan Albescu) că în *Almanahul Anticipaţia 1995* există un text ce operează discriminări nedrepte: *Dragostea, între necesitate şi suficienţă sau Almanahul Anticipaţia în istoria science-fictionului românesc.* Autorul, Cătălin Ionescu, în loc să adopte tonul neutru potrivit împrejurării, se dedă partizanatului literar. Anumiţi prozatori şi traducători sunt ridicaţi în slăvi, iar alţii sunt, pur şi simplu, daţi afară din literatură. În mod special nedrepte sunt referirile la prozele semnate de Gheorghe Păun şi Constantin Cozmiuc. Un istoric literar, chiar şi improvizat, nu-şi poate permite aşa ceva. Dacă ţinem cont de faptul că Gheorghe Păun este antologat de Cornel Robu, la Timişoara, printre cei mai buni autori români de literatură SF din toate timpurile, iar Constantin Cozmiuc este un bun prozator şi traducător timişorean, începem să întrevedem nişte "iţe" nu tocmai elegante. Să fie vorba de apartenenţa la una sau la alta dintre asociaţiile sefiştilor români?

În rest, *Helion* se prezintă bine, fiind o revistă literară scrisă de profesionişti. Amatorii de sefultură o vor plasa, probabil, în categoria retro.

Un roman al exilului

Am citit cu întârziere un roman de Gheorghe Săsărman: *Cupa de cucută*, Casa de Editură Sedona, Timişoara, 1994. Cartea a fost scrisă la München între 1986 şi 1990, făcând deci parte din literatura exilului.

Romanul este şi nu este literatură SF, această ambiguitate fiindu-i favorabilă. Autorul reuşeşte să folosească mai multe registre estetice, rezultatul fiind un text a cărui stranietate se măreşte progresiv. Mai întâi, aflăm că un occidental dispune de echipamentul necesar pătrunderii într-o existenţă virtuală. El trăieşte astfel evenimentele unui autoroman, având la dispoziţie posibilitatea de a-l substitui pe oricare personaj şi de-a vieţui în contul acestuia, fără nici-o legătură conştientă cu lumea sa reală. În cele din urmă, amatorul de vieţi fictive devine de-a binelea un jurnalist dintr-o ţară cu regim totalitarist, ce seamănă foarte mult cu România din deceniul al nouălea al acestui secol. Aici, practic, partitura SF se întrerupe şi avem de-a face cu un roman cvasirealist despre viaţa unui intelectual sub un regim politic mult asemănător celui al lui Ceau-

şescu. Ulterior, prin îngroşări parodice succesive, naratorul transformă realismul în pamflet. Evenimentele alunecă în ucronie şi personajele trăiesc într-o ţară cum ar fi putut deveni România dacă dictatorul ar fi rămas la putere. Viziunea unei industrii a reciclării reziduurilor umane în alimente şi cea a unei literaturi unde dictatoarea tinde să devină singura autoare duc lucrurile la absurd, dând respectivelor capitole o strălucire aparte. Consecvent metodei sale narative de pendulare între fantastic şi documentar, Gheorghe Săsărman îşi duce apoi personajul într-un conflict deschis cu autorităţile, pentru ca în ultimele fraze ale romanului să aflăm că occidentalul amator de realitate virtuală a reuşit să iasă, în fine, din existenţa atroce ce părea că l-a răpit pentru totdeauna.

La prima vedere, *Cupa de cucută* ar putea fi acuzat de discursivitate. Pe măsură ce lectura înaintează, însă, cititorul începe să fie captivat de complexitatea personajului şi de adâncimea sugestiilor.

Un amator de sefultură

La redacţie a sosit o epistolă semnată I. Mântoiu, str. Stadionului 10/9, Bolintin-Vale, jud. Giurgiu, cod. 8139, scrisă parcă anume pentru a fi comentată în contextul unei discuţii despre sefultură.

Sefultura, cum am încercat să argumentez mai sus, conţine texte care se disting nu numai prin marca SF, ci şi printr-o sistematică îndepărtare de literaritate şi de cultura literară. Sefultura – cel puţin până la o discutare mai amănunţită a conceptului – este o stricare a literaturii SF. Că din acţiunile de demolare întreprinse de adepţii ei, cu uneltele amatorismului, pot să apară şi texte expresive, este o chestiune de statistică.

Autorul scrisorii îmi reproşează, într-un stil pamfletar destul de bun, tocmai criticile aduse sefulturii, obligându-mă să conchid că face parte dintr-un public care nu caută literaritatea în SF, ci altceva, poate gesticulaţia antiliterară şi anticulturală aflată la îndemâna oricui are un IQ bunicel şi citeşte câteva cărţi.

Pe de altă parte, corect este să spunem: e posibil ca sefultura să devină o subcultură cu totul separată de literatura SF, începând să aibă în comun cu aceasta la fel de mult cât are muzica *heavy metal* cu simfoniile clasice. Nimic rău în asta. Deocamdată, însă, cel puţin în România, vizibilă este doar stricarea literarităţii.

Profit de ocazie pentru a-l asigura pe amabilul corespondent al *Anticipaţiei* că greşelile de ortografie pe care le-a descoperit (trei la număr) nu-mi aparţin. Încă două precizări. Publicitatea pe care am făcut-o Editurii Nemira a fost mai degrabă negativă. Titlul integral al cărţii *În onoarea lui Isaac Asimov. Prietenii Fundaţiei...* conţine 66 de cuvinte.

Doisprezece

A apărut, în condiţii grafice foarte bune, o antologie: *Twelve. Twelve of the Best Romanian S.F. Stories. Selected and introduced by Cornel Robu,* Sedona Publishing House, Timişoara, 1995. Au fost selectate proze semnate de: Victor Papilian, Mircea Eliade, Vladimir Colin, Ovid S. Crohmălniceanu, Gheorghe Săsărman, Mircea Opriţă, Gheorghe Păun, Mihail Grămescu, Lucian Ionică, Cristian Tudor Popescu, Alexandru Ungureanu, Silviu Genescu.

Cornel Robu este un critic şi un istoric literar din familia de spirite a lui Perpessicius, amabilitatea sa faţă de autori şi bunăvoinţa sa faţă de textele acestora fiind ieşite din comun. El pare predestinat pentru o carieră de antologator entuziast. De remarcat şi excelentele sale teoretizări referitoare la condiţia literaturii SF.

SKULL - CITY

(○ ○ ○)

de Lucius Shepard

Când am revenit în Skull City ploua, o ploaie torenţială, ce curgea în ritm egal, udându-te până la piele şi care dădea naştere la băltoace pe străzile pline de şanţuri din Jaddo, oferind locului un aspect mai real decât avusese în escapadele mele anterioare... aceasta fiind o dovadă a puterii discului original al lui Cooge. Erau la fel de vizibile şi alte calităţi ale originalului, în principal faptul că alături de amintirile mele din New York, posedam amintiri ale unei vieţi în Skull City – sau creasem eu însumi o poveste mai complexă pentru a completa golurile – în mod special ultimele câteva luni în timpul cărora devenisem consortul lui Saney şi ajunsesem să-mi câştig statutul de Păianjen matur, plus un costum de piele neagră. M-am trezit stând împreună cu ea pe acoperişul gudronat al clădirii Păianjenilor, la adăpostul unei prelate mari, fixate de coş, acesta fiind un colţişor unde-i plăcea să se relaxeze în zilele ploioase. Tocmai îi arătam hărţile pe care le găsisem la Cooge acasă, una dintre ele fiind copia făcută de mine. Deasupra capului nostru, zburau câteva creaturi negre, înaripate, mai jos decât de obicei, dar încă anonime, scopurile lor fiind deocamdată necunoscute – aveam simţământul că dacă mi-aş fi cercetat memoria, aş şti ce sunt, dar acest lucru nu constituia o prioritate. Mai jos de noi, întinzându-se în toate direcţiile se găsea o mare de acoperişuri, cele mai multe pustii, unele împodobite cu mori de vânt, altele găzduind fabricuţe unde – mulţumită amintirilor mele reactualizate – ştiam că se produceau muniţii şi droguri, altele acoperite de grădini, iar altele, respectiv cele care adăposteau diferite afaceri, etalau fortificaţii puternice. Ploaia făcuse ca mulţimea să se retragă prin case, iar cerul acoperit cu nori întunecase culorile vii ale clădirilor. În ciuda faţadelor ornamentate şi a întortocheatului labirint de alei şi străzi ce părea aranjat după modelul unei rune complicate, întregul loc părea plicticos, obişnuit. Numai turnurile – înşirate asemenea unor ţăruşi necruţători de jur împrejurul districtului şi împărţind cerul într-un şir de fanioane cenuşii atârnate între ele – îşi păstraseră singure simplitatea vitală. Şi asta nu era decât o aparenţă, pentru că dacă era să-l crezi pe Cooge, ele conţineau o realitate complexă, deloc uşor de mânuit. Păreau incredibil de solide în spatele picăturilor piezişe de ploaie, asemenea unor idei albe şi ascuţite, asemenea dinţilor lui Dumnezeu.

— De unde ai astea? mă întrebă Saney, aruncându-mi o privire neîncrezătoare în vreme ce răsfoia pergamentul grosolan – aşa apăruseră hărţile în forma transpusă.

— Le-am furat.

— Din locul care a ars?

— Mda.

— Eşti sigur că sunt corecte?

— Cred că da.

— Dar nu eşti sigur?

— Sunt hărţile lui Kaj... de asta sunt sigur.

— Nu ştiu, răspunse ea după o pauză.

— Ce nu ştii? Asta-i şansa noastră să-l frigem pe puiul de căţea. Hai s-o facem! Şi repede! Astăzi, sau la noapte. Mai 'nainte să-şi poată reveni.

— N-o să fie uşor să-i convingem pe ceilalţi.

— De ce?

— Pentru că – Saney oftă îndurerată –, pentru că unii dintre ei cred că tu lucrezi încă pentru Kaj.

Am privit spre capătul acoperişului; mijindu-mi ochii, am transformat suprafaţa lui neagră, ondulată, şi adânciturile sale umplute cu apă într-un teren cu dealuri şi

lacuri negre ca abanosul. Aveam sentimentul că, la fel ca şi cu acoperişul, văzusem totul din Skull City dintr-un singur punct de vedere, fără să-mi dau seama că ei ar putea vedea altceva.

— Dar am dovedit că nu-i aşa, am spus. Am dovedit acest lucru de o sută de ori. Ce dracu' vrei mai mult de-atât de la mine?

— Nu-i vorba de ceea ce vreau *eu*, e...

— Stai să te-ntreb ceva. De ce m-ai adus aici? Pen' că te-am ajutat, sau pen' c-ai crezut că sunt agentul lui Kaj şi ţi-ai închipuit că poţi să mă duci?

Nu răspunse nimic.

— Isuse, chiar m-ai convins, iubito! Chiar ai făcut-o!

— Nu m-am prefăcut, replică ea. Nu în totalitate.

— Sunt sigur.

Am scuipat în ploaie şi am încercat să mă gândesc cum să manevrez situaţia.

— Uite, poate că hărţile nu sunt corecte. Şi chiar dacă sunt, poate că cineva o să fie ucis dacă le folosim. Dar nu am nevoie de mai mult de trei, patru oameni, şi cei-i aici e cea mai bună ocazie pe care ai avut-o vreodată ca să pui mâna pe el.

Am făcut o pauză să-mi trag sufletul.

— Să nu-mi spui că dacă ţi-ar fi adus altcineva hărţile, ai fi reacţionat aşa cum faci acum?

— Nu, n-o să-ţi spun asta.

Am privit-o în ochi, fără să clipesc – credea în limbajul ochilor.

— Acum ai încredere în mine? am întrebat-o.

— Nu am încredere completă în nimeni.

— Nu asta te-am întrebat.

— Este singurul răspuns pe care-l am. Împături hărţile. Cunosc mai multe locuri dintre cele reprezentate pe hărţi şi cred că ar putea fi corecte. Dar asta nu înseamnă că ne putem încrede în ele.

— Vrei să spui că-ncerc să vă întind o cursă?

Ridică din umeri.

— Ţi-am salvat afurisita de viaţă, i-am reamintit.

— Şi aia putea fi o chestie aranjată... dar nu spun că eşti şi tu amestecat în treaba asta. Kaj poate că a lăsat harta în aşa fel încât să fie furată, sau poate că ea conţine nişte nepotriviri care să ne conducă într-o capcană.

Am izbit cu pumnul în acoperiş.

— Sigur, şi poate că o să dea peste noi un camion, sau poate că o să se prăbuşească clădirea. Rahat! Pentru voi, numele de Păianjeni e al dracu' de potrivit. Exact felul vostru de a vă ascunde în crăpături afurisite şi de a aştepta până se-ntunecă pentru a ieşi de-acolo!

Îşi repezi mâna dreaptă spre mine, însă – în vreme ce m-am ferit – aceasta doar îmi atinse obrazul. Am prins-o de braţe, am împins-o pe spate şi am ţintuit-o jos.

— Dă-mi drumul! spuse ea.

Am privit în jos, către acel chip adorabil, frumos, cu gropiţe în obraji şi ochi negri şi strălucitori, şi am avut senzaţia că mă uitam în acelaşi timp la o altă faţă, una cu trăsături identice dar lipsită de lăcomia tenace a lui Saney. Simţeam în mine imbolduri violente, voinţa de a domina, de a poseda, totuşi încercam şi o emoţie mai delicată – discul original al lui Cooge îşi făcea treaba. Am crezut că pot să văd cum întreaga Ainsley era în Saney, şi m-am întrebat dacă aceste calităţi delicate se găseau într-adevăr în ea, înăbuşite, ţinute departe, fiind considerate nişte impedimente în acest loc dur. Bineînţeles că ea nu era reală, ştiam asta – cel puţin acceptasem şi eu versiunea lui Cooge asupra noţiunii de real; dar nu mă puteam împiedica să n-o asociez cu carnea, sângele şi mintea.

— Dă-mi drumul, repetă cu ameninţare clară în voce.

M-am aplecat peste ea şi am sărutat-o, le-am sărutat pe amândouă, un sărut profund, iar după un moment mi-a răspuns la fel. Însă atunci când m-am retras, se uită fix la mine şi spuse:

— Asta nu înseamnă nimic.

— Păcat, am comentat şi m-am rostogolit de pe ea.

Rămase întinsă, urmărindu-mă cu coada ochiului.

— Chiar vrei să te pui la încercare? rosti în cele din urmă.

— Mă îndoiesc că este posibil.

— Este.

— Da? Ce-o să mă coste?

— Puţină neplăcere... dacă nu minţi.

Ne-am încrucişat din nou privirile.

— Orice, am spus. M-am săturat de rahatul ăsta de jumătăţi de măsură.

Chipul ei era indescifrabil.

— Mă-ntorc într-o oră, îmi zise. Trebuie

să vorbesc cu ceilalţi. Se ridică în picioare şi privi în jos către mine.

— Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, i-am replicat. Sunt încă cu tine.

Păru că vrea să spună ceva, dar se mulţumi să încuviinţeze din cap. Am privit-o în vreme ce se îndepărta. Avea un fund grozav, chiar dacă nu mă iubea. Dar mă iubea. Doar că nu ştia cum să exprime acest lucru, cum să reacţioneze faţă de el, însă era limpede.

Am încercat să mă concentrez asupra problemei imediate, dar mintea mea rătăci înapoi către apartamentul lui Ainsley. M-am întrebat ce se întâmpla cu ea, de ce lucruşor bun mă lipseam. Ploaia continua să cadă pieziş, mărind băltoacele mari şi negre, împroşcând evantaie de picături argintii, bătând darabana pe catranul rece, făcând ca străzile din Jaddo să devină neclare, şi gândurile mele începură să capete o simetrie oblică, un ritm repetitiv şi cenuşiu, asemenea bătăii lipsite de viaţă a unei tobe mecanice. Iar de jur-împrejur se părea că auzeam pulsul unei melodii conducătoare, ţipătul de vultur electronic al chitarei solo din trupa Skull City. Mă simţeam temător şi puţin posomorît, dar în general m-am descurcat în vreme ce minutele treceau.

Când Saney s-a întors, era urmată de un puşti murdar pe care-l chema Rabbit – un tip costeliv, de vreun metru optzeci şi trei, cu păr încâlcit, galben murdar, o bărbie moale, ochi albaştri lăcrimoşi şi pielea albă ca varul. Rebel cu tatuaje. Tatuajele contrastau atât de puternic cu înfăţişarea lui generală, încât păreau lipite. Îşi scărpina tot timpul înţepăturile de ţânţari care-i acopereau gâtul şi umerii, iar uniforma din piele neagră atârna pe el de parcă, în vreme ce mergea, cineva îi aruncase o plasă peste umeri. Stătea în spatele lui Saney, cu braţele încrucişate, rânjind către mine. I-am trimis o bezea şi el mi-a răspuns:

— Hai să vedem cât o să te mai distrezi, peste câteva minute, nenică.

— Întotdeauna mă distrez de minune când eşti şi tu pe-aproape, iubiţel, i-am zis.

— Ţineţi-vă gura, amândoi!

Saney se lăsă pe vine şi mă privi, iscoditoare.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Ce să fac? am întrebat-o, continuând să mă încrunt spre Rabbit.

— Uite, asta d-aici, răspuse Rabbit.

Scoase o cutiuţă îngustă de lemn, asemănătoare cu un penar, şi o deschise brusc; înăuntru era o seringă metalică. Un model de profesionist, cu toate că avea un design neobişnuit. Ceva ce, în mod sigur, ar fi fost folosit de Flash Gordon, dacă s-ar fi drogat.

— Ce-i asta?

— Adevărul, răspunse Rabbit.

— Vrei să spui, un drog al adevărului... asta e?

— Da, încuviinţă Saney.

— La cap nu-ţi face nimic, spuse Rabbit, cu vocea ironică.

— Te doare vreun minut, zise femeia. Apoi te simţi de parcă ai fi fost leşinat. Nu-ţi vei aduce aminte, dar vei putea să vorbeşti. Noi îţi vom pune întrebări, şi dacă vei răspunde corect, atunci...

— Atunci vom merge după Kaj, am adăugat.

Ea aprobă din cap.

— Dar răspunde greşit, interveni Rabbit, aproape cântând cuvintele, şi n-o să te mai trezeşti. Se apleacă spre mine. Eşti speriat?

— Tâmpitul ăsta e bun de ceva? am întrebat-o pe Saney. Vreau să zic, într-o încăierare, se mişcă bine?

Ea îmi răspunse că tipul se descurcă.

— Îl vreau cu mine când mergem după Kaj.

Rânjetul lui arătă nişte semne de nelinişte.

— Deşi nu cred c-o să fie cazul, comentă el, dar de-o fi să fie, e-n regulă!

Oare ce voi spune sub influenţa drogului? m-am întrebat. Voi începe oare să vorbesc despre chestii din New York şi, de va fi aşa, acest lucru va fi considerat un răspuns incorect? Şi oare ce făceam în acest timp acolo, în New York? Oare eram un dobitoc şi mă pregăteam să-mi injectez o doză în apartamentul lui Ainsley? Nu puteam obţine o idee clară despre ce se întâmpla acolo, oricât de tare încercam să străpung vălul; credeam că lucrurile sunt în regulă, dar nu puteam fi sigur. În orice caz, mersesem prea mult pe drumul acesta pentru a mă mai întoarce. Aceasta constituia, după toate aparenţele, una dintre capcanele puse de Posibilitate celor ce încearcă s-o altereze, şi nu aveam altă alegere decât să o înfrunt.

— Cine va judeca dacă un răspuns este corect sau nu? am întrebat.

— Eu, mi-a răspuns Saney.

— Atunci, să-i dăm drumul, am zis eu, cu o siguranţă pe care n-o simţeam.

Rânjind, Rabbit îngenunche lângă mine

şi-mi apucă braţul, expunându-mi vena de la încheietura cotului. Mi-am tras braţul înapoi.

— Mă ocup eu de asta!

— Cum doreşti, nenică.

Îmi înmână seringa şi-mi făcu cu ochiul, prieteneşte.

— Tot o să te doară.

Am strâns şi-am desfăcut pumnul de câteva ori, făcând vena mai proeminentă.

— Ştii de ce fac toată treaba asta, am spus, uitându-mă în ochii lui Saney. Îmi închipui că-mi vei oferi o şansă. De exemplu, de-oi începe să vorbesc tâmpenii, o să mă asculţi până la capăt şi o să fii cinstită în aprecieri.

Vocea ei sună slab şi încordat:

— Voi fi cinstită.

Chiar înainte ca acul să-mi înţepe mâna, îmi trecu prin minte că în felul acesta mă aşteptasem să mor, cu un ac în venă, şi atunci am avut o clipă de panică, dându-mi seama că acest lucru se poate întâmpla foarte bine acum, acasă la Ainsley, că într-o secundă m-aş putea albăstri pe podeaua băii ei. Întotdeauna îmi spusesem că o supradoză ar fi modul cel mai potrivit pentru a părăsi scena, un amestec rapid de plăcere şi durere, dar acum această idee îmi repugna atât de tare, încât n-am nimerit vena.

Rabbit chicoti şi chestia asta mă făcu să nu-mi mai tremure mâna.

În vreme ce apăsam pistonul seringii, am simţit o senzaţie arzătoare care acoperi ciupitura acului. Ştiam că mă "îmbarcasem" pentru o călătorie dură. În clipa următoare, incendiul se întinse în tot corpul şi am căzut înainte, cu faţa în jos, cu acul înfipt în mână. Ceva din interiorul meu se desprindea, şi mi-am dat seama că era sufletul meu, voinţa mea, care se preda în faţa durerii, ridicându-se dintr-un ocean de durere. Lumini orbitoare se învolburau în întunecime, sau eu eram luminile, şi restul se rotea. Totul scăpase de sub control, viaţa mea, drogul, totul era răsucit într-o centrifugă, iar când rotaţia acea să încetinească în cele din urmă, ceva urma să fie azvârlit afară, ori eu, ori otrava pe care o luasem. Doream să mă împotrivesc, dar nu puteam face absolut nimic. Vârtejul mă zăpăcea, învârtindu-mă din ce în ce mai repede, şi începeam să cedez, luminile stingându-se una câte una, bezna cuprinzându-mă cu faldurile-i fierbinţi. Apoi m-am pierdut cu totul şi am pornit în jos, către acel loc din adâncuri, unde lumina şi întunericul nu mai înseamnă nimic.

Trebuie să fi spus adevărul, sau destul adevăr încât să-i mulţumesc pe zeii Posibilităţii, pentru că, trezindu-mă, am găsit-o pe Saney aplecată peste mine, pe chipul ei citindu-se îngrijorarea. Rabbit stătea pe vine, lângă ea, cu un aer grozav de posomorît. Ploua mai tare ca oricând şi zgomotul acela de darabană mă făcea să mă simt ameţit şi lipsit de poftă de viaţă. Atunci Saney îmi trase un ghiont.

— Cine e Ainsley? întrebă ea, încruntându-se.

— Ăă?

— Ainsley..., ai tot vorbit de căţeaua asta cu numele de Ainsley.

Pe trăsăturile ei încordate era scris mare - Gelozie. Minunat, mi-am zis; dacă toate astea nu erau decât o poveste pe care o spuneam, iată că tocmai încercam să-mi bag singur beţe în roate. Nu că ar fi însemnat ceva nou, făceam lucrul ăsta de destul timp, în schimb era relevant în legătură cu profunzimea sentimentului de auto-distrugere.

— O prietenă veche.

M-am ridicat în picioare. Cristoase! Mă simţeam ca un rahat. Picioarele îmi tremurau, capul îmi zvâcnea, maţele îmi erau pline de otravă.

— Ea unde-i? întrebă Saney.

— Ăă?

— Ainsley asta... unde locuieşte?

— E o treabă veche. Uită de ea, bine?

O crampă îmi fulgeră prin stomac şi m-am îndoit ca să atenuez durerea.

— Isuse!

După câteva secunde crampele au trecut. M-am ridicat, încă niţel ameţit, ţinându-mă de unul din stâlpii care susţineau prelata. Am privit turnurile de afară şi am simţit cum mă cuprinde hotărîrea.

— Haideţi s-o facem, am spus.

Saney veni lângă mine.

— Ar trebui să te odihneşti.

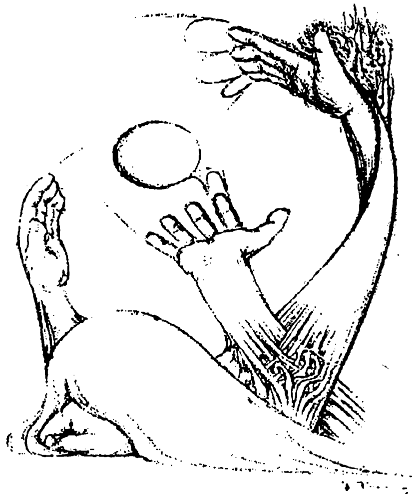
— La dracu! Am pierdut deja destul timp. Mai fă-mi rost de trei oameni. I-am aruncat o privire rece. Oameni în care să pot avea încredere.

Nu comentă nimic, doar încuviinţă din cap.

— Şi arme. Vom avea nevoie de arme.

— Nici o problemă.

Cu cât mă gândeam mai mult la lipsa ei

Desen de Dan Farcaş

de încredere faţă de mine, cu atât sentimentele mele pentru ea se răceau. M-am întrebat dacă nu cumva nestatornicia lui Saney făcea parte din caracterul lui Ainsley. Poate, sub influenţa muzicii, Diavolului făcusem o mare greşeală de apreciere.

Saney mai rămase câteva clipe lângă mine, apoi se îndreptă către uşa de pe acoperiş. Rabbit porni după ea.

— Rabbit! l-am strigat.

Se răsuci spre mine, aruncându-mi o privire care avea intenţia să mă distrugă.

I-am susţinut privirea, şi apoi, injectând în cuvinte toate promisiunile pline de ameninţări pe care le-am putut aduna, fiind în întregime în pielea personajului meu din Skull City, am spus:

— Hei, cum e cu rahatul ăla, nenică? Se pare că până la urmă vom fi în aceeaşi şa.

Cei trei Păianjeni aleşi pentru raidul nostru în turnuri, carne de tun în adevăratul sens al cuvântului, erau toţi nişte drogaţi pe care-i ştiam din Manhattan. Carmen: un tip micuţ cu cicatrice pe faţă, tot timpul agitat, psihopat şi cu o musculatură de candidat la categoria semi-mijlocie. Lady: pe dinafara o pisicuţă albă şi dulce, de un metru optzeci, cu păr roşcat, dar dependentă de un extract de cocaină care o transformase în prostituată şi ocazional în hoaţă. Champagne: un negru înalt şi slab, aproape descărnat, cu păr ca de sperietoare ce-i ieşea de sub beretă, şi care - după câte se vorbea pe străzi - ar fi omorît pe oricine doreai pentru cincizeci de parai şi ceva mărunt. În Skull City aveau alte nume, dar pentru mine asta erau, aşa mă gândeam la ei pe parcursul scurtei şi violentei noastre asocieri. Cu toţii erau nişte tipi pe care nu-i dorea nimeni, şi dacă mureau aici şi acum, nu reprezenta cine ştie ce pierdere pentru societate, scurtându-le vieţile probabil doar cu câteva luni sau un an-doi. Mă gândeam la ei în acelaşi mod în care mă gândeam la Rebel şi nu intenţionam să mă las afectat de aşa ceva... nu atunci. Avea să urmeze o confruntare pe viaţă şi pe moarte şi trebuia să folosesc uneltele pe care le aveam la îndemână. Oricum, mi-am spus, eram puternic înarmaţi şi periculoşi, cu şanse mari de a scăpa din toată afacerea cu fundurile întregi. Tocmai aranjam ceva ce părea să fie o rudă apropiată cu un Smith and Wesson. calibrul 0,45 cu amortizor şi o puşcă semiautomată cu mâner de pistol. Champagne, pe lângă o armă de mână mai avea şi una din puştile acelea cu ţevi evazate, favoritele paznicilor din districtul Jaddo, iar Rabbit adăuga acestui arsenal un pistol automat cu design ciudat; vreo jumătate de duzină de încărcătoare de rezervă îi erau prinse la centură. Dacă aş fi văzut şase personaje asemănătoare nouă, echipate în costumele noastre de plasă din piele, îndreptându-se către mine, aş fi încercat să mă transform într-un stâlp.

Călătoria noastră prin sistemul de canalizare – cel din Skull City fiind analog cu liniile de metrou din New York (bună potrivire, mi-am zis) – a fost lipsită de incidente, dacă nu ignori şobolanii, zgomotul picăturilor de umezeală, aerul împuţit şi lumina lanternelor noastre reflectate de pereţii acoperiţi cu mâzgă. Am mers asemenea unor soldaţi în patrulare, dispuşi într-un şir lung astfel încât o singură rafală să nu fie în stare să ne radă pe toţi, apucând-o pe locuri de trecere înguste, uneori fiind nevoiţi să trecem prin bălţi de apă neagră. Pe cât am putut de mult, păstram tăcerea, comunicând prin şoapte şi gesturi. După vreo patruzeci şi cinci de minute am ieşit de sub districtul Jaddo şi am intrat în canalizarea de sub turnuri. Rahatul nu mirosea mai bine, şi mediul nu era mai puţin împuţit, dar am simţit o diferenţă, o anume vibraţie nouă în aer. Am făcut semn să ne oprim şi, stând în apă până

la genunchi, arătând – cu feţele noastre luminate de jos – aidoma unor vârcolaci de-abia ieşiţi dintr-o mlaştină, am mai verificat o dată hărţile şi am repetat planul de atac.

Existau trei drumuri care duceau la turnul în care Cooge îşi avea apartamentul. Primul fusese desemnat ca intrare principală; al doilea – o scară abandonată, clădită pentru folosinţa celor care construiseră turnul – urca lipită de un perete exterior, gros de vreo cinci metri, iar cel de-al treilea mergea paralel cu un puţ de ascensor ce se găsea în partea centrală. Planul meu impunea împărţirea micii noastre forţe în două grupuri, ce urmau să se apropie de apartamentul lui Cooge pe cele două scări. Una dintre acestea avea un acces către un soi de coridor de serviciu, aflat lângă apartamentul lui Cooge. Rabbit urma să se posteze într-o debara, păzind uşa principală, în vreme ce eu şi Saney rămâneam pe scări, aşteptând în faţa unei intrări secrete a apartamentului, sperând că al doilea grup – Lady, Carmen, Champagne – îl vor surprinde pe Cooge, pătrunzând printr-o altă uşă secretă şi-l vor termina; dacă nu, speram ca măcar să-l gonească fie pe intrarea principală către Rabbit, fie spre mine şi Saney, ca să-l putem rade noi. Nu le-am spus celorlalţi despre secţiunea din hartă pe care o ştersesem – aceea arăta o altă uşă care ducea către o încăpere aflată într-un perete, apoi spre un coridor ce urca în turn. Intenţionam ca după ce Rabbit îşi ocupa postul, să mă prefac că am descoperit întâmplător această odăiţă şi s-o pun pe Saney de pază acolo. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, ea ar fi fost în afara unui pericol imediat, iar cu Rabbit şi ceilalţi care să atragă forţele de apărare ale lui Cooge, noi am fi putut scăpa în partea superioară a turnului.

Era cel mai bun plan pe care-l putusem imagina pentru a-i asigura securitatea lui Saney, şi mi-am zis că va fi îndeajuns.

Apartamentul lui Cooge se găsea la nivelul zece, iar cele două scări urcau pieziş spre el, pornind din sistemul de canalizare din două puncte aflate cam la cincizeci de metri unul de celălalt. Rabbit, Saney şi cu mine am pornit pe scara lipită de zid, lăsând-o pe cea centrală pentru Champagne, Carmen şi Lady. Când ne-am despărţit, cu toate că pe faţă nu mi se putea citi nimic, nu mă aşteptam să-i mai văd vreodată; ei constituiau trupele de şoc, primul val, iar dacă în turnuri lucrurile stăteau atât de rău pe cât lăsase Cooge să se înţeleagă, existau toate şansele ca să sfârşească pe post de pierderi. Era o uşurare să te ştii departe de mirosul pestilenţial al sistemului de canalizare, dar scările ca atare nu aduceau nici o îmbunătăţire în ceea ce privea atmosfera. Beznă să-ţi bagi degetele în ochi, cald, mucegai, pânze de păianjen atârnând în adevărate văluri, şobolani şi numai-Dumnezeu-ştie-ce altceva strecurându-se grăbit printre bucăţile prăbuşite de beton. Lumina lanternelor noastre a scos la iveală din întuneric, forme zbârcite, acoperite de proeminenţe, creaturi de mărimea unor bursuci având drept ochi mici mărgeluţe roşii, strălucitoare – care s-au retras înainte de a le putea identifica. În mai multe rânduri, am auzit deasupra capului nişte foşnete, ca şi cum ceva s-ar fi târît de-a lungul suprafeţei interioare a următorului palier, totuşi n-am fost în stare să luminez sursa acestor zgomote. Aveam senzaţia că un puls puternic zvâcnea de cealaltă parte a peretelui de beton, ca şi cum turnul ar fi fost un organism viu, iar noi am fi urcat de-a lungul peretelui exterior al camerei ce-i adăpostea inima. Deşi această percepţie era în principal produsul fricii, nu mă îndoiam că avea la bază ceva real, un indiciu al puterii, prea subtil pentru a putea fi catalogat de mintea mea. Treceam graniţa într-un teritoriu cu adevărat străin, asemenea unor şoricei care, prin spatele scândurilor, se strecuraseră în bucătăria lui Dumnezeu – n-aveam nici o idee ce fel de capcane puteau fi. Cu cât urcam mai mult, cu atât mai puţină încredere aveam în privinţa planului meu şi cu atât mai mult speram într-o şansă incredibilă, într-o tornadă care să apară din senin, anulând legile norocului. Singurul lucru ce mă întărea era faptul că ştiam că Cooge trebuie să fi făcut o ascensiune similară în Dys. E adevărat, fusese pregătit pentru asta – oricum, mult mai bine pregătit decât mine – dar nici el nu fusese perfect şi simţise din plin teama.

Ca să fiu cinstit, am fost oarecum surprins când am ajuns la etajul zece fără să fi întâmpinat nici o rezistenţă. Poate estimările lui Cooge în legătură cu pericolele existente fuseseră exagerate, sau poate realitatea era mai dură în Dys decât în Skull City. Uşa care dădea în coridorul de serviciu era blocată şi ne-a dat ceva bătaie de cap s-o deschidem

fără să facem prea mult zgomot. Până la urmă am reuşit şi, de îndată ce Rebel a intrat pe coridor, care părea normal, bine luminat şi cu un covor gros... şi după ce şi-a ocupat poziţia în debara, cu uşa întredeschisă ca să poată supraveghea coridorul principal, eu am făcut un întreg spectacol din descoperirea unei crăpături în peretele scării, care semnala prezenţa odăii secrete.

— Ce-i asta? şopti Saney după ce am deschis-o aproape pe jumătate.

— E o cameră aici... o altă scară.

Am luminat cu lanterna o intrare îngustă – puteai vedea urcând primele opt sau nouă trepte ce porneau din spatele încăperii minuscule, niţel mai mare ca o debara. Beton gol şi câteva cârpe mototolite.

— Intră şi fii cu ochii în patru.

Am împins-o înăuntru.

— De ce? Este...

— S-ar putea să dea în apartamentul lui Kaj. 'Aide... o să fii acolo în faţă.

Fără tragere de inimă, intră şi se postă lângă trepte.

— Când or începe împuşcăturile, i-am spus, să stai aici. Kaj s-ar putea să se mişte rapid. Chiar dacă n-o va face, dacă lucrurile se nasolesc, s-ar putea să avem nevoie de scara asta. Ţine-o liberă. E important, okay?

Nu-i plăcea, totuşi încuviinţă din cap.

Am urcat următorul palier, ocupând o poziţie chiar deasupra locului unde pe planul lui Cooge era marcată o uşă şi am aşteptat în întuneric.

M-am uitat la ceas. Mai erau şase minute până când Champagne, Carmen şi Lady trebuiau să pătrundă prin cealaltă uşă secretă şi să înceapă atacul; mi-am petrecut aceste minute regretând totul, dorindu-mi o mie de schimbări în trecut şi în prezent, şi rugându-mă – cui, nu ştiu. Doar rugându-mă, trimiţând spre nicăieri rugi fierbinţi, în vreme ce bezna îmi oferea un linţoliu negru de paranoia. Am făcut promisiuni lui Dumnezeu, ştii, de genul acelor pe care le inventezi în posturile de poliţie, atunci când sticleţii îţi spun c-o să-ţi facă o injecţie, ca să te calmeze până apari în faţa judecătorului, dar ştii c-ar putea fi altceva, pentru că atitudinea lor faţă de tine este asemenea cu cea a unui tip de la dezinsecţii faţă de un gândac de bucătărie, fiindcă atâta vreme cât eşti în viaţă, tu reprezinţi pentru ei o problemă de hârţogăraie; chestii de genul celor făcute la Rickers, când cineva dintr-o celulă de lângă tine începe să urle, şi negrul din patul de deasupra îngână un cântecel în care povesteşte cum o să ţi-o tragă şi o să te mierlească, şi e ora nouă, luminile se sting, mult prea devreme ca să poţi dormi, toată lumea mormăie, frecându-se şi răsucindu-se în paturi, având gânduri fierbinţi şi visând la femei, cei mai nebuni vorbesc cu propriile picioare, şi fiara bântuie prin celule, şi se vorbeşte că râurile de sânge şi mântuirea sunt unul şi acelaşi lucru, iar paznicul dependent de heroină şi cu un zâmbet asemenea unei cicatrice încreţite şi-a notat numele tău, iar tu nu eşti chiar sigur că vrei să apuci dimineaţa; chestii de genul celor pe care le faci când tata se opreşte în pragul uşii tale, la miezul nopţii, vizibil doar ca o siluetă încadrată de lumina de pe hol, enorm, un uriaş negru ce se clatină din cauza băuturii, mai mare decât Dumnezeu, atât de mare încât are propria sa forţă de gravitaţie, şi atrage totul către sine, mobilierul, lumina, speranţa, totul fiind absorbit în întunecimea sa, şi mormăie ca un troglodit, blestemă, apoi se porneşte să-ţi rostească numele, repetându-l mereu, de parcă ar fi un sunet marţian malefic ce i-a intrat în cap şi l-a făcut să-şi piardă minţile, iar acum nu mai poate decât să-l repete întruna până când va smulge răul din rădăcini, şi tu îţi dai brusc seama că în mână nu ţine obişnuita sticlă de vodcă, ci un cuţit. Scapă-mă de asta, Doamne, te rogi, scoate-mă din locul ăsta blestemat, te rog, şi jur că n-o să mai fac niciodată lucruri rele, mă voi pleca şi mă voi închina, voi milui doamnele bătrâne şi cerşetorii, voi lucra pentru Împărăţia Cerurilor, şi nu voi mai spune niciodată minciuni. Singurătatea acelei scări îmi redeşteptase această teroare şi disperare, evaporându-mi toată aroganţa, şi încă stăteam cu capul plecat, strângând puternic armele în mâini, făcând încă promisiuni, când am auzit prin împuşcături, bubuitura puternică a puştii lui Champagne, dum, dum, dum, apoi un ţipăt slab de agonie.

Am tresărit şi am îndreptat puşca spre uşa de lângă mine, aşteptând să se izbească de perete şi Cooge să o zbughească prin ea. Nimic. Au trecut secunde, apoi minute, încete asemenea picăturilor unui sirop. Saney mă strigă, întrebând ce se întâmplă. I-am spus să nu se mişte. Treaba nu mersese bine, ştiam asta, dar era prea târziu acum ca să ne întoarcem. Trebuia să intru în apartament. Nu

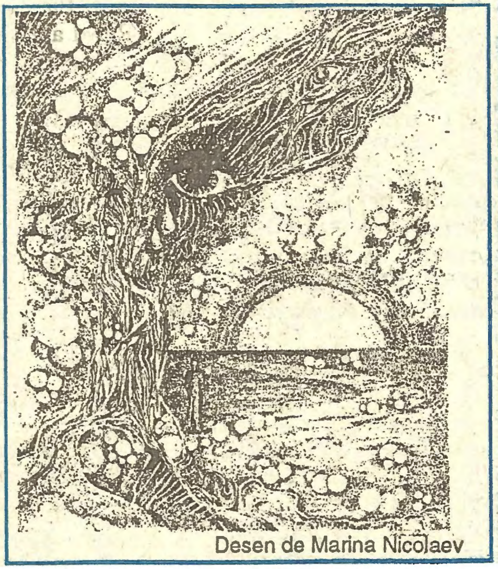
aveau să existe nici un fel de duminici calme împreună cu Ainsley în New York, nici o viaţă tihnită, dacă nu intram ca să termin treaba cu Cooge. Făcusem o greşeală serioasă atunci când calculasem gradul de dificultate al acţiunii, şi acum nu mai era o simplă problemă de neimplicare, de evitare; devenise o chestiune de supravieţuire.

Mi-a trebuit cam o jumătate de minut ca să întredeschid uşa. Prin ea ţâşni o rază de lumină. Strălucitoare ca Iadul. Era o singură încăpere, dar una imensă, cu suprafaţa de un pogon. Avea forma unei litere L – mă găseam la capătul laturii mai scurte, de-abia putând vedea începutul celei lungi. Mi se părea însă că privesc în adâncurile unei jungle împodobite în mod straniu cu frunziş metalic, auriu şi desişuri de trunchiuri subţiri şi albe ca fildeşul, asemenea unor rânduri de bambus alb sau pâlcuri de mesteceni văzute de la distanţă. Tavanul era brăzdat de dungi întunecate precum încrengătura unor ramuri văzută prin coroana aurie şi masivă a unui copac gigantic, doar că erau prea netede pentru a fi reale, iar pe jumătate ascunse printre frunze se întrezăreau câteva fructe roşii, strălucitoare, şi câteva ridicături ale covorului de muşchi auriu modelate în forma unor canapele şi fotolii. Împrăştiate peste tot, apărând din carpetă, clipind cu lumini verzi ascunse prin crăpături, fixate în centrul frunzelor, iţindu-se printre muşchi, mici perle pâlpâitoare. Senzori, mi-am închipuit. Verificându-mă. Sau poate că erau doar ornamente. În cea mai mare parte, pereţii erau ascunşi în spatele ferigilor, tufişurilor şi florilor, toate în nuanţe de auriu, alb şi verde-albastru. Iar la vreo cincisprezece metri de-a lungul laturii mici a L-ului, în frunziş se zărea o gaură de forma unei uşi; prin ea puteam vedea o cameră obişnuită. Un scaun, marginea unei mese, lumină fluorescentă...

Nici urmă de Cooge.

Singurele urme lăsate de Lady, Carmen sau Champagne erau nişte găuri fumegânde prin frumosul frunziş auriu, terminându-se în nişte cratere în betonul dinapoia lor. Cei trei intraseră prin latura lungă a L-ului şi, judecând după localizarea găurilor, mi-am închipuit că trebuie să fi dat peste ceva mai înainte de a ajunge în locul unde mă aflam.

Am intrat în încăpere; nu voiam să fac asta, totuşi am făcut-o şi am mers înainte, ghemuindu-mă în spatele tufişurilor, cu

Desen de Marina Nicolaev

armele pregătite, aşteptându-mă la ceva care să sară de după un tufiş sau bolovan, nervii fiindu-mi întinşi la maximum. Când Rebel s-a furişat îndărătul meu, aproape că l-am împuşcat. Era mai palid decât de obicei, avea pupilele enorme şi respira sacadat. Băiatul era mort de frică.

— Ce faci? am şoptit.

— Nenică, şuieră el. Holul ăla... n-am putut să stau acolo, nenică.

— De ce?

Nu-mi răspunse, ci scutură capul, uitându-se cu ochii holbaţi la jungla artificială.

— Nu-ţi face griji despre Kaj c-ar scăpa pe-acolo, nenică. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

Era prea înspăimântat ca să mintă.

— Ie-n regulă. Am făcut semn cu arma. Să mergem.

Nu mă contrazise. Cred că – la fel ca şi mine – înţelesese că nu exista nici o modalitate de a evita ceea ce aveam de făcut, cumva trebuia să fie o rezolvare şi, cu toate că o soluţie favorabilă era improbabilă, nu ne rămăsese decât să mergem înainte.

Am pătruns mai mult în cameră, apropiindu-ne de uşă, sucindu-ne gâturile în stânga şi-n dreapta, atenţi la orice sunet sau mişcare, dar nu exista nici o mişcare şi nici un zgomot în acea junglă. Parcursesem vreo şapte metri, când Rebel se opri şi rămase cu gura căscată, holbându-se în sus, la frunze. Mai exact la unul dintre fructele roşii, care se vedeau

complet din acel unghi. Atunci mi-am dat seama că nu era fruct, ci o parte a unui corp, îndesată între crengi, atât de mutilată încât nu puteam ghici cui aparţinuse sau măcar ce parte din trup fusese – poate o bucată dintr-o pulpă. O scârboşenie de carne, sclipind însângerată. Undeva, printre frunzele aurii, mai era cel puţin încă un asemenea obiect, cu toate că nu-l puteam zări din locul în care stăteam. O picătură roşie se scurse de pe el şi stropi solul la picioarele noastre. M-am întrebat dacă supravieţuise vreunul dintre mercenarii mei.

De-abia îmi mai puteam mişca picioarele, cu toate acestea am pornit către uşă, mişcându-ne înapoia tufişurilor ce se găseau în apropierea pereţilor. Când ne-am apropiat de uşă, am auzit o voce. O voce necunoscută, de bărbat. I-a răspuns un alt glas de bariton, şi altcineva a râs. Am aruncat o privire înăuntru. Era o bucătărie, având în peretele opus o uşă metalică cu aspect impunător. La o masă stătea un bărbat blond, bronzat ca la Palm Springs, cu obrajii brăzdaţi de cicatrice de acnee. Un alt tip, dur, cu părul dat cu gel strâns la spate în coadă, şi purtând geacă în dungi se sprijinea de frigider mâncând un sandvici, iar un alt blond, mai bine făcut, cu părul lung şi îmbrăcat într-o cămaşă largă din bumbac şi pantaloni de piele, tăia nişte salate pe masă Thor, stăpânul lăptucilor. Un pistol se găsea chiar lângă mâna lui. Am comunicat prin gesturi cu Rebel, îndicându-i să mă acopere. Apoi, rămânând aplecat, m-am năpustit în cameră.

Tipul solid se repezi spre pistol. L-am împuşcat o dată în piept şi o dată în partea laterală a trupului. Amortizorul făcu doar vum, vum. Gloanţele îl opriră, îl săltară de la pământ şi-l răsuciră spre masă într-o piruetă greoaie, apoi căzu. În spatele meu se auzi răpăitul SMC-ului lui Rebel. Tipul cu gel în păr primi un glonţ în ceafă şi scuipă sandvişul din gură. Se prăbuşi pe spate, ţinându-se de gât şi zvâcnind. Blondul cu acnee nu-şi mişcase nici un muşchi. Mâinile îi rămăseseră lipite pe masă. Ochii i se plimbară de la mine la Rebel. Am avansat rapid şi i-am înfipt ţeava armei sub bărbie.

— Ce s-a întâmplat acolo? am arătat către încăperea cu jungla aurie.

— Închide afurisita de uşă, spuse, rostogolindu-şi ochii, cuprins de panică. Nu-i plac împuşcăturile, meştere. E somnoros pentru c-a mâncat, dar împuşcăturile... O să vină-ncoace după voi.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Închide-o! Pă bune, meştere! Dacă n-o închizi, suntem morţi!

Rebel închise uşa şi sprâncenele blondului se coborîră; oftă şi se relaxă. Nu vroiam să se simtă prea fericit. I-am împins cu putere ţeava în mărul lui Adam.

— Ce dracu-i acolo?

— Kaj... e unul din copiii lui.

— Lasă rahaturile!

— Jur pe Dumnezeu... ştii ce vreau să spun. Obişnuiţii lui, ştii...

Am lăsat baltă problema.

— Unde-i Kaj?

Ochii lui vroiau să spună o minciună.

I-am spart dinţii din faţă cu patul armei. Sângele din gura lui mi-a ţâşnit pe dosul mâinii, iar el căzu de pe scaun, în patru labe. Am repetat întrebarea.

— Ie..., bolborosi blondul, scuipând bucăţi sângerânde. Bi'oul lhui.

Mi-am dorit să mă fi abţinut de la chestia cu dinţii – traducerea părea să fie o problemă.

— Birou? am spus. E în biroul lui?

Încuviinţă.

— Pe acolo?

Am arătat spre uşa de metal.

— Mmm.

Din gura blondului se scurgea sânge. Stătea cu un picior sub el, iar celălalt întins; bronzul lui îşi pierduse culoarea sănătoasă.

— Cine-i cu el? am întrebat.

— 'U ştiu.

Am început să legăn din nou pistolul. Se făcu mic, spunând:

— Şur pe Dumnejeu, 'u ştiu! Şrei. Poate şrei, poate mulji.

Şrei... grozav!

L-am săltat în picioare şi i-am pus ţeava înapoia urechii.

— O să-i facem o vizită bătrânului Kaj, am spus. Îmi poţi zice ce m-aşteaptă înapoia uşii?

A mormăit ceva ininteligibil. După o a doua încercare, am priceput că între bucătărie şi biroul lui Kaj mai exista o cămăruţă. Cineva era, probabil – "pro'a'il" – de gardă acolo.

L-am atenţionat să nu încerce nimic. Încuviinţă din cap, holbând ochii în încercarea de a-mi comunica sinceritatea – puteam paria că era de partea noastră, o sută cinci-

zeci la sută.

Rebel deschise uşa metalică şi l-am împins pe blond într-o mică încăpere verde dotată cu un coş de hârtii şi două scaune metalice. În peretele opus exista o uşă.

— Ce dracu' ţi s-a întâmplat? îl întrebă cineva.

M-am aplecat după colţ şi l-am împuşcat pe acel cineva – un tip gras într-un halat alb – în cap. Apoi, folosindu-mă de blond ca de un scut, şi cu Rebel pe urmele mele, m-am năpustit în biroul lui Cooge, o odaie doar cu puţin mai scurtă decât holul lui Grand Central*, mobilată cu grupuri de canapele, fotolii şi o lungă masă de banchet în partea stângă.

În afară de Cooge, înăuntru mai era o persoană, nu şrei. Cooge se găsea în spatele unui birou din tek îndeajuns de mare pentru a fi coşciug pentru o gorilă. Purta un costum sado-maso gen răufăcător din Star Trek, o chestie de războinic cu o grămadă de şmecherii din crom şi curele de piele; cu părul lui cărunt de vrăjitoare şi cu chipul scofâlcit, semăna mai mult cu un Romulan decât cu un Klingonian.

Undeva, într-o parte, păzind o uşă închisă, se găsea candidatul meu pentru Criminalul Anului. Un negru într-un tricou plin de muşchi şi pantaloni. Mustaţa aranjată. Fără cicatrici, fără lanţuri, fără haine care să amintească de moştenirea africană. Dacă ar fi fost adus la normalitate, ar fi putut trece drept un funcţionar mediu; numai că avea aproape doi metri şi zece înălţime şi cam jumătate din asta în lăţime. Îndărătul lor, pe perete, existau mai multe rânduri de trofee, fiecare reprezentând o parte oarecare a corpului, cele mai multe fiind mâini şi urechi, plus câţiva sâni de femeie. La masa de banchet, aranjată cu argintărie şi şervete şi încărcată cu curcani, fripturi şi aşa mai departe, stăteau opt miracole ale taxidermiei. Cinci bărbaţi şi trei femei. Puternic fardaţi, îmbrăcaţi în fineţuri de satin, coliere din smaralde şi rubine pentru doamne, inele pentru domni, erau aşezaţi ca şi cum s-ar fi prefăcut în statui chiar în timp ce flecăreau fericiţi. Un tablou plin de viaţă. Singurul inconvenient care trăda situaţia reală, excluzând imobilitatea şi paloarea lor nefirească, erau câteva răni vizibile – tăieturi prea adânci şi prea largi ca să poată fi ascunse în mod adecvat de machiaj.

Dacă lucrurile ar fi mers mai mult sau mai puţin conform cu ce plănuisem, l-aş fi terminat pe Cooge imediat, dar după cum stăteau lucrurile, m-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de el ca ostatic pentru a putea scăpa. I-am spus să iasă din spatele biroului.

— Băiat prostuţ, rânji el.

Lângă el, Mandingo râse, iar zgomotul a fost asemănător cu cel scos de un leu când tuşeşte în savană.

L-am pocnit pe blond în ceafă cu pistolul, lăsându-l lat, şi după asta, aşa, ca un avertisment, am tras mult deasupra capului lui Cooge. Gloanţele au lăsat nişte urme drăguţe, grupate pe suprafaţa aproape invizibilă a sticlei anti-glonţ care ne despărţea de birou.

— Hopa, spuse Cooge, plin de veselie.

Ceva rece şi tare m-a apăsat în ceafă. Aproape că m-am scăpat în pantaloni.

— Aruncă armele, rosti cineva.

Am făcut cum mi s-a spus. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Rebel imitându-mă; era supravegheat de un alt tip.

Cooge apăsă un buton de pe biroul său; geamul se ridică, intrând în tavan.

— Loveşte-l pe cel scund, îi spuse lui Mandingo.

Nu mă considerasem niciodată un tip scund, dar de vreme ce Rebel era cu câţiva centimetri mai înalt decât mine, nu aveam nici o îndoială la cine se referea Cooge. Am vrut să fug, dar individul care avea arma îndreptată asupra mea m-a lăsat fără suflare cu un pumn în rinichi şi, până ce durerea explozivă a loviturii începu să se reducă, Mandingo mă apucase de subsuori şi mă ridicase de la podea. Radia – ca şi cum, acum o să ne distrăm şi noi puţin, amice. Am încercat să-l lovesc cu capul, însă n-am reuşit decât să capăt o durere de cap. Mă purtă câţiva paşi şi apoi mă aruncă pe masa de banchet. Am aterizat pe spate, spărgând farfuriile şi împrăştiind argintăria. L-am auzit, în mod vag, pe Cooge atrăgându-i atenţia lui Mandingo să nu-i strice trofeele. Am privit în sus, spre chipul scofâlcit şi palid al unei femei îmbrăcate într-un halat cenuşiu-albăstrui. Unul dintre ochii ei de sticlă era îndreptat lateral către cadavrul cu care discuta, iar celălalt, care alunecase în orbită, era

* Grand Central – staţie de metrou din centrul New York-ului (n. tr.)

îndreptat către mine. Deasupra capului meu, mâna ei scheletică ţinea o furculiţă, ca şi cum s-ar fi pregătit să ia o înghiţitură de viaţă.

Mai înainte de a putea reacţiona, Mandingo mă ridică iarăşi, ţinându-mă de ceafă. Pentru o vreme se amuză, menţinându-mă la câţiva centimetri de podea şi strângându-mă de gât. Am tras de degetele lui şi am încercat să-l lovesc. Continua să zâmbească. Dinţii lui albi începură să devină neclari. Din părţile laterale ale câmpului meu vizual începură să apară şi să se întindă nişte chestii întunecate şi neclare. Cooge râdea – se părea că moartea mea constituia un spectacol la care te amuzai copios. Eram pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa, când Mandingo îmi trase câţiva pumni în burtă şi în coaste, şi mă aruncă din nou la mare distanţă. Aveam cel puţin o coastă ruptă. De-abia mai puteam respira şi, când mi-am scuturat capul încercând să-mi limpezesc ideile, din interiorul lui o lamă îmi sfâşie carnea. Eram întins pe burtă, uitându-mă în lungul covorului, aidoma unui jucător de golf hotărît să descopere toate problemele unui teren dificil. Două umflături negre şi strălucitoare îmi apărură în faţa ochilor. Pantofi? Îhâm, nici o îndoială în această privinţă. Erau pantofi. În ciuda faptului că eram înspăimântat, mă simţeam totuşi îndeajuns de ameţit încât să fiu oarecum încântat cât de bun eram la identificări. Nu-l poţi păcăli pe bătrânul Larson. O să observe o pereche de pantofi oricând, nu contează cât de ameţit va fi. În secunda următoare, o mână mare coborî şi am fost ridicat din nou.

Pentru o vreme am leşinat, şi probabil că asta a stricat distracţia, pentru că atunci când mi-am recăpătat cunoştinţa mă găseam aşezat într-un scaun, la masa de banchet. Aveam locul din capul mesei, lângă un bătrân domn gras şi putred, îmbrăcat în redingotă, cu o lavalieră mucegăită, care privea cu o plăcere diabolică – cu buzele depărtate de un rictus ca un rânjet – către o bucată de friptură. Mandingo, cu braţele încrucişate, stătea înapoia lui Cooge, care se aplecase peste masă, în direcţia mea. Rebel era ţinut de haidamacii care veniseră prin spatele nostru. O pereche urâtă la vedere. Exceptând medalioanele cu lupul de argint şi hainele din piele cu şmecherii de argint, în genul celor purtate de Cooge, ar fi putut fi nişte bătăuşi ieftini din Mafia.

— Ah! spuse Cooge. Bun!

Am încercat să-mi îndrept poziţia pe scaun şi am regretat imediat acest lucru. În mod sigur aveam o coastă ruptă.

— Tâmpitule! reluă Cooge. Ce credeai că faci... c-o să mă aranjezi?

Mă dureau toate prea tare ca să mă gândesc la o replică bună. Era greu să gândesc, punct. Încercam un sentiment de dislocare. Toate astea erau, pur şi simplu, prea stranii, toată aiureala asta despre tărâmul Posibilităţii. De exemplu, Cooge. Nu ştia nimic despre incendiul din strada Charles, nu fusese nici măcar direct implicat în evenimentele serii. Şi cu toate acestea, iată-l, urât ca un neg, şi asfixiindu-mă cu răsuflarea lui împuţită. Înţelegeam, dar tot nu pricepeam. Poate că asta nu era altceva decât efectul ascultării unei înregistrări nenorocite.

— Ce s-a-ntâmplat, rahatule? zise Cooge. Ai rămas fără materie primă?

Mandingo şi hăndrălăii se hliziră. Rebel închise ochii.

Ochii îmi joacă feste, mi-am spus – puteam să jur că văzusem o mişcare în spatele biroului. Apoi am observat că uşa fusese întredeschisă câţiva centimetri.

Se auzi un şuierat slab, ca atunci când desfaci o cutie de bere. Unul dintre haidamaci privi în jos, mirat, la o pată roşie de pe burta lui. Un alt şuierat. Piciorul lui drept se mişcă ciudat, ca şi cum ar fi vrut să scuture o furnică, apoi tipul se prăbuşi cu faţa în jos pe mochetă. După o fracţiune de secundă, Mălăului Numărul Doi îi apăru pe obraz o aluniţă roşie şi se prăvăli şi el. Cooge sări înapoia mea, mă înşfăcă de păr şi-mi trase capul spre spate. Ceva ascuţit mă înţepă în gât.

— Îl tai! anunţă el. Joacă-te cu mine şi-l tai!

Din cauza unghiului în care îmi era răsucit capul, n-am putut vedea cu cine vorbea, dar am recunoscut vocea lui Saney.

— Asta n-o să te ajute, vorbi ea.

Apoi un alt şuierat, urmat de o buşitură puternică.

Mi-am spus că puteam să-l tăiem şi pe Mandingo de pe listă.

— Rade-l! interveni Rebel.

— Taci! se auzi o voce cultivată, de bărbat; apoi, pe un ton mai liniştit: Ştiam că va veni această zi, Kaj.

Cooge mă smuci în picioare, ţinându-mi cuţitul la gât, şi am început să ne retragem către vestibul.

— Nu vă apropiaţi, zise el.

— M-am întâlnit cu această interesantă tânără în camera de la capătul scării exterioare, rosti noul venit. Şi am convins-o că trebuie să ne unim forţele. Nu ţi-am mai spus că n-ai destui oameni în sistemul tău de securitate? Pur şi simplu, n-a fost în stare să facă faţă unui atac din trei direcţii.

Dându-mi ochii peste cap, am reuşit să-l zăresc. Scund, cu pielea închisă la culoare, având aerul unui mediteranean. Îmbrăcat într-o mantie neagră cu glugă. Stătea lângă Saney, în apropierea biroului. Rebel venise lângă ei şi căuta de zor prin sertare.

— Dă-i drumul, spuse Saney.

După cât îmi dădeam seama, ajunsesem aproape în vestibul. Continuam să sper că strânsoarea lui Cooge va slăbi puţin, dar n-a fost aşa, şi m-a târît mai departe. Apoi mă răsuci într-o parte, şi nu i-am mai văzut pe cei trei de lângă birou.

— N-o face, zise tipul oacheş, după toate aparenţele adresându-i-se lui Saney, pentru că ea începu să protesteze. O întrerupse: Nu va păţi nimic, îţi promit.

Cooge mă târî în vestibul, unde paznicul mort zăcea într-o băltoacă de sânge ce începuse să se închege, apoi mai departe, în încăperea cu jungla. Trânti uşa după noi, chinuindu-se cu ceva metalic. Lacătul, am bănuit. În vreme ce treceam pe sub frunzele aurii, am auzit un foşnet deasupra capului. În acelaşi moment, slăbi şi strânsoarea lui Cooge – trebuie să-l fi auzit şi el. Îmi dădusem seama mai de mult că nu-l puteam lăsa să mă ducă până la scări, pentru că, o dată ajunşi acolo, în siguranţă, mă va ucide, aşa că mi-am încercat norocul. M-am răsucit brusc; i-am tras un cot în burtă. Am reuşit să scap din mâinile lui, dar nu înainte de a căpăta o tăietură nasoală la ceafă, şi m-am îndepărtat clătinându-mă şi strâmbându-mă din cauza durerii laterale. Cooge căzuse în genunchi. Nu scăpase cuţitul din mână, dar nici el nu arăta mai bine decât mine. Gâfâind, palid, şuviţe de păr atârnându-i peste faţa cenuşie. Reuşi să se ridice în picioare, ţinându-se de stomac. M-am retras către vestibul, dar nu eram sigur că voi putea ajunge până la uşă. Coastele îmi erau cuprinse de flăcări.

— Okay, omule, spuse Cooge. Deci, aşa vrei să joci.

Scoase dintr-un buzunar de la pantaloni un tub argintiu. Un fluier. Îl ridică, arătându-mi-l.

— Ştii ce-i asta? mă întrebă.

Scăpat din mâna lui, mă simţeam îndeajuns de bine ca să fac din nou pe şmecherul.

— Lasă-mă să ghicesc. E puţulica ta.

Cooge începu să râdă.

— Năăă, e ceva mult mai grozav, meştere.

Era gata să sufle în el când ceva mare căzu din frunzişul de deasupra. Un ceva extrem de îngrozitor, îndeajuns de înspăimântător încât să mă facă să ţip de groază. Ca un demon dintr-o poveste medievală. Biped. Umanoid – deşi la limită – şi de două ori mai mare decât un om. Cu piele palidă şi atârnândă, precum cea de pe un corp care a stat un timp sub apă. Chiar mirosea ca un înecat. Jilav, vechi, putrezit. Avea mâini uriaşe cu gheare şi picioare cu gheare, plus un set complet de organe genitale atât femeieşti cât şi bărbăteşti. Uscăţiv, cu picioare noduroase, stomac supt şi braţe muşchiuloase. Părul era cenuşiu şi sârmos, iar craniul alungit. Ochii bulbucaţi aveau o formă ovală, ca nişte ouă răscoapte cu mici pete negre de putreziciune. Un fel de Cooge mutant. Mi-am amintit de ceea ce spusese tipul blond, cum că ar fi copilul lui, apropiatul lui. Nu părea câtuşi de puţin speriat de el... ci mai degrabă mirat. Se uită la fluier, apoi la creatură. Arătă cu mâna spre mine şi rosti:

— Omoară-l.

Fiinţa scoase un cârâit vâscos care-mi îngheţă sângele în vene. Făcu un gest de frustrare furioasă – sau cel puţin aşa l-am interpretat eu – agitându-şi în mod sălbatic mâinile înaintea feţei, ca şi cum ar fi negat ceea ce vedea. Mişcarea fluidă, şi în acelaşi timp, ciudat de stângace şi necontrolabilă, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit cu forţa de gravitaţie... era fascinantă de privit, la fel cum poate fi fascinantă ridicarea capului unei cobre. Eram terorizat, dar n-aş fi putut fugi chiar dacă toate coastele mi-ar fi fost în regulă.

— Dă-i drumul! spuse Cooge şi în voce i se simţi o urmă de disperare. Omoară-l!

Creatura păşi spre Cooge şi scoase o cârâitură mai puternică. Sfâşie aerul cu ghearele mâinii, îşi scutură ciuful cenuşiu şi sârmos, şi smulse cu ghearele de la picioare o bucată de muşchi auriu. În mintea mea nu mai exista nici o îndoială, tipul era şucărit rău de tot.

Cooge părea înspăimântat acum. Se

retrase către uşa ce ducea către scară, ţipând la făptura stranie şi îndemnând-o să mă ucidă. Inspirat de retragerea lui, nemaifiind chiar atât de stupefiat ca la început, m-am tras şi eu către vestibul. Poate că uşa nu era încuiată, ori poate că ceilalţi încercau să ajungă la mine.

— Omoară-l! urla Cooge. Omoară-l!

Braţul drept al creaturii păru că se lungeşte atunci când se întinse după Cooge. O mână enormă îl prinse de mijloc şi ghearele i se înfipseră în burtă şi în spate. Ţâşni sângele. Cooge zbieră şi fu aruncat în sus. Izbi cu cuţitul în faţa făpturii, crestându-i o linie roşie, subţire, de-a lungul fălcii.

Am ajuns la uşă.

Era încuiată.

Am bătut cu pumnii în ea şi am auzit nişte voci slabe.

Stând chiar sub acoperişul din frunze aurii şi crengi negre, precum un coşmar în Paradis, creatura îl zgâlţâia pe Cooge, cârâind şi scoţând mici sunete tânguitoare, ca şi cum ar fi fost furioasă, dar, în acelaşi timp, s-ar fi şi distrat. Începu să ţopăie, bătând cu un picior, scurmând tot muşchiul cu ghearele într-un fel de gimnastică aerobică pentru casele de nebuni. Exerciţii De Făcut În Timp Ce-Ţi Ataci Victima. În tot acest timp continua să-l scuture pe Cooge. Firişoare de salivă i se scurgeau printre buze. Scoase un gâlgâit tandru, tânguitor, apoi deschise gura mai mult decât aş fi crezut că este posibil şi-l decapită pe Cooge. Un şuvoi de sânge îi ţâşni peste faţă. Se opri din dans şi rămase perfect nemişcat, de parcă ar fi vrut să simtă aroma îmbucăturii pe care tocmai o luase. Apoi scuipă capul afară, iar acesta sări şi se rostogoli peste muşchi, lăsând o urmă de firicele purpurii. Izbi după aceea cu corpul de pământ; o uriaşă şi palidă maimuţă a morţii stricând o păpuşă. Repetă acţiunea de mai multe ori, până când ceea ce mai rămăsese din Cooge se legăna moale, fără oase, în mâna lui cenuşie şi crudă. Ridică leşul în dreptul ochilor, inspectându-şi reuşita, apoi cocoţă terciul oribil într-un desiş auriu.

Se întoarse către mine şi scoase un cârâit. Fâşii de piele atârnau de dinţii lui strâmbi.

Păşi săltat în direcţia mea.

Am încercat să fug de-a dreptul prin uşă, să o dobor, aruncându-mă asupra ei. Coastele rupte mă tăiau pe dinăuntru. Un cârâit, mai apropiat, şi un val de miros fetid. Ceva trosni sub o talpă grea. Zgâriam cu unghiile marginea uşii, ţipând după ajutor, şi eram gata să leşin din nou, ameţit de groază şi de durere, când aceasta se deschise şi cineva mă trase în vestibul. Chiar şi după ce Saney trântise uşa şi o închisese, eu am continuat să vorbesc fără şir, agăţându-mă de salvatorii mei, şi încercând să-i previn în legătură cu ce se afla acolo, afară. Mă îndoiam că putea fi oprit de o prăpădită de uşă. Saney nu părea însă deloc îngrijorată, iar bărbatul oacheş îmi spuse să mă calmez, după care mă luă pe sus în biroul lui Cooge şi mă întinse pe una din canapele. Rebel stătea pe un fotoliu din apropiere; în braţe ţinea un sac de pânză plin cu pradă.

— Hei, ce dracu'..., am început eu.

Brunetul duse un deget la buze. Se întoarse către Saney şi Rebel şi le spuse că sunt liberi şi pot pleca. Adăugă că vroia să-mi vorbească şi că mă va trimite şi pe mine mai târziu. Cei doi se topiră... efectiv. Pur şi simplu dispărură, devenind cenuşii, la fel cum se întâmplă după aceea cu întregul birou, mobilierul şi cadavrele, culorile lor, totul ajungând să fie doar schiţat şi neclar, ca în cele din urmă să se amestece cu culoarea cenuşie ce începuse să acopere totul în jurul meu şi al bărbatului smead. Am privit întregul proces fără să mă alarmez, prea epuizat nervos ca să mă poată speria ceva. În cele din urmă, din întregul sanctuar al lui Cooge nu mai rămase decât o canapea şi un fotoliu, plutind în limbo. Şi sacul de pânză al lui Rebel, pe fotoliu. Individul cu piele întunecată mi-l aruncă şi-mi spuse să-l păstrez. L-am privit atent. Un prinţ micuţ şi agil. Chipeş. Ochi negri şi ageri. În lumea reală, mi-am zis, ar fi o persoană specială. Nu un tip oficial, ci cel care pune o treabă în mişcare, cel care poate schimba cu adevărat ceva.

— Tu cine dracu' eşti? am întrebat, uşurarea mea fiind înlocuită de o nouă nelinişte.

— Asta depinde, spuse el. Aş putea fi cel mai bun prieten al tău, sau cel mai mare duşman.

În mod clar se simţea în largul său, afişând un mic zâmbet mulţumit, şi atunci am ştiut cine este. Trebuia să fie un jucător, unul dintre adversarii Satanici ai lui Cooge. Nimic altceva nu ne-ar fi putut salva din planul meu făcut la întâmplare.

— Deci tu eşti unul dintre tipii cu magia neagră, ai? am zis şi apoi am încercat să-mi ridic moralul făcând pe şmecherul: Te ocupi

de tăiat găini şi vorbeşti latina de-a-ndoaselea... toate aiurelile astea?

— Asta e un mod de a prezenta problema.

Se aşeză în fotoliu, picior peste picior, apoi îşi împreună mâinile.

— A fost o încercare frumoasă, mica ta operaţiune... deşi lipsită de pricepere. Totuşi, a reprezentat un paravan excelent pentru propria mea acţiune. Îţi sunt îndatorat.

— Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc de asta.

Izbucni în râs – un râs plăcut, elegant, care părea o dimensiune a puterii.

— Cum ai făcut? l-am întrebat.

— Să mă amestec cu operaţiunea ta? A fost destul de simplu, dar n-ai înţelege. Te-am urmărit de câtăva vreme. Ştiam că, în cele din urmă, vei acţiona împotriva lui Cooge – aşa că l-am lucrat pe la spate. Nimeni nu poate fi absolut sigur, niciodată, pe efectele pe care le creează, dar unul dintre ale mele – cel puţin în planul tău – era să introduc în ruda lui dorinţa de a gusta sângele lui Cooge. În ciuda acestei pofte, după toate aparenţele, nu l-a găsit pe gustul său. Părea al naibii de dezamăgit.

Chicoti într-un fel morbid.

Nenică, mi-am spus, Peter Larson ar putea lua lecţii de la ciudatul ăsta. M-am chinuit totuşi să rânjesc şi am chicotit şi eu slab.

— Eşti într-adevăr aici, meştere? l-am întrebat. Vreau să zic, ce se întâmplă acum în New York? Cum merge treaba asta... adică să vorbeşti cu mine acum? Şi ce-i tot rahatu' ăsta cenuşiu?

— S-ar putea să-ţi explic mai târziu, replică sec. Deocamdată, fii mulţumit că ai supravieţuit. Se aşeză pe fotoliu, în faţa mea. Când te vei întoarce în New York, vei descoperi că Ainsley n-a plecat din apartamentul ei. Nu va şti nimic. Te va iubi întotdeauna.

Mă bătu pe genunchi, aşa cum faci unui câine ascultător.

— Dă-mi voie să-ţi spun că m-am străduit ceva muncă a face asta. Ai încurcat teribil lucrurile în partea asta.

L-am crezut, convins de aerul său de tip care dă ordine, şi m-am gândit că se putea comporta aşa oricând. L-am urât pentru chestia asta.

— Cum de ştii de Ainsley?

Nu-mi luă în seamă întrebarea.

— A trebuit să-l sacrific pe prietenul tău.

— Rebel?

— Trebuia să existe o victimă, îmi explică. Va fi omorît într-un schimb de focuri cu poliţia. Se va crede că a fost complice cu cei deja morţi. Tu nu vei fi amestecat.

Nu m-am simţit deloc bine în legătură cu asta... poate că la urma urmelor nu eram un tip atât de dur.

— Şi nici Ainsley nu va fi, continuă el. Doar dacă nu faci vreo mişcare împotriva mea. Dacă te gândeşti vreodată să mă trădezi, cât de puţin, *cel mai bun* lucru care se poate întâmpla este că voi difuza nişte dovezi care vă vor implica pe amândoi în moartea lui Cooge. Cel mai rău lucru... ei bine, las asta în seama imaginaţiei tale.

— De ce faci toate astea, meştere? Care-i câştigul tău?

— Îţi admir agresivitatea, punctul de vedere pragmatic. Şi m-ar costa mult timp şi efort să recrutez şi să antrenez pe altcineva. Vreau să iei locul lui Cooge. El era... subordonatul meu, cred că acesta este termenul potrivit. El nu ştia asta, bineînţeles. Tipul era un prost. Era convins că acţionează singur, că îşi apără proprietatea împotriva unor oameni care-şi dedicaseră întreaga viaţă Marii Arte. Nu şi-a dat niciodată seama că l-am folosit încă de la început. Însă în legătură cu problema noastră... îţi voi cere sprijinul în operaţiuni similare celei pe care ai încercat-o. Zâmbi din nou. Similare, dar mai bine puse la punct. Atâta vreme cât îmi vei urma instrucţiunile, riscul va fi redus la minimum.

Nu eram sigur că-l credeam, dar nu aveam de ales; dacă-l refuzam, avea să mă distrugă cu una din operaţiunile lui. Aşa că mi-am ţinut gura.

— Sacul de acolo – mi-l arătă – va conţine, la revenirea ta în New York, o serie de casete şi documente. În ele se află informaţii în legătură cu un număr de oameni puternici din oraş. Detalii în legătură cu şperţuri, perversiuni sexuale şi aşa mai departe.

— Şantaj? am întrebat. Cooge se ocupa cu şantajul?

Tipul cu pielea întunecată mă studie.

— Te deranjează perspectiva de a fi un şantajist? Mai înainte de a-i fi putut răspunde, continuă: Îmi închipui că aşteptai să te schimbi. Din punct de vedere moral... spiritual. Oamenii se aşteaptă întotdeauna la asta atunci când au de-a face cu Marea Artă. Tipul acesta de evoluţie interioară pare să fie un corolar la practică. De fapt, în cea mai

mare parte, ei devin doar *mai mult* din ceea ce sunt. Te vei adapta, sunt sigur de asta. Trebuie doar să ţii minte că tipii pe care-i vei şantaja sunt doar nişte rechini bine îmbrăcaţi. Monştri. Nu va trebui să ai mai mult respect pentru ei decât ai arătat faţă de tine. Iar în privinţa operaţiunilor pe care le vei executa în numele meu, nu uita că asemenea acţiuni, cu rezultate la fel de îngrozitoare, sunt înfăptuite zilnic de către politicieni, bancheri şi agenţi de bursă. Diferenţa este că operaţiunile tale nu vor fi atât de distrugătoare. Dacă te linişteşte întrucâtva, gândeşte-te în felul următor – nu vei face lucruri bune, în schimb vei practica un fel de economie neortodoxă. Nu vor exista atât de multe efecte secundare nefericite.

Îşi plesni palmele de genunchi, sublinindu-şi ideea.

— Să sperăm că nu vei face greşelile lui Cooge şi că vei şti până unde să te întinzi.

Am rămas tăcuţi pentru câteva minute. Nu mă simţeam bine în prezenţa lui, eram intimidat. Nu găseam un loc pe care să-mi odihnesc ochii, şi începeam să mă urăsc pentru ceea ce ştiam că se va întâmpla. Tipul urma să-mi fie stăpân, aşa cum îmi fusese stăpână heroina, şi nu puteam face nici un afurisit de lucru în această privinţă. În cele din urmă am vorbit:

— Te deranjează dacă te întreb ceva?

Un alt rânjet mincinos.

— Nu-ţi promit un răspuns.

— Cooge credea că Diavolul şi Iadul şi tot restul, chiar şi Skull City, nu erau decât frecţii, înţelegi? Un mod primitiv de a privi spre... ştii, spre posibil. Spre principii... Legi matematice... chestii de-astea...

Urmă o pauză.

— Vrei să ştii ce cred eu? spuse tipul cel oacheş.

— Îhâm, am încuviinţat.

Căzu pe gânduri.

— Îmi închipui că cel mai bun răspuns ar fi să te întreb eu ceva. Mă fixă cu o privire plină de gravitate. Chiar are vreo importanţă?

Ochii i se fixară într-ai mei. Erau negri şi strălucitori, precum obsidianul, şi cu toate acestea, uitându-mă în ei, i-am văzut pâlpâind asemenea unor flăcări negre, am putut vedea suflete răsucindu-se în chinuri, fracţii pe o pagină, am putut zări reflexii şi profunzimi, goliciune şi plinătate, lumină şi întuneric. Constituiau o dovadă împotriva dualităţii, erau miriadul într-unul, şi unicul lucru pe care l-am înţeles fără şovăială a fost prăpastia neagră a intensităţii lor, credinţa pură şi unică faţă de principiile şi materialitatea unei lumi pe care o cunoşteam prea bine.

— Nu, am spus, întorcându-mă şi coborîndu-mi ochii. Nu, cred că n-are.

Aprobă din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ceva ce văzuse pe chipul meu.

— Ei bine, rosti după un moment, ridicându-se în picioare. E timpul să mergem.

Fără să pun întrebări, l-am urmat. Era ciudat să merg peste nimicul acela cenuşiu şi să nu-mi fie teamă c-am să cad... poate ştiam până în măduva oaselor că mă prăbuşisem deja până la adâncimea finală, găsindu-mi adevăratul nivel. Se părea că de jur-împrejurul nostru existau numai cunoştinţe. Literal vorbind. Posibilitatea încremenită în cunoştinţe de cauză şi efect palpabile. Rezultatul operaţiunii trebuie, într-un fel oarecare, să fi ajuns la mine, pentru că în vreme ce mergeam şi contururile unei străzi din New York începeau să apară din ceaţa sură ce părea să se retragă, am înţeles că trecuseră mai multe luni, că Ainsley şi cu mine locuiam într-un zgârie-nori din East Fifties, iar alianţa mea cu bărbatul smead fusese pecetluită. Toţi trei ne plimbam, într-o după-amiază cenuşie şi rece, de-a lungul străzii Treisprezece, îndreptându-ne spre bulevardul C din Alphabet City. Era zona unde, nu cu mult timp înainte, tentasem moartea coridoare părăsite şi pasarele suspendate la înălţimea a şase etaje. Tipul cu pielea întunecată spunea o poveste amuzantă, iar Ainsley râdea la toate momentele potrivite. Eram prieteni, amici. Toată lumea era fericită, toată lumea avea succes. Şi totuşi, nimic nu părea la locul lui. Mă simţeam stânjenit, ca şi cum aş fi aterizat pe o planetă a cărei atmosferă şi gravitaţie erau diferite puţin de cele normale. În ciuda chipului frumos al lui Ainsley, în ciuda sentimentelor mele pentru ea, acum o simţeam ca fiind impură, lipsită de viaţă, şi mă întrebam dacă noul meu şef n-o atinsese într-un mod malefic, extrăgând din ea o picătură de esenţă. Vântul săltă şi târî bucăţi de celofan până în rigole. O grămadă de zdrenţe cu mâini şi picioare dormea în spatele unui cazan de gunoi. Înghesuiţi într-un intrând de peste stradă, doi drogaţi cărora le curgea nasul, poşteau o ţigară, aruncând priviri neliniştite în lungul străzii. Îşi aşteptau furnizorul,

aşteptau sosirea viselor rapide şi frumoase. O cerşetoare trecu pe-acolo, mormăind morţilor, vântului, doar Dumnezeu ştie cărui fragment din pierduta ei sănătate mintală. Dintr-o fundătură, o pereche de picioare ieşea de sub o bucată mototolită de carton.

— Nu-i aşa, Larson? întrebă brunetul, bătându-mă pe umăr.

— Îhâm, i-am răspuns.

— Ce nu-i în regulă, iubitule? rosti Ainsley, apucându-mă de braţ şi lipindu-se uşor de mine.

— Nimic, am spus. Doar mă gândeam, asta-i tot.

— Să te gândeşti prea mult e un lucru periculos, Larson, chicoti încântat de sine tipul cu pielea smeadă. Bucură-te!

Uitându-mă la el, am ştiut că nu mă voi opri. Mai devreme sau mai târziu, aveam să-l pun la încercare. Acest lucru era ceva implicit în relaţia noastră, aşa cum fusese şi în relaţia mea cu Cooge, însă inevitabilitatea confruntării noastre nu mă tulbura, cum nu mă speria nici posibilitatea înfrângerii. Eram încordat din punct de vedere spiritual, ca urmare a trecerii bruşte de la violenţa din Skull City la strada aceasta moartă, dar nu asta constituia motivul tristeţii mele. Ceea ce mă deranja era faptul că ştiam; ceea ce otrăvise această clipă era faptul că eram conştient de circumstanţe şi de aceea îndemnul brunetului – "Bucură-te!" – fusese o cumplită ironie.

Pe vremea când răutatea inerentă lumii părea un mediu potrivit pentru ostracizare şi disperare romantică, pe vremea când până şi chinurile mele păreau emblema unei răzvrătiri, iar New York-ul avea pentru mine ceva misterios şi supranatural, care-i ascundea urâţenia... pe vremea aceea, viaţa era un ocean care curgea pe lângă mine, stimulându-mă cu varietatea curenţilor săi, prea vast şi complex pentru a fi înţeles vreodată. Acum, înzestrat cu vederea de ansamblu care vine odată cu controlul, îl înţelegeam mult prea bine. Mi-am dat seama că răul nu este greşit în esenţă. Ceea ce ne face să devenim ticăloşi este cunoaşterea pe care o avem despre rău; înţelegerea meschinăriei plină de viclenie şi a prefăcătoriei noastre, este ceea ce schimbă răul simplu în complicitate adevărată şi vină. Şi, o dată ce această transformare se produce, suntem aruncaţi undeva sus, departe de restul omenirii, devenind nişte păsări ciudate, care zboară singure şi sunt arse de flacăra cunoaşterii, asemenea vulturilor de piatră visători care privesc în jos către Wall Street cu ochi goi şi neîndurători, sau poate asemenea acelor ciudate făpturi înaripate care străbat cerul de deasupra lui Jaddo. Ştim, ştim, dar nu putem uita nici măcar pentru o clipă condiţia de bază care ne-a permis să ştim... şi asta mai ales în New York, oraşul care are cel mai mult conştiinţa răului din el, unde în fiecare zi, prinşi în acel stup în putrezire, suntem nevoiţi să înfruntăm rezultatele jalnice ale complicităţii noastre, blestemaţi să gândim, să vedem, să simţim şi să trăim împreună cu oameni răi, cu monştri şi cu oameni îmbrăcaţi în costume, ai căror ochi nu conţin nici un răspuns. M-am uitat cu un sentiment asemănător invidiei la drogaţi, la cerşetoare, la bărbatul fără un cămin care se răsucea sub pătura lui de carton. Păreau nişte îngeri ce locuiau pe fundul cerului meu. Crăpaţi, înspăimântaţi, stricaţi, îndureraţi. Cu toate acestea, desăvârşiţi în ignoranţa lor, capabili să poată folosi răgazul oferit de lipsa de gândire, golul total din sticle şi ace de seringă.

— Haide, Larson, spuse bărbatul cu piele întunecată şi privirea lui fixă păru să mă avertizeze; cred că înţelesese ce simţeam şi mă sfătuia să nu încerc să mă împotrivesc inevitabilului. O să întârziem la petrecere.

Ainsley mă luă de mână.

— Haide, iubitule, spuse ea tandru. Hai să plecăm de-aici.

Îmi dădeam seama că ea credea că ştie ce simţeam eu – vreo urmă de remuşcare în legătură cu trecutul, vreo vibraţie morbidă provocată de mediul acesta. Dar atunci când am pornit spre centrul oraşului, îndreptându-ne către viaţa noastră din cer, spre cuibul nostru plin de lux şi de putere, nu mă gândeam la trecut sau la plăcerile ce mă aşteptau, şi nici măcar la problemele pe care urma să le am de înfruntat cu tipul cel smead. Îmi doream doar să mă pot ierta pe mine pentru faptul că ştiam, îmi doream să fiu golit, să plutesc, să planez, îmi doream ca prin magie să pot întoarce lucrurile şi, indiferent cât de îngrozitoare ar fi urmările, să trăiesc din nou o viaţă care să nu fie examinată, aici, în acest loc cu posibilităţi nelimitate, în oraşul atât de frumos, încât i-am repetat numele, în orăşelul cu rechini şi turnuri.

SFÂRŞIT

Traducerea:
Sorin Casapu

CONEXIUNEA

de Barry N. Malzberg

Numele meu este Donald Alan Freem. Am opt ani. Pot face orice prin puterea minţii mele. Îi pot face pe oameni să spună exact ce doresc eu; îi pot face să se comporte conform predeterminărilor impuse de mine. Am avut din totdeauna acest dar.

Din pricina capacităţilor mele, oamenii se tem de mine. Ştiu că-i pot controla şi că le pot anula voinţa, şi asta-i înspăimântă fiindcă ei nu doresc altceva decât să-şi menţină iluzia jalnicelor lor libertăţi. Drept urmare, am fost ţinut sub supraveghere de la vârsta de cinci ani, cu deplinul acord al părinţilor mei, pe spezele societăţii care m-a prins în capcană.

Dar nu sunt îngrijorat. Această instituţie nu-mi poate controla puterile. Mintea mea se zbate şi erupe, mă duce dincolo de eforturile lor deplorabile de a mă ţine sub cheie. Pot face tot ce vreau. Întotdeauna a fost aşa.

— Trebuie să priveşti adevărul în faţă, Donald, îmi spune dr. Nevins pe parcursul uneia dintre întrevederile noastre săptămânale. Dacă nu te hotărăşti să faci faţă realităţii, vei trăi în acest fel până la sfârşitul zilelor tale, iar eu nu doresc să se întâmple asta. Eşti foarte tânăr, extrem de inteligent, dar eşti maleabil. Credem că vei fi capabil să te dezbari de aceste apucături. Dar şi tu trebuie să ne ajuţi.

Mă afund în scaun şi privesc mutra rotundă şi crispată a doctorului Nevins, apoi mă uit pe fereastră, spre locul de joacă unde copii de vârsta mea bat mingea la nesfârşit în distracţiile lor smintite.

— Eu v-am făcut să spuneţi asta , am subliniat eu. Aţi spus-o fiindcă v-am ordonat eu s-o faceţi.

— Donald, nu mai poţi continua să te comporţi în acest mod. Trebuie să progresăm în...

— Ştiam că veţi spune şi asta. Am transmis creierului dumneavoăstră să vă facă să pronunţaţi: "Trebuie să progresăm". Tot ceea ce faceţi este în urma ordinelor mele. Dr. Nevins dă cu pumnul în birou după care se ridică iritat. Acesta este modul în care se sfârşesc, de obicei, discuţiile noastre.

— N-aş vrea să-mi pierd răbdarea cu tine, zice el, dar nu cooperezi deloc. Nici măcar nu încerci să...

— Ştiam c-o să spuneţi şi chestia asta. Ştiam încă înainte ca dumneavoastră s-o ştiţi, şi tot eu v-am făcut să daţi cu pumnu-n birou. Vă temeţi de mine, îi mai spun, dar nu trebuie să vă fie teamă. N-am să vă fac niciodată nimic rău. N-am să-i fac niciodată pe oamni s-o încurce.

Dr. Nevins oftează zgomotos, îşi umflă obrajii, îşi bâţâie capul.

— Vorbim noi de asta data viitoare, Donald, zice el. Să te mai gândeşti la chestiile astea...

— Eu am vrut să spuneţi aşa, am subliniat eu, şi pe când dr. Nevins se ridica, iar mintea mea i-a ordonat să-mi deschidă uşa şi să mă expedieze afară cu un mic gest furios, în vreme ce pe obraji îi apăruseră mici pete roşii din cauza nervilor. Face exact aşa. Plec. La capătul coridorului îi mai trimit un mesaj, să şi trântească uşa ceea ce se şi întâmplă, cu un clămpănit metalic.

Nu mi-am educat aceste puteri ale minţii. Mi-au venit din plin. Nu-mi amintesc vremea, nici chiar când eram şi mai mic, în care să nu fi putut să-i oblig pe oameni să facă ceea ce doream. Când aveam şase ani, am fost vizitat de un individ ciudat cu care am avut o discuţie îndelungată. El mi-a dezvăluit că eram primul dintr-o super-rasă, prima fiinţă umană cu aceste capacităţi şi că el fusese trimis din viitor să facă cercetări pe această temă şi să aibă grijă de sănătatea mea. Mi-a promis că puterile mele se vor dezvolta de-a binelea şi că la vârsta adultă voi fi capabil de reproducere, şi că o femeie va aduce pe lume copii ca şi mine. Peste zeci de mii de ani, urmaşii mei vor fi rasa dominantă pe această planetă, iar cu puterile lor vor cuceri cosmosul şi vor inventa maşini ale

timpului. Una dintre ele va fi utilizată de un savant de-al lor pentru a ajunge la mine să facă cercetări, să estimeze progresele mele şi să mă asigure că, pe termen lung, toate dificultăţile mele vor dispărea. "Vei fi ţinut multă vreme într-o anumită instituţie", m-a prevenit individul, "dar, în cele din urmă, la adolescenţă, vei învăţa să minţi şi să-ţi ascunzi forţa. Vei declara că ţi-ai dat seama că nu mai controlezi pe nimeni, iar ei te vor elibera crezându-te vindecat. Pe tăcute, îţi vei planta sămânţa şi aşa mai departe".

— Dar eu nu vreau să-i mint, i-am spus eu. Sunt mândru de puterile mele şi ştiu că-i scoate din sărite când mă ambalez şi nu văd nici un motiv pentru care să-i tratez pe aceşti inferiori mie cu orice formă de curtoazie.

Poate că n-am spus chiar aşa. Aveam doar şase ani. În ultimii doi ani am învăţat să citesc foarte bine şi m-am deprins să mă exprim într-o manieră mult mai sofisticată. Probabil, reuşisem să-i spun extraterestrului că voi face ce vreau eu şi nici el, nici altcineva, nu mă va putea opri. La şase ani eram măreţ, dar de atunci parcă m-am mai potolit. Vorbesc şi mă simt ca atunci, dar am învăţat să nu exagerez cu lucrurile astea.

— Am să mai revin ca să-ţi mai observ progresele, mi-a zis tipul, dar tu trebuie să-ţi duci propria ta existenţă.

Şi mi-am dus-o. El a revenit numai o dată de atunci pentru o scurtă conversaţie. Accept faptul că sunt pe cont propriu.

Dr. Nevins îşi pierde răbdarea şi bolboroseşte ceva despre cum o să-mi dea mai multe "injecţii" şi "ace" şi "medicamente" dacă nu cooperez cu el, şi pentru prima dată chiar că mă scoate din sărite. Îi povestesc de creatura aceea şi de pactul pe care l-a făcut cu mine pentru viitor. Durează până ce termin şi, când se întâmplă asta, dr. Nevins dă din cap cu o expresie amabilă şi zice şi el:

— Mă bucur foarte mult, Donald. În sfârşit mi te destăinui.

— Eu v-am făcut să spuneţi asta.

— Încep să întrevăd fantasmele care stau la originea condiţiei în care te afli. Acum putem începe să lucrăm. Ne-ai creeat posibilitatea unui început. Sunt foarte mulţumit.

— Eu v-am *ordonat* să spuneţi *mulţumit.* Orice vă spun eu, dumneavoastră executaţi.

— Da, spune dr. Nevins bătându-mă pe umăr şi conducându-mă la uşă, asta este de mare ajutor, Donald. Pune capăt întrevederii noastre atât de rapid încât îmi dau seama prea târziu că n-am avut nici o posibilitate să-l fac s-o sfârşească aşa cum i-am ordonat eu. Este prima dată când se întâmplă aşa ceva şi mă simt, pe undeva, dezorientat. Îmi amintesc că până şi dr. Nevins are o anumită viclenie în el şi că trebuie supravegheat.

Creatura vine la mine chiar în noaptea următoare şi-mi spune că este extrem de afectat. Îl simt agitat.

— Nu trebuia să le spui de mine, zice. N-a fost o chestie foarte deşteaptă, Donald. Poi să ne dai peste cap toate calculele, întregul proiect al viitorului. Acum se vor concentra asupra acelor elemente care sunt mai importante.

— Nu-mi pasă, răspund. Şi în afară de asta, eu te-am făcut să spui asta.

— Nu, Donald. Asta este o treabă foarte importantă. Trebuia să rămână secretul nostru. Sunt foarte îngrijorat.

— Eu am vrut să fii aşa. Ţi-am umblat la creier ca să fii îngrijorat.

— Se vor concentra pe chestiunile de bază, Donald, şi te vor convinge că totu-i o aiureală. Poţi zdruncina întregul traseu temporal.

— Dar chiar şi vreau asta, zic, traseul temporal este tot ce vreau; cred c-am să mă descotorosesc de tine, şi atunci fac ceva cu mintea mea care face ca individul să dispară cu un huruit profund; de parcă nici n-ar fi fost vreodată aici, şi de fapt, nici nu m-am întâlnit vreodată cu asemenea specimene. Ba-mi trece prin cap că în toţi aceşti ani, dr. Nevins n-a făcut altceva decât să încerce să mă ajute şi îi datorez cooperarea mea: împreună, noi doi vom rezolva toate astea, şi încep să constat că este de-a dreptul plictisitor să faci ca toate să se întâmple exact cum doreşti. Cealaltă cale este mai interesantă. Am să-i las pe ei să facă ce vor. Pentru un timp.

Traducerea: Silviu Genescu

SF sau IPOTEZE

Mortul care operează

Totul se petrece din două în două zile, într-o casă obscură din marele oraş brazilian Recife, la trei ore de zbor depărtare de Sao Paolo. Aproximativ două sute de pacienţi aşteaptă răbdători apariţia unui spirit. În orice caz, bolnavii sunt ferm convinşi că sunt operaţi de forţe supranaturale. Aceşti oameni provin din cele mai diverse medii ale societăţii braziliene; mulţi dintre ei nu-şi pot permite să apeleze la un medic, alţii sunt oameni de afaceri bogaţi, academicieni, oameni politici – cu toţii convinşi că aici îşi vor găsi vindecarea atât de dorită. Misteriosul medic pe care îl aşteaptă toţi aceşti oameni are 35 de ani şi este doctor în medicină; numele său: Edson Queiroz. În ciuda tinereţii sale, a devenit deja o legendă vie, fiindcă – după cum declară el însuşi – îl reîncarnează pe celebrul şi de mult decedatul chirurg german Adolph Fritz. Mai exact spus, spiritul acestuia poposeşte vreme de câteva ore în trupul colegului său brazilian şi-i dirijează mâinile, în timpul operaţiilor chirurgicale.

Un bluf? Un truc extrem de rafinat? Şarlatanie? Chestiunea nu-i tocmai simplă. Pentru a încerca înţelegerea fenomenului, vom aborda câteva cazuri tratate de Queiroz. Unul dintre cele mai reprezentative este cazul judecătorului Carlos Gama din Sao Paolo, căruia dr. Queiroz i-a tratat fiul de 8 ani, bolnav de sindromul imunodepresiv deficitar, "medicul cu două suflete" fiind unica speranţă a judecătorului.

Ceea ce s-a petrecut cu micuţul Philippo este de domeniul fantasticului. Iată ce declară însuşi judecătorul Gama: "Edson Queiroz, care, după o scurtă meditaţie, a intrat în transă, s-a transformat, pur şi simplu, în altă persoană, în faţa ochilor mei. N-a mai rămas nimic din vechiul chip. Faţa i-a fost invadată de transpiraţie, ochii i s-au afundat în orbite şi, ceea ce a fost cel mai ciudat, vocea i s-a schimbat complet. Suna străină, aspră, iar portugheza sa avea un puternic accent german". Dar nu aceste lucruri l-au impresionat în mod deosebit pe judecătorul Gama. Ceea ce l-a determinat să creadă nezdruncinat în fenomenul Queiroz, este faptul că fiul său a fost vindecat, în urma unei simple înţepături cu un ac de lungimea unui deget, introdus în coapsa stângă a copilului. Judecătorul îşi continuă mărturisirea: "În acea clipă, fiul meu s-a speriat şi a vrut să ţipe. Dar «dr. Fritz» – căci aşa trebuie să-l numesc – l-a liniştit. Abia după câteva minute, când i s-a extras acul din coapsă, Philippo şi-a revenit complet, părând chiar vesel. Mai târziu mi-a mărturisit

că n-a simţit nici o durere".

La un consult ulterior, la Clinica Universitară din Sao Paolo, medicii au rămas stupefiaţi: raportul globulelor sanguine se reglase, compoziţia sângelui redevenind normală, astfel încât apaticul pacient de numai 8 ani se transformase din nou într-o fire veselă, bucurându-se de copilărie.

"Nu a existat nici o legătură cu acupunctura. Vindecarea se produce prin transferul de energie pe care o primesc de la dr. Fritz. Eu sunt doar mediumul său...", declară însuşi Queiroz.

Adevărul este că ceea ce se petrece în timpul operaţiilor ar pune pe fugă orice pacient: fără anestezie, fără o igienă minimă, Queiroz operează ba cu bisturiul, ba cu un cuţit simplu de bucătărie, dislocă tumorile cu mâinile goale, coase cu un simplu ac, folosind aţă de cusut obişnuită. Tratează astfel până la o sută de cazuri pe noapte, căci operaţiile încep întotdeauna după apusul soarelui. Între "intervenţii" nu-şi spală niciodată mâinile. Instrumentarul căzut pe jos îl ridică şi continuă să-l folosească, fără a se interesa câtuşi de puţin de o minimă sterilizare.

Iată câteva cazuri, descrise de reporteri ce au asistat la operaţiile doctorului Queiroz:

Pe masa din bucătărie se află o femeie între două vârste, cu bustul dezgolit. Nu este anesteziată. Cu o ciudată tăietură rapidă, Queiroz-Fritz îi despică sânul stâng şi, cu ajutorul unui cuţit obişnuit, îi extirpează o tumoare de mărimea unei cireşe. Degetele sale caută cu profesionalitate şi alţi noduli, îi îndepărtează şi pe aceştia, după care închide rana cu o cusătură în zig-zag. Îi aplică apoi femeii un plasture şi o conduce spre ieşire. Ajunsă afară, pacienta le spune tuturor: "N-am simţit nimic!"

În aceeaşi noapte, i-a îndepărtat unui tânăr de 14 ani o tumoare de pe ochiul drept. Unei bătrâne de 60 de ani i-a extirpat o excrescenţă de pe şoldul stâng. Unei tinere cocoşate i-a îndreptat coloana prin ruperea şi apoi rearanjarea vertebrelor în mod firesc.

Dr. Gerardo Guytterez, de la Clinica Centrală din Sao Paolo, care urmăreşte de multă vreme activitatea ciudatului medic, declară, la rândul său: "Din punct de vedere medical nu sunt în stare să-mi explic ce se întâmplă. În condiţii normale, aceşti oameni ar trebui să urle de durere. Însă, nu se întâmplă aşa şi nu ştiu care-i motivul. Ciudat este că rănile se închid deosebit de rapid şi uimitor de perfect. Aproape că nici nu rămâne vreo cicatrice după astfel de intervenţii. Ceea ce se petrece în casa dr. Queiroz n-are nici un fel de legătură cu genul de chirurgie cunoscut. Dar asta nu înseamnă că el e un şarlatan. Rezultatele intervenţiilor sale nu denotă absolut deloc aşa ceva!"

Explicaţii pentru acest fenomen se pare că au doar specialiştii în parapsihologie. Ei sunt de părere că bioenergia şi puterile spiritului împiedică ivirea complicaţiilor şi determină, în scurt timp, vindecarea.

Un fapt este cert: de ani de zile, autorităţile braziliene supraveghează activitatea dr. Queiroz-Fritz, în speranţa că pacienţii lui vor acuza complicaţii ale intervenţiilor ciudatului medic, pentru a-i închide clinica. Însă tocmai pacienţii sunt cei care îl susţin. Ei declară râzând: "Criticii doctorului Queiroz nu au nici o şansă, fiindcă secretul său e cel al credinţei în puterile spiritului care-l vizitează".

Traducere şi adaptare:
Pavel D. Constantin

ABC-ul graficii SF (III)

de Walter Riess

Întrebat fiind adesea despre tehnicile folosite, despre culorile şi suporturile pe care desenez, am realizat că răspunsul nu poate fi dat în grabă şi că toate acestea reprezintă un tot unitar. Cele ce urmează vor să vă spună însă şi că, după o perioadă de căutări şi experienţe, fiecare desenator îşi stabileşte propria sa manieră de lucru, elaborând creaţii proprii, inconfundabile.

Iată şi jaloanele principale:

Suportul, materialul pe care desenăm, e bine să fie nedeformabil. Veţi scăpa de multe neajunsuri dacă veţi lipi o hârtie de desen bună pe o bucată de mucava de 3-4 mm grosime pe care veţi pune după aceea culoarea. Lipirea se face cu aracet; este însă indispensabil să urmăriţi procesul caşerării stând lângă cineva care a mai făcut aşa ceva şi exersând apoi singuri. Fiecare operaţiune are tainele ei, imposibil de transmis oral sau în scris. Se poate lucra şi pe hârtie lipită pe contur (1 cm de jur împrejur) pe o planşetă de desen. Hârtia se udă şi se întinde, apoi se pictează; după uscare, se decupează, partea lipită rămânând pe planşetă. Totul are ca scop evitarea ondulării desenului în cazul în care se lucrează cu tempera, acuarele sau vopsele de apă care deformează suportul. Mai există şi alte categorii de suport, pe care doar le vom enumera: calc pentru tuş şi creion colorat, film – pe care dispunerea culorilor se face în ordine inversă (mai întâi conturul, detaliile şi apoi suprafeţele de culoare), pânză, lemn. În general acestea se recomandă pentru alte genuri artistice, cum sunt: arhitectura, animaţia, pictura de şevalet.

Pe suportul ales va trebui să schiţăm mai întâi, în linii mari, desenul asupra căruia ne-am hotărît. Vă recomand să nu lucraţi direct pe suportul pe care l-aţi ales. Dacă veţi desena mai întâi pe altceva, veţi observa că poate trebuie să faceţi mai multe schiţe, că este mai nimerit să încadraţi desenul mai sus, mai jos, sau cine ştie cum, că aţi şters şi hârtia s-a deteriorat etc. Dar, este foarte uşor să transferaţi o schiţă bună, de care sunteţi mulţumiţi, pe suportul pregătit, cu ajutorul hârtiei de calc. Se copiază desenul, se dă pe spate cu creion negru, se plasează pe suport, se redesenează. Astfel, desenul apare acolo unde dorim, fără stângăcii. În plus, sunt situaţii în care am acoperit schiţa cu culoare şi nu mai ştim ce e dedesubt; atunci, faptul că avem un desen martor, e foarte bine.

În cele ce urmează, considerând că aşternerea culorii cu pensula este cât de cât cunoscută, sau că, oricum, nu poate fi deprinsă decât exersând, am să mă opresc asupra unei tehnici spectaculoase şi care, cred, reprezintă visul fiecărui realizator de desen SF: aerograful. Cuvântul defineşte aplicarea culorii pe suport cu ajutorul unui jet de aer dirijat. Aparatura necesară este următoarea:

– compresorul, care scoate aerul cu o presiune de aproximativ 2,5 atmosfere; se cumpără de la firme specializate (ROTRING – Repre-

zentanţă) sau se foloseşte compresorul unui frigider dezafectat.

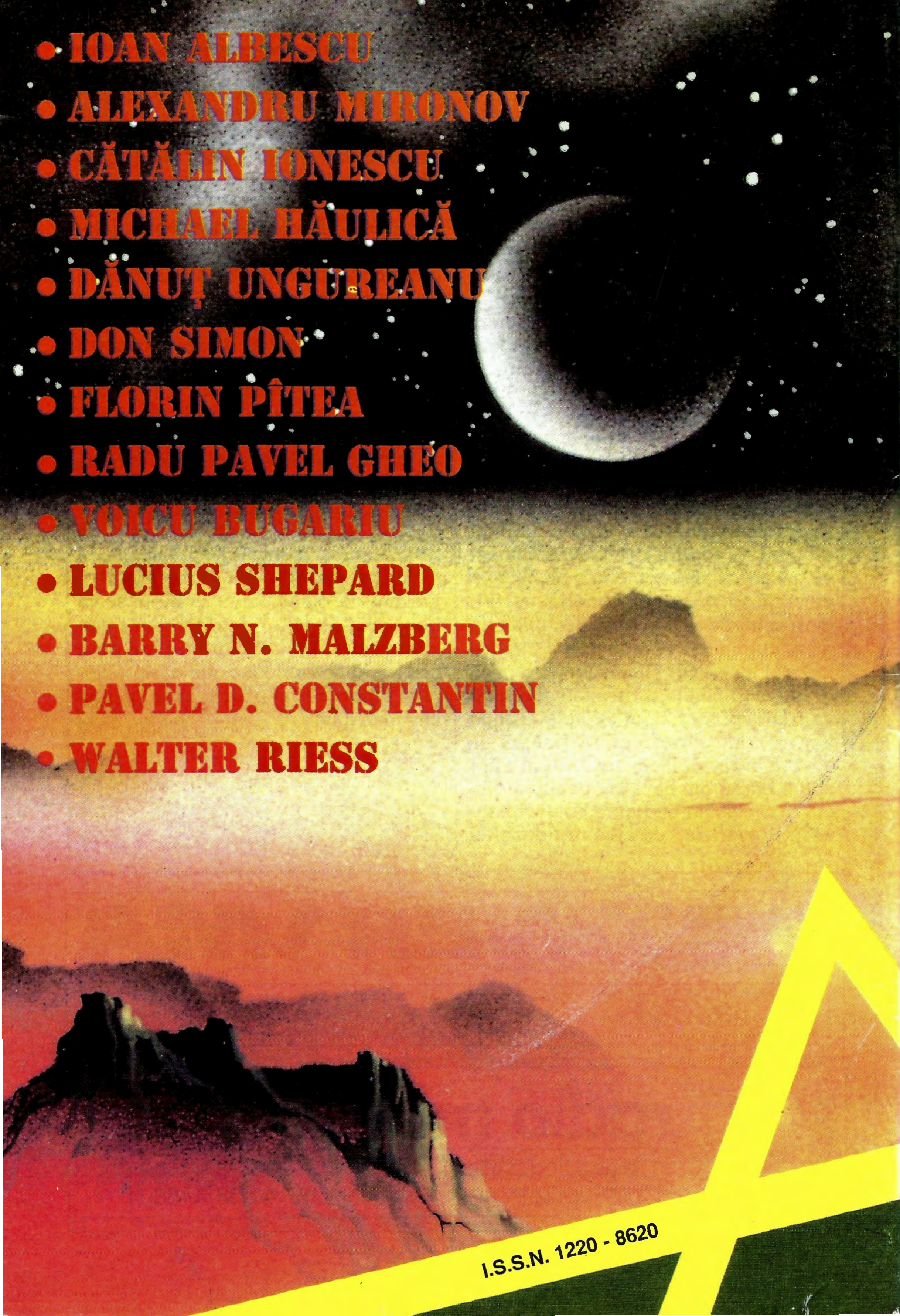
– aerograful propriu-zis, la care aerul de la compresor ajunge printr-un furtun de cauciuc. Arată aproape ca un stilou, fiind prevăzut cu un mic recipient în care se plasează culoarea. Aceasta este apoi pulverizată pe suprafaţă cu ajutorul unui trăgaci, prin jet controlat. Grosimea de pulverizare variază de la câţiva mm la câţiva centimetri, granulaţia (stropii), de asemenea, este variabilă (pulbere sau vizibilă). E nevoie de multă îndemânare, care se capătă lucrând, pentru a controla toţi parametrii, la care se adaugă vâscozitatea vopselei, înclinaţia suportului etc.

Se pot folosi bucăţi de carton decupat (şabloane) pentru a controla suprafeţele colorate, fixate cu mici greutăţi pe suport. Dacă ne propunem să desenăm, de exemplu, o planetă pe cerul nopţii, vom proceda astfel: dintr-o hârtie mai groasă decupăm un disc, cu diametrul planetei; îl plasăm la locul lui pe cer şi îl fixăm cu o mică greutate (o piuliţă, spre exemplu); pulverizăm apoi tot cerul cu negru. După uscare, ridicăm discul. Dispunem de o pată albă, perfect rotundă. Luăm acum hârtia din care am decupat discul şi o plasăm cu gaura peste "planetă". Pulverizăm cu albastru deschis planeta. Ridicăm cartonul cu gaura, suflăm o umbră neagră semicirculară într-o parte, apoi o pată albă (suprafaţa luminată de soare) de cealaltă parte. Priviţi apoi efectul; cu nici un alt instrument nu puteţi face aşa ceva.

Vopselele folosite pot fi speciale, deşi la noi ajung mai greu şi la un preţ considerabil. Puteţi folosi însă tempera, pe care s-o diluaţi până curge din pensulă, dar nu mai mult, la care adăugaţi 2-3 picături de aracet pentru fixare.

Dacă peste suprafeţele pulverizate marcaţi cu pensula, clasic, detaliile, obţineţi efecte deosebite, care vă vor da satisfacţie. Aceasta este o tehnică laborioasă, care necesită exerciţiu şi spaţiu de lucru adecvat. Nu poate fi folosită în grabă, pe colţul mesei, ea necesitând şi o investiţie prealabilă.

Încheiem aici succinta noastră prezentare, cu speranţa că SF-ul se va bucura şi pe viitor de interesul dumneavoastră, beneficiind în plus de o grafică spectaculoasă, ale cărei viziuni şi culori să ne poarte spre galaxii încă nebănuite.

- IOAN ALBESCU
- ALEXANDRU MIRONOV
- CĂTĂLIN IONESCU
- MICHAEL HĂULICĂ
- DĂNUȚ UNGUREANU
- DON SIMON
- FLORIN PÎTEA
- RADU PAVEL GHEO
- VOICU BUGARIU
- LUCIUS SHEPARD
- BARRY N. MALZBERG
- PAVEL D. CONSTANTIN
- WALTER RIESS

I.S.S.N. 1220 - 8620